

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

XIV* legislatura · tercer període · sèrie P · número 43

Ple del Parlament

Sessió 22, tercera i darrera reunió, dijous 27 de gener de 2022

Presidència de la M. H. Sra. Laura Borràs i Castanyer

Dossier

TAULA DE CONTINGUT

Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic 302-00076/13	3
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme 302-00083/13	13
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones sense llar 302-00077/13	24
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la joventut 302-00078/13	34
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà 302-00079/13	45
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement 302-00080/13	55
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic (continuació) 302-00076/13	65
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme (continuació) 302-00083/13	66
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de les persones sense llar (continuació) 302-00077/13	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la joventut (continuació) 302-00078/13	67
Moció subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà (continuació) 302-00079/13	68

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement (continuació)	
302-00080/13	68
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes	
302-00081/13	69
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària	
302-00082/13	78
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes (continuació)	
302-00081/13	88
Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (continuació)	
302-00082/13	88

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El *Diari de Sessions del Parlament de Catalunya* (DSPC) reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del ple.

Transcripció i correcció: CPSL
Imprès al Parlament

ISSN: 0213-7976 (general)
0213-7984 (sèrie P)
DL: B-27.966-1980

www.parlament.cat

Sessió 22.3

La sessió s'obre a les nou del matí i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general, la lletrada Mercè Arderiu i Usart, la lletrada Clara Marsan Raventós i el lletrat Mario Núñez Martínez.

Al banc del Govern seu la consellera d'Igualtat i Feminismes.

La presidenta

Bon dia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic

302-00076/13

Reprenem la sessió en el dissetè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic, presentada pel Grup Parlamentari de VOX. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bé, bon dia. Molt bon dia a tothom. Bien, en el pasado Pleno, desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX presentamos un diagnóstico muy específico respecto a la situación del invierno demográfico y la baja natalidad en Cataluña. Y es que las consecuencias de la baja natalidad que padecemos son muy claras.

Uno, el reemplazo poblacional aupado por la inmigración irregular. Porque, ¿saben ustedes que, de las cinco provincias de España con mayor porcentaje de nacimientos con al menos un padre de origen extranjero en 2019, cuatro de estas provincias eran las cuatro provincias catalanas? Con eso os lo digo todo. Dos, el reemplazo generacional. Tres, la destrucción de la familia. Cuatro, el relativismo moral y cultural. Y cinco, el declive económico.

Y es que, frente a la parálisis política del Govern y su dirección de trabajo opuesta a las necesidades reales de los catalanes, nosotros no podíamos permanecer inmóviles. Y es por ello que hoy les presentamos nueve propuestas, que son claves para afrontar el «infierno» demográfico y revertir la situación de la baja natalidad en Cataluña.

Nuestras propuestas están divididas en tres ejes principales de actuación. Primero, medidas fiscales, porque urgen medidas fiscales específicas para liberar renta disponible a aquellas familias que deciden tener un hijo y acabar de una vez por todas con la asfixia fiscal a la que ustedes tienen sometidas a las familias catalanas. Segundo, medidas de apoyo económico, directo e indirecto, para acompañar y ayudar a las parejas que quieren tener un hijo. Y tercero, medidas de sensibilización y concienciación público-política de la importancia de la natalidad.

En cuanto a las medidas fiscales, proponemos aumentar la deducción fiscal por nacimiento del IRPF en el tramo autonómico catalán. Solicitamos que se aumente la cantidad de la deducción a ochocientos euros y que esta sea aplicable durante los cinco primeros años de vida del recién nacido, y ascender esa cantidad a cuantos más hijos.

Además, proponemos introducir una nueva deducción fiscal en este tramo de IRPF por servicios de infancia en sanidad y educación. Y es que con la propuesta de VOX las familias catalanas podrán ahorrarse en su declaración de hacienda gran parte de su gasto en servicios en educación y sanidad para niños entre edades de cero a diez años. También pedimos que se asegure la gratuidad de la educación infantil mediante un sistema de cheque escolar entre las edades de cero a tres años.

Y, con relación a las medidas económicas directas e indirectas y propuestas de sensibilización público-política, proponemos incluir una prestación universal por hijo de cien euros al mes hasta los dieciocho años. Además, hemos solicitado que se potencie la asignación económica por nacimiento actualmente establecida en Cataluña aumentando su dotación según el número de hijos y dando prioridad a los ciudadanos españoles.

Y pedimos que se impulsen medidas específicas para apoyar la emancipación de jóvenes parejas en situación de embarazo o con hijos, y que se promuevan propuestas de conciliación laboral familiar para que ninguna mujer que quiera tener un hijo o esté embarazada se sienta discriminada laboralmente.

Y, por último, proponemos el desmantelamiento de la consejería de Igualdad y Feminismos y su sustitución por la consejería de familia y natalidad. Porque, ¿cómo se atreven a justificar ustedes ante los catalanes que son capaces de gastarse más de 90 millones de euros en políticas de adoctrinamiento feminista, pero son incapaces de apoyar a las parejas jóvenes que quieren formar una familia?

Diputados, sean valientes; aprueben esta propuesta y aseguren y protejan el futuro de sus hijos y de sus nietos. Nosotros, desde nuestro Grupo Parlamentario de VOX, seguiremos trabajando para que los catalanes tengan viviendas dignas, trabajos estables y salarios dignos.

Muchísimas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, seguidament, per defensar les esmenes presentades, la diputada senyora Anna Grau, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans.

Anna Grau Arias

Gràcies, senyora presidenta. Señora Lora, me dirijo a usted porque no creo que los demás grupos estén ni siquiera escuchando. Debo decir que el Grupo de VOX, con esta iniciativa, creo que ha abierto el melón –o la tapa de espagueti– de un debate importante, de un debate pendiente y de un debate incómodo.

Sucede, a veces, que la lucha por la libertad cambia de bando –o de bandazo. Aquí parece que, después de años de justas reivindicaciones a favor del feminismo o de la mujer, todo esto nos ha servido para llegar a una izquierda simplificada, sectaria, invasiva, que nada tiene que envidiar, en ocasiones, a la Sección Femenina de otros tiempos. Antes la mujer era sospechosa si no se limitaba a cumplir con sus labores con el marido y con los hijos; ahora es sospechosa si quiere tener hijos y los quiere tener en serio y en serio pide ayuda para tenerlos. Y, quien dice la mujer, dice el hombre, porque esto es cosa de dos, como mínimo.

Hay una familia allá donde haya gente que se quiera y quiera formarla, sea una familia de personas LGTBI, de personas trans, de personas que adoptan, de personas que conciben por gestación subrogada o que dan a luz en el portal de Belén. Aquí nosotros no discriminamos entre ningún modelo de familia. Todas las familias son dignas de respeto y de ser tomadas en serio. Y «en serio» significa, efectivamente, menos lacitos, menos pancartas, menos arengas, menos postureo, y poner políticas, sobre todo poner dinero –«pasta», «parné»– encima de la mesa.

Ustedes han planteado una serie de medidas fiscales. Nosotros en principio estamos de acuerdo con esto. Hemos presentado una serie de enmiendas –que ustedes han rechazado– no porque estemos en contra de incentivar fiscalmente la natalidad, sino porque nos parece que lo que ustedes proponen es un poco a voleo y al buen tuntún: un cheque escolar cualquiera, una deducción cuyo montante se improvisa sin entrar al detalle técnico, y, sobre todo, pasándose de frenada por el lado antiprogre. No dudo que ustedes esperan sacar votos del miedo al inmigrante, al extranjero, cuando lanzan la peligrosísima idea de que aquí solo se puede ayudar a que nazcan

niños españoles de raza pura; bueno, eso no va a suceder, es imposible, y, ni aunque fuera posible, queremos que suceda.

Señores de VOX, es tarde para cerrar las puertas a la realidad global, social y, si me lo permiten, incluso moral. No a la inmigración irregular y a los dramas que comporta, por supuesto, pero eso se arregla regulando la inmigración, no tirando a los niños hijos de la inmigración ilegal al mar. Aquí parimos todas las que queremos o no se salva ni Dios.

Por eso nosotros, bueno, habíamos presentado estas enmiendas, con la convicción de que serían rechazadas, sobre todo oponiéndonos, pues, a la idea de que las ayudas que proponen, algunas de ellas pertinentes, sean *solo* para ciudadanos españoles, porque creemos que eso vicia y desmerece el debate desde antes de empezar.

Es una pena que el olvido que la familia y la natalidad están teniendo muchas políticas autoproclamadas «feministas»..., solo encuentren réplica para involucionar, digamos, para retroceder y echar para atrás derechos que deberían estar no ya tan conquistados, sino que ni en debate.

Y nosotros, desde Ciudadanos, seguiremos tercamente defendiendo la sensatez, el centro, la defensa de todos los modelos de familia, de todos los modelos de natalidad. Y queremos hacer eso profesionalmente, desde..., desdeologizadamente –*no me'n sortiré, desdeologitzadament*–, y, en fin, con un poquito de sentido común y de interés por las personas.

Gràcies.

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Raúl Moreno.

Raúl Moreno Montaña

Buenos días, presidenta. Buenos días, señoras, señores diputados. He recuperado la interpelación que la diputada Lora hizo en el mes de diciembre sobre esta moción, y que nos pintaba un escenario absolutamente apocalíptico. Habló, en aquel momento, de un «infierno demográfico», e incluso aludió al peligro –y cito textualmente– de «suicidio, desaparición y extinción como españoles y como catalanes, porque Cataluña sin españoles no es Cataluña». Y España sin catalanes no es España –esto lo introduzco yo–, pero, de todas maneras, si vamos a la extinción, este será un debate que no tendrá mucho sentido en ese momento, ¿no?

Ustedes nos recomendaban, entonces, fijarnos en dos países que para ustedes eran el paradigma de las políticas sociales. Hablaban de Polonia y de Hungría. Yo me he ido a ver cuáles son los índices de natalidad de Polonia y Hungría. Polonia lleva diez años a la baja en natalidad, ahora mismo está en un 9,4. Y, en el caso de Hungría, llevan diez años en un 9,6 –a veces un poquito más arriba, a veces un poquito más abajo. Ni en eso, afortunadamente, nos parecemos a Hungría y a Polonia, donde el fascismo está haciendo añicos los derechos humanos de su ciudadanía. Y ese es el espejo en el que ustedes se sienten reflejados, y ese es el reflejo contra el que nosotros luchamos cada día desde nuestra formación política.

Pero, claro, después de aquella intervención se generó una cierta expectativa en nuestro grupo parlamentario para saber cuáles eran las medidas que VOX iba a proponer para evitar –insisto– «el suicidio, la desaparición y la extinción como españoles y catalanes». Y fundamentalmente son cuatro medidas. La primera, dos deducciones fiscales del tramo autonómico del IRPF; una prestación económica de cien euros por hijo a cargo solo para españoles –el resto estaría condenado a la extinción–; educación cero-tres años gratuita –bienvenidos al club, hace tiempo que la pedimos, pero por cheques no, ¿eh?, que sea un derecho reconocido universalmente, para nosotros–, y crear la consejería de familias y natalidad. Y así ya no nos extinguiremos, ¿eh? (*Rialles.*)

Miren, señores de VOX, ustedes no tienen soluciones. Ustedes son agitadores de las bajas pasiones. Utilizan un discurso populista sin tener ninguna solución factible encima de la mesa.

Para fomentar la natalidad, entre otras cosas, es necesaria una economía laboral estable; es necesaria una revisión profunda de nuestro sistema de pensiones; es necesaria, también, una revisión de nuestro sistema de protección social, políticas de rentas y viviendas eficaces, y servicios públicos de calidad. Y ustedes están justamente en el lado contrario a todo eso. Ustedes proponen cien euros al mes por hijo a cargo, pero se abstienen a la hora de votar un ingreso mínimo vital que da seis mil euros al año a las familias que menos tienen. Ustedes creen necesario mejorar las condiciones laborales, pero se abstienen y votaron en contra de los ERTes en plena pandemia.

Ustedes se preocupan mucho de los niños antes de nacer, para despreocuparse de ellos una vez que han nacido. Solo así se entiende que hayan votado en contra de la ley de infancia que hace poco se aprobó en el Congreso de los Diputados. Yo he llegado a escuchar, por parte de algunos diputados de su formación política en este Parlament, hablar de niños «legales» e «ilegales». Y la verdad es que me preocupa qué es lo que pasa por esa cabeza para hacer esa cruel distinción: entre niños «legales» y niños «ilegales».

Ustedes defienden a las familias, pero se olvidan de las madres cuando votan en contra de las leyes que las protegen de la violencia machista y que las empoderan. Y ustedes hablan de pobreza y de desigualdad mientras votan en contra de la revalorización de las pensiones con el IRPF. Debo reconocer que debe ser bastante estresante vivir en esta permanente contradicción y nadar constantemente en este pozo de amargura donde ustedes se han instalado desde hace mucho tiempo.

Ustedes intentan explicar un fenómeno global que sucede en la gran mayoría de países desarrollados, como es la bajada de natalidad, como un elemento de confrontación entre países y entre ciudadanos. Su formación política no representa a los que menos tienen; al contrario, les enfrenta y les hace competir por la pobreza. Su objetivo es generar miedo y, a la vez, ofrecerse como los protectores de todos los males.

La realidad es bien diferente: los regímenes de extrema derecha se caracterizan por incrementar las desigualdades, por recortar los derechos y libertades y por imponer el miedo en lugar de combatirlo. Y normalmente lo logran. Lo logran engañando a las clases populares, que viven situaciones muy complicadas, que esperan soluciones fáciles a problemas complejos, y ahí ustedes son los mejores vendedores de humo. Se ponen la venda en los ojos para no reconocer que nuestra sociedad, en su gran mayoría, es más abierta, es más moderna, es más plural, es más educada y es más madura de lo que ustedes creen.

Y, aun a riesgo de extinguirnos, nuestro grupo parlamentario votará en contra de toda su moción.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Gràcies, presidenta. Molt bon dia a tothom. Aquest Parlament va aprovar una llei, la Llei 19/2020, del 30 de desembre, d'igualtat de tracte i no-discriminació, amb l'objectiu d'establir els principis i regular les mesures i els procediments per garantir i fer efectius els drets a la igualtat de tracte i a la no-discriminació, el respecte a la dignitat humana i la protecció davant de qualsevol forma, acte o conducta de discriminació que es doni en l'àmbit territorial d'aplicació d'aquesta llei.

Quinze àmbits de discriminació: per raó de naixement o lloc de naixement, procedència, nacionalitat o pertinença a una minoria nacional; per raó de raça, color de pell o ètnia, opinió política o d'una altra índole –religió, conviccions, ideologia, llengua, origen cultural... És una llei que fa –podria seguir-ho esmentant– una precisió exhaustiva de tots els àmbits en els que no volem que en aquest país hi hagi discriminació, com ha de ser.

I, atès que en l'esperit d'aquesta moció, com ja va quedar molt clar en la interpellació que la va precedir, com ha quedat avui quan s'ha presentat i com es veu quan llegim els punts que presenta, hi ha una intenció explícita de discriminar per raó de lloc de naixement, procedència o nacionalitat, hi ha una motivació clarament xenòfoba i racista que aquest Parlament no pot permetre, nosaltres votarem «no» a tota la moció.

Votarem «no» i no entrarem a tractar el tema dels ajuts fiscals i la protecció a la criança, i no pas per falta de proposta, no pas perquè no tinguem molt a dir en la defensa del dret a l'ampliació i intransferibilitat dels permisos parentals, en la necessitat que totes les criatures i les mares tinguin accés al suport sigui quina sigui la modalitat d'organització familiar que escullin, sense discriminacions, en la llibertat de les mares a escollir el seu model de maternitat, i sobre moltíssimes altres mesures que protegeixen la feina reproductiva i les cures i el dret a la infància.

No entrarem en el fons, en aquest tema de fons, perquè, malgrat que hi tenim molt a dir..., i no hi entrarem perquè d'aquesta moció cal negar la major: perquè vulnera el principi d'igualtat de tracte i, per tant, la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació que estableix el marc general de regulació per garantir el dret de totes les persones a viure amb dignitat, seguretat, autonomia, lliures d'explotació, de maltractaments i de tota mena de discriminació, i perquè esgarrija que en aquest Parlament català hi hagi arribat fins al faristol, sense complexos, el discurs d'odi i l'apologia del supremacisme nacionalista patriòtic excoient, que és alhora un discurs de classe posicionat a favor dels rics i contra els pobres. I a la cambra ens pertoca, diputades i diputats, analitzar les causes d'aquesta vergonya, d'aquesta vergonya indigna d'una democràcia consolidada, per poder aturar el letal virus de l'extrema dreta també des de les institucions.

No em puc estar, abans d'acabar, i amb la memòria dels desnonaments diaris ben present, d'esmentar com remou que en una moció que pretén ser de protecció de la família no hi hagi ni un sol esment de la violència institucional que exercim com a societat cada dia expulsant de les seves llars milers de criatures i les seves famílies, llançant-les al carrer i trepitjant absolutament tots els seus drets.

Mirin, només a Badalona, des del 10 de gener fins a demà mateix, vint-i-vuit desnonaments, en els quals hi ha hagut vuitanta-quatre criatures, vuitanta-quatre menors, que s'haurien quedat al carrer si no hi haguessin posat el cos veïns i veïnes compromesos defensant el seu dret a l'habitatge, veïns i veïnes que sovint són represaliades i colpejades.

Què passa? Que ells no formen part de la infància que els proposants volen protegir augmentant població? Els proposants aposten per una selecció genètica clara: ni estrangers ni pobres. Un discurs que ens recorda el de l'Alemanya de Hitler. I no, no passaran.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

És el torn, ara, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, de la diputada senyora Susanna Segovia.

Susanna Segovia Sánchez

Gràcies, presidenta. Doncs, efectivament, veníem avui a viure la segona part de la versió espanyolíssima d'*El conte de la criada* que vam poder veure en la interpellació que es va fer al desembre, una interpellació absolutament distòpica on, efec-

tivament, anàvem encaminats cap a l'extinció de tota una nació per culpa de que hi havia un munt de gent tenint fills i filles i de que, a més, aquesta gent no era d'aquesta «gran nació i pàtria espanyola».

I veníem a veure la segona temporada pensant, doncs, efectivament, quins serien els grans remeis per combatre aquesta extinció. Jo crec que el diputat Raúl Moreno ha sigut bastant explícit, concret, en com ens ha decebut, d'alguna manera, aquesta manca de continuïtat de l'apocalipsi.

Perquè el problema que té VOX no és amb la baixada de la natalitat ni amb les raons per les quals hi ha una baixada de la natalitat. El problema el té, VOX, en que els que neixen no són com ells voldrien: no tenen el color de pell que ells voldrien i no tenen les famílies d'origen que ells voldrien.

Tinc una mala notícia per als senyors i les senyores de VOX, perquè potser no hi han caigut, però també hi han molts ciutadans espanyols que tenen la nacionalitat espanyola –i, per tant, els mateixos drets i deures que qualsevol ciutadà espanyol– que no són nascuts a Espanya, que tenen un altre color de pell, que tenen una altra llengua i que tenen una altra religió. No sé si vostès consideren que aquestes persones són aptes de tenir aquest ajut. Entenc que sí, perquè el fet d'aconseguir un DNI és motiu suficient per tenir dret a una sèrie d'ajuts i subvencions a que altres persones no tindrien dret.

I nosaltres, consellera, sí que li volíem demanar explícitament que, tenint aprovada la Llei 19/2020 –com ja s'ha comentat–, s'activi, perquè creiem que aquesta moció és directament un acte de discriminació. Per tant, segurament valdria la pena que s'iniciï un expedient sancionador aplicant la 19/2020, perquè el que estem discutint i el que es votarà avui en aquest Parlament és un acte de discriminació, racisme i xenofòbia. I si tenim una llei i tenim uns instruments..., ens hem de dotar d'ells per aplicar-los. No podem només contemporitzar i fer discursos i fer veure com que aquí no està passant res.

Nosaltres coincidim en que calen moltes mesures per fer front al fet..., no tant a la baixada de la natalitat, sinó al fet que moltes famílies volen tenir fills i filles i no poden; no és que no vulguin, és que no poden. I no poden perquè viuen una situació de precarietat laboral que no els hi permet fer una mínima planificació de com serà la seva vida, quins ingressos tindran per fer front a les despeses i la responsabilitat que suposa tenir fills i filles. Per això cal una reforma laboral que acabi amb aquesta precarietat.

Nosaltres creiem que hi ha moltes famílies que no poden tenir fills i filles, malgrat que volen, perquè no tenen garantit el dret a l'habitatge, perquè no saben quant de temps podran estar vivint al pis que viuen, perquè potser després que se'ls hi acabi el contracte de lloguer els hi apujaran un trenta per cent.

Per això nosaltres creiem que calen mesures per garantir el dret a l'habitatge, que calen mesures de control del preu del lloguer per evitar l'especulació, que cal mobilitzar els pisos buits, que cal sancionar aquells grans tenidors que tenen pisos buits, que cal expropiar en cas que aquests pisos buits no es mobilitzin i que cal obligar els grans tenidors a oferir un lloguer social a les famílies en situació de vulnerabilitat que estan amenaçades per un desnonament. Perquè creiem que garantint el dret a l'habitatge hi haurà moltes famílies que sí que podran, perquè volen, tenir fills i filles –no importa on hagin nascut.

Nosaltres també creiem que un dels temes pels quals moltes dones no volen o no poden o no s'atreveixen o no fan el salt a tenir fills o filles és perquè estan pensant com els hi afectarà en la seva vida laboral, en la seva trajectòria professional, en el seu recorregut vital; si podran dedicar-se a aquella feina que volen i això serà compatible amb el fet de la criança. Per això l'ampliació dels permisos de paternitat i maternitat i la intransferibilitat són claus.

També creiem que moltes famílies s'ho pensen molt a l'hora de tenir fills i filles perquè no està garantit l'ensenyament públic dels zero als tres anys. I no a través de

xeccs que poden anar a la privada, sinó garantint una oferta pública i de qualitat per a tothom, de l'ensenyament zero a tres.

Per tant, sí, hi han moltes coses que es poden fer perquè aquelles famílies, hi insisteixo molt, que volen tenir fills i filles ho facin, perquè és que també hi ha qui no vol. També hi ha qui no té, com a part del seu projecte vital, tenir fills i filles, i també això s'ha de respectar.

El que hem de garantir és que qui vulgui, pugui, en totes les formes de família possible. I així és com garantirem els drets de totes aquestes famílies, i així és com assegurarem que hi ha un model d'atenció a la infància que sigui de protecció i que sigui garantista per a tothom que ho vulgui –no importa on hagi nascut, ni el color de pell, ni la religió.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té ara la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. La verdad es que a mí me gustaría centrar el tema del debate en el tema del que trata esta moción, porque hemos escuchado muchísimas cosas..., no sé qué ha sido más apocalíptico, si quien intentaba explicar el apocalipsis de aquella interpelación o el que ha justificado hoy su negativa a votar esta moción.

Nosotros sí compartimos, en parte, el diagnóstico que hace el grupo que trae hoy esta propuesta respecto a esa necesidad del fomento de la natalidad, que, por supuesto, señora Segovia, para aquellas familias que no desean tener hijos, pues, no hay ningún problema, pero sí que es verdad que creo que hay que facilitar la tarea a todas aquellas otras familias, a aquellas mujeres, a aquellos hombres, que sí que quieren acceder a la paternidad y a la maternidad y que, sin embargo, no pueden hacerlo por diversas circunstancias, que son las que nos han traído a este «invierno demográfico» del que habla esta moción.

Y yo digo que comparto, en parte, ese diagnóstico –quizá no las causas que lo generan–, pero al final hoy lo que estamos es votando unos puntos programáticos, unas políticas a implementar, en las que nosotros –en muchísimas de ellas– estamos de acuerdo.

Tan de acuerdo que, de hecho, hace tan solo unos días en la Comunidad de Madrid la presidenta Ayuso anunciaba también un plan del fomento de la natalidad con ochenta medidas, con una inversión de 4.800 millones, que nosotros ya hemos anunciado también que vamos a trasladar al Parlamento de Cataluña, que lo vamos a transformar en iniciativas parlamentarias, y vamos a intentar también implementar esas políticas del fomento de la natalidad aquí en Cataluña.

Algunas de ellas vienen recogidas en esta moción. Hablamos, por ejemplo, de los temas fiscales, de las deducciones... Hay puntos en los que nosotros, evidentemente, no vamos a dar apoyo, tampoco, porque introducen criterios con los que no estamos de acuerdo, y creo que se han expresado ya aquí las razones por parte de otros grupos. Y, además, es que me parece..., aparte de atentar contra el principio de igualdad, me parece también que puede ser peligroso, porque se puede abrir también la puerta a excluir en otras ocasiones a otros segmentos de la población debido a otros criterios y motivos políticos, con lo cual en este caso nosotros a ese tipo de medidas no les vamos a dar apoyo.

Pero sí, insisto, a otras, pues, en las que se prevén estas ayudas al fomento de la natalidad, en las que se prevén también estas deducciones fiscales. El tema, por ejemplo, de pasar de esa deducción de los ciento cincuenta euros a ochocientos, tanto por nacimiento como por, adopción hasta los cinco años de edad, nos parece que es una medida que, evidentemente, es necesaria y que nosotros también compartimos.

Insisto que hay alguna cosita..., tampoco... Por ejemplo, en el punto 3 también apuesta por la universalización sin tener en cuenta los ingresos. Yo creo que aquí habría que matizar un poco.

Otros apartados. Pues, del 5 al 8 creo que no tienen más problemas, y que, insisto, seguramente van en la misma línea de esas propuestas que nosotros estamos implementando ya en otras comunidades autónomas.

Respecto al punto 9, en el que se pide crear esta nueva consejería de familia y, además, se aprovecha también para pedir la eliminación de otras, yo creo que quizá no necesitamos crear más estructuras y crear más departamentos, sino que lo que hace falta es implementar las políticas que necesitan las familias catalanas. No es más que eso. Tenemos las consejerías para hacerlo –por ejemplo, a través de Infancia o cualquier otra–, porque las políticas son muy transversales.

Yo sí que he echado en falta, quizá, en esta moción medidas encaminadas a apoyar a aquellas familias monoparentales o a las familias numerosas, que también tienen muchísimas dificultades, que nosotros, por ejemplo, sí recogemos en este plan que les decía de ochenta medidas que ha anunciado la presidenta Ayuso.

También medidas que van encaminadas a todo el tema de la reproducción asistida. Saben ustedes que hemos hecho mucho hincapié, también desde Madrid, para flexibilizar los criterios y ampliar estos criterios de acceso a los tratamientos de reproducción asistida para intentar reducir también las listas de espera. También en el diagnóstico precoz de los problemas de fertilidad, para poder adelantar así el inicio de esos tratamientos y que luego sea menos dificultoso.

Y, por tanto, nosotros aquí sí que es verdad que hemos echado en falta este tipo de medidas, que creemos que también contribuirían a fomentar la natalidad y a acabar con este «invierno demográfico» del que habla la moción.

Por lo tanto, como digo, en algunos puntos, pues, sí que daremos nuestro apoyo, y en otros nos parece que estaríamos entrando en problemas, insisto, incluso que pueden colisionar con algunas leyes.

Muchas gracias.

La presidenta

És el torn, ara, de la diputada senyora Anna Feliu, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya.

Anna Feliu Moragues

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Bé, avui estem aquí davant d'una moció de VOX amb un plantejament que no fa més que refermar el seu tarannà amb propostes elitistes, com ara deduccions fiscals per pagar l'escola i la sanitat privades. Aquí ja tenim un sistema públic de qualitat per a tothom del qual ens sentim molt orgullosos com a país.

Trobo escandalós, també, que la base d'aquesta moció sigui una interpellació dient que el Govern de la Generalitat és un aliat del terrorisme de Bin Laden, perquè, segons vostès, com que les dones autòctones no tenim prou fills per culpa del Govern, els terroristes –que està clar que són els immigrants– ens conqueriran perquè tenen més fills que nosaltres. Quan això ho posen sobre el paper, són conscients del que diuen?

Miri, per mi ser diputada és tot un honor, amb uns deures i unes responsabilitats, i crec que hem d'estar a l'alçada i no sortir aquí a dir la primera bajanada que ens passi pel cap. Ja fa uns mesos que escolto els seus discursos, i, francament, els trobo desagradables, repetitius i tan allunyats de la realitat que no ho poden ser més.

Parlen d'«infern demogràfic», de «suïcidi» i d'«extinció de la societat catalana». En fi, una apocalipsi en la que no hi quedarà ningú –excepte els terroristes, és clar. I, per salvar-nos, diuen que hem de seguir el model polític de Polònia i d'Hongria. Doncs mirin, aquests exemples de polítiques públiques d'aquests països sí que en fan, de por. Països on es vulneren sistemàticament els drets de les dones i dels immi-

grants, amb dirigents com el que de ben segur deu ser el seu ídol, el primer ministre Viktor Orbán, que es defineix a si mateix com el defensor d'Hongria i d'Europa enfront dels immigrants musulmans amb polítiques racistes i autoritàries.

Per cert, aquí també tenim immigrants de Polònia i d'Hongria. I saben per què? Perquè aquí s'hi viu bé, i molt millor que hi viurem encara quan siguem independents. Els nostres models de polítiques socials no són pas els de Polònia ni els d'Hongria, i tampoc els d'Espanya.

Els nostres models són els de països com Suècia, Dinamarca o Finlàndia. I per això els hi dic que, quan siguem lliures i independents, encara hi viurem millor, perquè podrem gestionar els nostres propis recursos i igualar el nostre estat del benestar al d'aquests països. Perquè, per crear un projecte de vida, els nostres joves necessiten una estabilitat econòmica, una seguretat laboral i un habitatge digne.

I com està el panorama? Doncs mirin, a Espanya tenim un sou base de 965 euros, molt lluny del que es cobra en altres països europeus, i un atur juvenil del quaranta per cent. Això vol dir precarietat laboral i butxaques buides. Amb aquest panorama, emancipar-se i tenir fills no és pas fàcil.

El nostre repte és assolir un salari base de 1.240 euros i seguir treballant en polítiques actives d'ocupació, com el pla de 917 milions d'euros per al foment de l'ocupació que ajudarà 112.000 joves i 263.000 dones. Això són fets. Com són fets també dedicar 19 milions d'euros a ajuts al pagament del lloguer per a joves de menys de trenta-cinc anys, que en beneficiarà deu mil. I també com és reservar el vint-i-cinc per cent del parc d'habitatge social per als joves.

Fets com són també les polítiques de la consellera Verge, que són aquest pla de cures per a nois i noies de zero a catorze anys per ajudar les famílies en la seva conciliació laboral i familiar. Fets com ho és la implantació gratuïta de l'educació de zero a tres anys, que començarà ja el proper curs amb P2, o la inversió en noves escoles bressol rurals. I això són polítiques reals del Govern adreçades a les persones i a les famílies, que també complementem des de la política municipal.

Mirin, nosaltres seguirem treballant pel país, per la Catalunya del «sí a les oportunitats i a un futur millor». Quedin-se, si volen, a l'hivern de Polònia i d'Hongria, en aquesta pel·lícula en blanc i negre que tant els hi apassiona. Nosaltres avançarem cap a la primavera i l'estiu de drets i llibertats per a tothom.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Gràcies, presidenta. Bon dia a totes i a tots. Consellera... Tal com va fer explícit la consellera d'Igualtat i Feminismes, Tània Verge, no hi ha a Catalunya ni a nivell mundial un escenari de decreixement demogràfic. Per tant, aquest futur apocalíptic que vostès volien assenyalar senzillament no és cert, és una pura mentida. Dades i projeccions mostren que segurament creixem. Potser el problema que tenen és que aquest creixement no vindrà per on vostès voldrien, per on vostès pregonen. No vindrà de nens parits amb un DNI espanyol sota el braç, vindrà de moltes formes, i diverses.

Aquests conceptes inventats, «hivern demogràfic», «infern demogràfic», «suïcidi demogràfic» –no es posin la paraula «suïcidi» d'aquesta manera, i banalitzant, a la boca–, no tenen cap base científica i són pura ideologia; una ideologia clara, la que fan servir aquí i a tot arreu, que és la ideologia de l'extrema dreta.

Les seves propostes d'aquesta moció semblen més tretes de la *Guía de la buena esposa* de l'any 53 (*alguns diputats fan unes observacions de dissentiment*), on la funció de la dona és la de la reproducció i mantenir feliç el marit, ja que, per exem-

ple, proposen dignificar i bonificar la decisió d'un dels progenitors de dedicar-se en exclusiva a la cura i educació dels fills, que –espòiler– això..., eren majoritàriament les dones; sobretot, no els hi donéssim independència econòmica, sinó..., fem-les ser dependents d'aquests marits i d'aquelles parelles, que va absolutament en contra de la llibertat que també sovint es posen a la boca de mala manera.

Perquè la seva concepció de família és tan antiga com excloent. En la seva moció fan referència a la família, però només al seu model de família, òbviament construïda al voltant d'un home i una dona, sense tenir en compte que en aquest país, afortunadament, hi han molts més models de família, moltes més formes lliures de voler-se construir un projecte de vida en família. Parlen d'afavorir parelles on la dona estigui embarassada, com si aquesta fos l'única manera de construir, en el nostre país, una família o de contribuir al progrés demogràfic del país.

Doncs mirin, afortunadament aquest país és ple d'homes i dones –també hi han homes, sí senyor–, de parelles diverses que opten per altres vies per construir aquesta família, mal que els hi pesi. I aquí hi som. Hi som des del Govern i hi som amb l'impuls d'aquest Parlament.

Perquè vostès utilitzen paraules importants –paraules importants– sense cap mena d'escrúpol ni vergonya. Com poden utilitzar la paraula «llibertat» quan aquesta expliciten, a més a més, en les seves propostes que només cal que sigui per a una part de la gent? La que segueix un patró únic i determinat, la que segurament té més garantits els seus drets, i no aquella que constantment els ha de lluitar i reivindicar.

Com poden utilitzar la paraula «justícia social», com van fer ahir en aquest Parlament, quan la seva justícia exclou? Exclou els que no son «*muy españoles y mucho españoles*» –extret literal de la seva moció: «*exclusiva para ciudadanos españoles*». Quina llibertat i quina justícia social hi ha, si és per a uns quants privilegiats? Cap ni una –cap ni una. Per això les majories d'aquest Parlament sí que defensen la llibertat i sí que defensen la justícia social.

I per això vostès –els hi diem clar– estan enganyant la gent. Es disfressen deliberadament i utilitzen banalment aquestes paraules. I s'atreveixen a parlar de maternitat i família amb una visió de les dones com a «ventre al servei d'un objectiu nacional, patriòtic, misogin, LGTBI-fòbic i xenòfob», com els hi va dir la consellera mateixa amb aquestes paraules en resposta a la interpellació.

Doncs aquesta «pàtria» i aquest «objectiu patriòtic»..., aquesta pàtria ni existeix ni existirà. El que construïm és un país on la maternitat i les famílies sí que són centre de les polítiques, de les polítiques feministes. I, des del Govern i amb l'impuls clar d'aquest Parlament, la transformació feminista és la que treballa per la maternitat, posant les cures al centre i amb corresponsabilitat pública com a punt bàsic de la societat –el programa Cuidar els que cuiden.

I defensem les famílies, totes les famílies, les monoparentals també –una de cada deu famílies al nostre país, moltes d'elles monomarentals, de diferents sexes, evidentment–; famílies enllaçades, famílies reagrupades, acollidores i d'acollida. Transformació feminista des de la conselleria de Feminismes que vostès volen eliminar, i també transformació feminista des d'Educació, des d'Habitatge i en base a la igualtat d'oportunitats.

Per acabar, la seva moció, a part de retrògrada, és excloent i xenòfoba, clarament discurs de l'extrema dreta, discurs de l'odi, que combatrem des d'aquest Parlament amb totes les majories i amb tota la nostra força.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula, ara, la diputada senyora Mónica Lora.

Mónica Lora Cisquer

Bien, nosotros les venimos a hablar de natalidad y nos encontramos que nos vienen a hablar de nazismo, y eso es surrealista. Y se les debería (*remor de veus*)..., sí, se les debería caer la cara de vergüenza (*alguns aplaudiments*) por compararnos con el discurso de los responsables de la mayor atrocidad de la historia. Y es una vergüenza, lo que hemos tenido que escuchar hoy en este Parlamento, y se les debería caer la cara de vergüenza.

Lo que les pasa, lo que les sucede a ustedes, es que les duelen las verdades. Les duelen las verdades que hoy hemos dicho desde nuestro grupo parlamentario. Pero, a diferencia de ustedes, nosotros defendemos a las personas, a todas las personas, y su dignidad independientemente de su origen, de su raza, de su condición sexual o de su creencia. Las defendemos a todas. (*Alguns aplaudiments.*) Pero sí –y lo voy a reconocer, porque no es delito decirlo–, defendemos el principio de prioridad nacional, a pesar de ustedes.

Y, para posicionarme respecto a las enmiendas, no hemos podido aceptar las enmiendas de Ciudadanos, porque son enmiendas que hacen perder el sentido a nuestras propuestas. Y lo que provocaría, si aceptáramos esas enmiendas, sería que serían unas propuestas que no dirían absolutamente nada y serían un brindis al sol, y nosotros no queremos brindis al sol. Lo que queremos son políticas específicas, concretas y valientes para fomentar la natalidad; políticas valientes, decididas y específicas de protección a la maternidad, y políticas decididas de protección a la familia.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Acabat el debat d'aquesta moció, els faig avinent que la seva votació tindrà lloc aquest migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme

302-00083/13

Passem al divuitè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme, presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé; gràcies, presidenta. Bon dia, diputats, diputades, consellera. Aquesta moció que nosaltres avui presentem per nosaltres té un doble objectiu molt clar: per una banda, combatre els discursos d'odi que acabem de veure en aquesta cambra, i també, per l'altra, acabar amb el sistema d'opressió estructural que és present en tots els àmbits de la nostra societat i que genera discriminacions pel simple fet de ser com som.

Per complir amb aquests objectius, des del Parlament ja ens vam dotar d'una eina indispensable com és el pacte antifeixista. Ens reafirmem en aquest compromís per reformar el Reglament i el codi de conducta per blindar aquesta cambra davant de comportaments masclistes, racistes, LGTBI-fòbics, feixistes o qualsevol altra forma de discriminació.

Des d'Esquerra Republicana prenem el compromís d'aprovar la llei contra el racisme, des d'un abordatge integral, en totes les seves formes i expressions, defensant els drets humans i erradicant els estigmes i perjudicis, i també lluitar, en definitiva, pels drets civils i polítics de la població.

M'agradaria destacar alguns punts de la moció. En primer lloc, necessitem avançar en els treballs en el desplegament del règim sancionador, al més aviat possible, de la llei d'igualtat de tracte i no-discriminació per sancionar aquells comportaments racistes i discriminatoris. La població ho necessita i ens ho reclama. No vull que ningú dubti del nostre compromís amb el seu desplegament real. No volem generar cap dubte. De fet, nosaltres mateixes som les primeres que vetllarem pel seu correcte desplegament. Entenem que una llei complementa l'altra.

En segon lloc, cal que les accions polítiques es duguin a terme amb una perspectiva antiracista i interseccional. També volem el disseny, durant el 2022, d'una macroenquesta que ajudarà a aterrar amb dades concretes el grau de discriminació racial existent a la societat. Això ens permetrà detectar, actuar, també prevenir i, sobretot, no deixar-ho de banda, fer memòria i reparació.

Volem que s'impulsin campanyes de sensibilització i conscienciació antiracista per erradicar qualsevol actitud discriminatòria o de delictes d'odi. I és indispensable garantir de manera efectiva el dret d'empadronament de totes les persones migrades sense domicili fix, una realitat greu i que comporta el deure de tots els servidors i servidores públics per garantir-ho.

Formació en matèria antiracista a tot el personal de la Generalitat de Catalunya i les administracions públiques i que estan al servei de la ciutadania. Creiem fermament que la formació és una eina bàsica de la transformació social.

Hem de vetllar també perquè els ens locals tinguin totes les eines i instruments per abordar de la millor manera possible qualsevol discriminació o actitud racista. No ho hem d'oblidar: les administracions locals són les més properes a la ciutadania i són les que haurien de tenir més eines per poder abordar aquesta situació.

Per altra banda, també som conscients de la tasca que fa el teixit associatiu del nostre país, i que atén directament una part de la població que és susceptible de ser víctima d'aquest tipus d'agressions racistes o actituds discriminatòries. Per això creiem fermament..., poder facilitar el finançament de projectes d'assessorament, etcètera.

I, per acabar, dir que nosaltres no hem d'oblidar, perquè ho acabem de veure, que cal reconèixer que la nostra societat està tan impregnada de racisme que, malauradament, l'hem normalitzat. Ens hem de treure aquesta bena dels ulls. Necessitem ser valents i valentes per transformar aquesta societat i acabar amb el racisme, la islamofòbia, la xenofòbia, l'antigitanisme i qualsevol altra forma de discriminació racial en l'àmbit social i institucional.

Si som a les institucions és per ser útils a la ciutadania amb accions i fets. Combatre els discursos d'odi és indispensable arreu, i ens hem de sentir totes interpel·lades. Hem de construir una societat lliure de la cultura de l'odi, i això, companys i companyes, només ho podem fer plegades. Fem-hi front, al racisme, tots plegats i plegades.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té la paraula, ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, el diputat senyor Ferran Pedret.

Ferran Pedret i Santos

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats, diputades... Avui es commemora el Dia Internacional en Memòria de les Víctimes de l'Holocaust. I és escaient, aquesta moció, en un dia com aquest, encara que abans alguna oradora s'hagi escandalitzat d'algunes comparacions –que, certament, són odioses– quan parlem del racisme, no? És escaient perquè, entre tots els règims abjectes que ha conegut la història de la humanitat i coneix encara, el règim nazi és, sens dubte, un dels que més destaca, per no dir el que més destaca, fins al punt que s'ha arribat a convertir en l'epítom del mal

absolut. I, per tant, com fa empallidir gairebé qualsevol altre discurs odiós o pràctica terriblement deshumanitzadora, a vegades això serveix també d'escut enfront de les crítiques, no?, i a vegades també enterboleix els intents d'analitzar.

Però, en canvi, és útil parlar del nazisme, quan estem parlant del racisme. Com ho seria, segurament, parlar del sistema de segregació racial vigent als Estats Units des del temps de l'esclavisme i fins força després, o com ho seria parlar del règim de l'*apartheid*, o com ho seria –més lluny de les nostres coordenades culturals– parlar del racisme que el Japó dels anys vint, trenta i quaranta va practicar en la seva esfera d'influència asiàtica, etcètera.

Però el nazisme ens serveix per il·lustrar sobre les diferents vessants d'aquesta ideologia que també és el racisme. Perquè el racisme és una ideologia –aquesta és una de les vessants. El racisme és, també, un sistema de jerarquització social, de dominació. El racisme és, també, un mecanisme per accedir i per retenir el poder.

I aquest punt és interessant de subratllar, quan estem parlant també del racisme avui en dia, perquè ara que fa temps que el baf pútrid dels discursos racistes s'estén per Europa i per altres indrets, hem d'estar molt atents a com aquests discursos, normalment pronunciats des d'opcions polítiques populistes, absolutament cíniques, sovint hipòcrites, oportunistes..., el que pretenen és cavalcar les pors, les angoixes, incitar a l'odi i a les baixes passions, com tan encertadament assenyalava el meu company Raúl Moreno en la seva intervenció en el punt anterior; cavalcar aquestes baixes passions i aquestes pors fins al poder.

Per, després, fer exactament tot el contrari del que prediquen quan es prediquen obreristes. Aquests partits que es diuen «obreristes» i funden els seus sindicats al barri de Salamanca mereixen poca credibilitat. Aquests que passen busos serigrafats diuen que no són racistes ni xenòfobs, mal disfressen el seu discurs de nativisme, però després assenyalen la persona vinguda de fora com a culpable de la inseguretat i la criminalitat, convertint-los en un grup diana.

No els volen ni veure, en els barris. Les associacions de veïns –«aquesta colla de rojos»...– no els volen ni veure, en els barris, perquè els qui de debò es preocupen pels barris saben que és amb els seus veïns i veïnes, els de tota la vida i els que han vingut en els darrers anys, amb els que construiran un futur. Per això les associacions de veïns no els volen ni veure, ni rebre, eh? A aquests que passen busos serigrafats els importen un rave, els nostres barris.

El que volen és cavalcar les pors i les angoixes fins al poder, i després aplicar el seu programa, que és estrictament neoliberal, que és estrictament..., el que ha explicat el meu company Raúl Moreno: és estrictament antisocial, és el que posa les bases i condicions per al creixement de les desigualtats. I converteixen –ells i els que els han precedit en aquests tipus de discursos– els conflictes verticals, de classe, en conflictes horitzontals, no?, pretenent enfrontar el penúltim amb l'últim.

I alerta amb els discursos de la xenofòbia, del racisme, del nativisme, perquè algun és fruit d'aquest discurs «vòxic», que infecta el debat públic, i algun altre està inspirat per aquesta mena de «bricoodi» al que ve de fora. També ho veiem a les xarxes socials, amb aquesta gent que, quan s'anuncia quin és el primer català nascut a l'any, diuen: «No és català.»

Per tant, alerta amb aquests discursos, els que són més evidents i els que, potser per sonar més nostrats, alguns poden ser-hi més indulgents. Alerta amb tots ells –alerta amb tots ells–, perquè el combat contra aquest racisme, contra aquesta xenofòbia, és cosa de tots. I, efectivament, la manera més eficaç de combatre-la és segar l'herba sota els peus i posar les condicions per a una autèntica igualtat i una autèntica llibertat de tots i totes, els que tenen avui la ciutadania i també tots els que conviuen amb nosaltres, els nostres veïns i veïnes, que no poden ser exclosos de la nostra comunitat política.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

En nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula, ara, la senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

Gràcies, presidenta. Bé, avui venim a valorar una moció..., podem dir-ne «moció», podem dir-ne «falca publicitària», del Departament d'Igualtat. Una de les qüestions que sempre diem a totes les comissions és el poc marge de maniobra que tenen els grups parlamentaris que donen suport al Govern, perquè al final sembla que l'acció parlamentària, doncs, és una extensió de l'acció de govern.

Bé. La qüestió que ens ocupa avui sobre les polítiques antiracistes..., en una valoració general de la moció el que veiem és que hi ha com molta pressa per part del departament per fer coses, per fer coses que sembli que fan, que transformen, que canvien, però que en realitat no estan transformant res. El que ens manifesta, precisament, és aquesta necessitat que té generalment la blanquitud de deixar de ser assenyalada, i destina molts més esforços a deixar de necessitar que se li indiqui l'exercici del racisme que no a quines són les estratègies i tàctiques i els seus «temps», que s'han de seguir perquè l'acció realment sigui transformadora.

En aquest sentit, nosaltres hem presentat diverses esmenes. Unes s'han acceptat i unes altres no, i, per tant, doncs, faré una valoració una mica de quin serà el nostre sentit de la votació.

Votarem en contra del punt número 1, el punt número 2, i, després, de la segona part, el punt també número 2. És a dir, contra l'impuls i aprovació de la llei contra el racisme, no perquè no estiguem a favor de que s'impulsi aquesta llei, sinó perquè això és una cosa que ja està passant —el departament ja ho està fent, això. Per tant, quan aquesta acció arribi al Parlament, tindrem el debat que haguem de tenir en seu parlamentària, i ja debatrem el que haguem de debatre amb el text a sobre de la taula. El que no podem fer és més trampes, i dir: «Acordem impulsar aquesta llei»; però si ja l'està impulsant, el Govern. Què pretenem fer, aquí? Una trampa: «Acordem que ens sembla bé, i així, quan arribi, ja ho tenim de cara»? Doncs no, es nota massa.

Sobre la reforma del Reglament. La reforma del Reglament ja està en curs. A més, això és una de les qüestions, com bé ha indicat també la companya Najat, que ja està acordada dintre del pacte que vam fer. Per tant, està acordada, signada i en tràmit —signada pels quatre grups que vam acordar fer-ho. Per tant, que Esquerra Republicana vulgui impulsar aquesta reforma aquí, doncs..., la trobem innecessària.

Collaborar amb la comissió de l'estudi institucional? Home, només faltaria, no? És a dir, que una comissió d'estudi del Parlament estigui elaborant una anàlisi en profunditat sobre un tema i que hi hagi una conselleria dedicada..., que hagi d'acordar tenint en compte els treballs que està fent la comissió d'estudi..., doncs, home, potser no és el cas.

Sobre la macroenquesta, també hi votarem en contra. I per què? Perquè vam presentar una esmena que especificava que aquesta macroenquesta havia de ser cap a la població potencialment agressora. Per què? Perquè estem fartes de ser objectes d'estudi. Ja tenim prou dades. Tenim prou informació, durant tots els anys que s'ha fet tasca d'incidència política antiracista, per saber què és el que està passant. El que hem d'anar a mirar és a una altra banda, hem d'anar a mirar d'on surten aquestes agressions, d'on surten aquestes discriminacions. Prou de tractar-nos com a objectes d'estudi, i més a través d'una macroenquesta que el que significa és un contracte amb una empresa privada que faci aquesta macroenquesta per aportar aquestes dades que tant es necessiten per continuar amb l'acció parlamentària.

Votarem a favor del desplegament de la 19/2020, efectivament, perquè és una cosa important que està pendent; sobre les mesures de sensibilització, sobre el pla integral contra el racisme, els recursos dels ens locals i els recursos de les entitats.

Tot i així, s'han presentat algunes esmenes –que no han sigut aprovades–, en aquest sentit, que parlaven sobre el finançament de les entitats i la violència institucional que s'exerceix contra les entitats i organitzacions a través del sistema de subvencions, que no està dotat de cap recurs tècnic que ajudi les entitats, principalment formades per persones migrades, a desenvolupar aquestes justificacions, que són impossibles de complir ja per la població en general, però específicament per les persones migrades, que són les principals formacions que formen aquestes organitzacions.

En definitiva, si el que voleu fer-li a l'antiracisme és el mateix que li esteu fent al feminisme, que és institucionalitzar-lo per despolititzar el carrer, amb nosaltres no hi compteu.

Bon dia.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula, ara, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Des d'En Comú Podem, en diverses ocasions hem reiterat el caràcter estructural i les seves expressions institucionals que té el racisme, ajudant-ho d'interpretacions de caire individual o fins i tot moral. El racisme és sistèmic, i per això hem acordat crear una comissió d'estudi del racisme estructural i institucional, que, per cert, acaba d'aprovar fa uns dies el seu pla de treball i és especialment necessària quan tenim discursos que volen normalitzar l'odi i el racisme.

Llavors, pot ser estrany que des d'En Comú Podem en general, i jo en particular, com a persona racialitzada, doncs, qüestionem part d'aquest procés, però és que aquest procés no va de mi, ni va d'un grup parlamentari en concret, no? Aquesta lluita contra el racisme és una lluita col·lectiva, de persones i moviments organitzats i polititzats que demanden justícia, demanden reparació i saldar deutes històrics. Llavors, quan estem parlant d'una població que ha estat històricament discriminada, crec que hem de ser especialment curiosos en com fem les coses. I m'explico.

Com s'ha dit, tenim recentment aprovada –«recentment» en termes parlamentaris– la Llei 19/2020, i l'objectiu és igualtat de tracte i no-discriminació, incloent-hi, per descomptat el racisme. Es va fer un gran esforç per part dels grups parlamentaris d'aquesta cambra per tenir una perspectiva interseccional, però no tenim encara un règim sancionador d'aquesta llei. Llavors, en aquest cas, estem d'acord en que primer s'ha de desplegar un règim sancionador, la posada en marxa d'un formulari de denúncia *online*, com acompanyem i com reforcem aquesta llei.

Llavors, en realitat, tenim una urgència ara de legislar ràpid i de pressa, quan encara ni hem desplegat certs aspectes clau? O més aviat des del Parlament ens hauríem d'enfocar en desenvolupar un règim i reforçar el que ja tenim? O potser també el Govern hauria d'enfocar-se i desenvolupar polítiques concretes i governar escoltant les demandes i el ritme, també, dels moviments socials i dels moviments antiracistes en particular? Per exemple, avui dia, a Catalunya, la població racialitzada és invisible, a nivell de l'impacte que tenen aquest tipus de polítiques, no? A penes tenim dades de com polítiques públiques afecten i d'alguna manera legitimen aquest racisme institucional. Llavors, és important tenir dades per impulsar polítiques concretes, no? Llavors, per què no ens enfoquem en aquest tipus de coses?

També necessitem, en la línia d'una de les esmenes plantejades, un pla formatiu per al personal de la Generalitat. Perquè es feien propostes dels municipis, de les entitats..., però la Generalitat necessita un pla formatiu, i a nivell de tots els àmbits, no? –del món de l'educació, dels cossos policials, de l'àmbit cultural–, perquè, malgrat que se'ns folkloritza, després hi ha poc suport, com vaig dir a la interpellació fa un parell de dies, a la creació de comunitats culturals en resistència.

Després, tota la part del punt 7, que parlava de col·laboració amb els ens locals, era bastant difusa. La col·laboració són recursos, i, en aquest sentit, les esmenes que hem presentat van d'això. Recordem que, de fet, el pressupost d'immigració va ser l'únic pressupost que no va pujar als pressupostos generals recentment aprovats. La col·laboració es materialitza en això, en recursos concrets. Llavors, insistim que el que necessitem és, potser, calmar-nos una mica, posar la casa en ordre, escoltar els moviments, i, des del Parlament, enfocar-nos en desenvolupar aquest règim sancionador de la 19/2020 i en estudiar, amb fons i amb cura i amb temps, tot l'impacte del racisme institucional i estructural.

Desenvolupem un informe que –home, i tant– ha de ser tingut en compte. I jo no crec que això, com deia també la companya de la Candidatura d'Unitat Popular, hagi de ser aprovat en una moció. Això ja es dona per descomptat. Per a això hi ha el Parlament.

I, segon, que el Govern s'enfoqui en fer polítiques contra el racisme, escoltant els moviments socials, destinant-hi els recursos suficients, respectant els seus «tempos». Perquè deixeu-me dir que convocar una sessió participativa un 29 de desembre, quan la web encara està només en català i en castellà, és racista en si mateix, i no denota una cura, no denota un respecte cap a la població, i deixa entreveure més interessos partidistes que una voluntat real i metodològica de lluitar contra el racisme.

Estem lluitant perquè la Generalitat..., i des d'aquí lluitarem perquè la Generalitat governi per a una Catalunya que ja no és només blanca.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de VOX, la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. Ya les he comentado alguna que otra vez que, tras un amplio estudio, concluyó César Vidal que fue Stalin el primero en utilizar palabras para silenciar a los disidentes. Palabras que, dirigidas a los individuos con pensamientos divergentes al suyo, eran amordazadas, ya que, por sus connotaciones perniciosas, nadie quería sentirse identificado con ellas: «machista», «racista», «fascista», «xenófobo»... Desde entonces, socialistas, comunistas, separatistas, no han dejado de usar esas palabras, siendo parte indispensable de todos y cada uno de sus discursos políticos.

Verán, el racismo se define como la ideología que defiende la superioridad de una raza frente a las demás y la necesidad de mantenerla aislada o separada del resto dentro de una comunidad o país. El grupo de Esquerra Republicana ha presentado hoy una moción contra el racismo, y, por ende, entendemos que condenan este concepto, y, por tanto, a su excompañero de partido, Heribert Barrera, expresidente de Esquerra Republicana y expresidente de esta misma institución. Y lo cito literalmente: «En América, los negros tienen un coeficiente intelectual inferior a los blancos», o «Habría que esterilizar a los débiles mentales de origen genético». O a su compañero de Junts, el señor Torra, que tantas y tantas declaraciones ha expresado encajadas perfectamente en esta idea: «Los españoles son bestias carroñeras, víboras, hienas con una grave tara en el ADN.» *(Remor de veus.)*

Podría continuar así toda mi intervención, con declaraciones también de Oriol Junqueras o de Jordi Pujol, pero entonces no podría explicarles por qué vamos a votar en contra de su moción. *(Persisteix la remor de veus.)*

Y es que su finalidad no es acabar con el racismo que existe a nivel individual, como les sucede a todos los compañeros suyos ya nombrados. Su único objetivo es maquillar ideas xenófobas y de superioridad, que rigen desde hace años su partido, para intentar silenciar a las instituciones, como los cuerpos y fuerzas de seguridad

del Estado, o a las fuerzas políticas que no piensan como ustedes, como ya hizo Stalin.

Cuando hablan de interseccionalidad, lo que pretenden es colectivizar a los catalanes y poder cambiar los reglamentos e impulsar leyes para señalar a quienes les convenga; dividir a la sociedad en grupos minoritarios oprimidos, estableciendo los requisitos necesarios para formar parte de él, y silenciar a los que no cumplen con las credenciales.

Una vez más, presentan una propuesta para amordazar. (*Alguns aplaudiments.*) Hablan en ella de colaborar con la Comisión del Racismo Institucional, que no es más que un intento de manipulación ideológica a los organismos de la Generalitat. Hablan ustedes de eliminar la xenofobia o la islamofobia, pero en realidad no les importa nada de todo esto que dicen.

Con sus palabras mordaza intentan enmudecer a la disidencia, a quienes lo denuncian, a los vecinos, señor Pedret, que padecen las consecuencias del multiculturalismo que promueven ustedes, y que ya no les votan, y que ya ha fracasado en países como Francia y Bélgica. (*Alguns aplaudiments.*) Intentan camuflar las consecuencias de sus políticas de fronteras abiertas y sociedades multiculturales, que han convertido a nuestros barrios en auténticos focos de delincuencia.

El avance del globalismo amenaza la preservación de la identidad cultural de las naciones occidentales, y nosotros vamos a seguir denunciándolo y señalándolo, y luchándolo, para frenar su progreso. No habrá comisión de racismo que pueda amordazar el sentir del catalán corriente. A nosotros nos preocupa y nos ocupa velar por la dignidad de las personas, independientemente de su color de piel, origen, orientación sexual o religión; a diferencia de ustedes, que lo único que hacen es colectivizar a las personas y utilizarlas en su agenda ideológica, una agenda vacía de valores tradicionales.

Y, finalmente, hablan –y mucho– de la creación de nuevos chiringuitos para colocar a los pocos afines que, a estas alturas de la legislatura, les quedan a ustedes por mantener, y de miles de euros en subvenciones que salen del bolsillo de todos los catalanes.

Verán ustedes, desde VOX lo tenemos muy claro: la única ley antirracismo que se debe impulsar es la de la Constitución española, la que nos hace a todos los españoles iguales.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Consellera, senyores i senyors diputats... Bé, estem davant d'una moció que és fruit del Govern –entenguin-me, del principal partit que dona suport a l'actual Govern de cohabitació a la Generalitat de Catalunya–, que fa veure que es controla a si mateix; una moció en matèria d'antiracisme com a eina de control i d'impuls de l'acció de govern, que fa el mateix Govern –no ens enganyem– i a major glòria del Govern. Res de nou. És legítim i ho hem d'acceptar així.

Ara bé, no hauríem de perdre de vista aquest fet: és una moció a major glòria del Govern. És a dir, entra més en l'àmbit de la propaganda que no pas en l'impuls de l'acció de govern. És per això que no hem volgut esmenar-la, però no ens estarem d'analitzar-la i fins i tot de criticar-la.

La moció té una estructura estàndard, amb una primera part que fa una crida a l'acció d'aquest Parlament, dels membres d'aquesta cambra parlamentària. El primer paràgraf de la moció és un paradigma del bonisme. El grup proponent vol que el Parlament de Catalunya reafirmi el seu ferm compromís amb una Catalunya lliure

de qualsevol discriminació racista, i per això considera necessari que durant aquesta legislatura s'abordin reformes normatives per avançar en l'objectiu bonista de combatre el racisme.

La primera reforma que es planteja, l'impuls i l'aprovació d'una llei contra el racisme en totes les seves formes i expressions abans no finalitzi la legislatura actual, està en mans del Govern de la Generalitat i del partit proposant i del seu soci principal de cohabitació. Escoltin, facin-ho. Està a les seves mans. Portin un projecte de llei o, si més no, una proposició de llei, i en parlem.

També volen reformar el Reglament del Parlament, i, per extensió, el Codi de conducta dels diputats, diuen que per blindar la cambra davant una sèrie de comportaments que no contemplen el rebuig de comportaments totalitaris més enllà dels que vostès, a voluntat, puguin classificar com a feixistes.

No sé si en aquesta definició del feixisme pensen incloure-hi actes antidemocràtics com l'assetjament de famílies que demanen el compliment de les sentències fermes dels tribunals en virtut de lleis democràtiques –escoltin, molt més democràtiques que les que ens van voler colar, amb nocturnitat i traïdoria, el setembre del 17– i el respecte als drets lingüístics dels seus fills. Segurament no, encara que siguin unes conductes –les de l'assetjament sistemàtic de qui no combregui amb les seves rodes de molí– que, si no són feixistes –que, a parer nostre, es podrien considerar així–, serien, en qualsevol cas, totalitàries i antidemocràtiques. Per tant, no tindran el nostre suport en aquest aspecte.

Tot seguit, fan un reguitzell de propostes instant el Govern –és a dir, a si mateixos– a fer una sèrie de coses en que podem estar o no d'acord. Això sí, amb el to bonista habitual de fer veure que fan o que pensen fer, però amb aquell pòsit que els fa poc creïbles, que és molt més postureig de mirar de blanquejar l'acció de govern d'un govern que no deixa de tenir posicions totalitàries en moltes qüestions que afecten drets fonamentals de molts ciutadans amb plenitud de drets a la nostra comunitat autònoma.

Ja hem copsat sobradament el tarannà del tàndem Esquerra-Junts com per saber que no els hem de creure quan fan determinades propostes i que hem d'estar sempre vigilants, perquè tenen una tendència natural a canviar el marc democràtic per un marc que els fa creure, a vostès i a molts dels seus correligionaris, que estan per damunt de les lleis que ens obliguen a tots.

En qualsevol cas, des de l'escepticisme a que ens obliga l'experiència, algunes coses els hi votarem a favor, encara que dubtem, i molt, de que siguin propostes realment sinceres, que dubtem seriosament de que no siguin més que propostes per blanquejar les seves accions antidemocràtiques en altres àmbits.

Volen que ens pronunciem per instar el Govern de la Generalitat a col·laborar amb la Comissió d'Estudi del Racisme Institucional i Estructural que acaba d'engegar el Parlament. Mirin, encara és d'hora; ja arribarà el moment. No sabem ni podem saber, almenys nosaltres, quines seran les conclusions de la comissió. Quan arribi el moment, en parlem.

Tampoc donarem suport a l'aprovació del règim sancionador de la Llei 19/2020, perquè, en mans d'aquest Govern, de la potestat governativa de l'actual Govern de la Generalitat, pensem que poden fer-ne un ús partidista.

No donarem suport a cap macroenquesta, que sovint són el vehicle preferit dels qui violen el dret a la privacitat de les creences i de les idees polítiques de la gent; ni a garantir l'empadronament de les persones migrades així, en abstracte, sense cap límit, perquè no veiem que hi hagi cap garantia de respecte de la legalitat, i, venint la proposta de qui ve, creiem que no hi haurà cap garantia en aquest sentit.

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula, ara, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; muchas gracias, presidenta. Bien, nos trae hoy Esquerra Republicana una moción que teóricamente habla, pues, de políticas antirracistas, pero que trata también otros aspectos. Y, por ejemplo, pide, en uno de sus puntos, la reforma del Reglamento del Parlamento, del Código de conducta de los diputados, y habla de comportamientos machistas, racistas, homófobos y fascistas. Y creo que ya se lo han indicado desde otros grupos: mucho me temo que aquí pasará lo de siempre, que ustedes son los que determinan qué es machista, racista, homófobo y fascista, y fuera de ahí ya no podemos hablar los demás de otra cosa.

Y ayer mismo tuvimos un ejemplo, señora *consellera*. Yo hablé de las imágenes y de las actitudes que habíamos visto en Vic después de que el Partido Popular hubiera solicitado un permiso en tiempo y forma para instalar una carpa y la alcaldesa se lo hubiera denegado, y usted, pues, más allá de darme una respuesta que parecía sacada de la Wikipedia, con una definición, negó la mayor: negó que esos comportamientos fueran comportamientos totalitarios y no propios de personas que viven en un sistema democrático en pleno siglo XXI. Y, por lo tanto, mucho me temo que todo lo que van a sacar de esta moción va a ir en esta misma línea.

Le decía la diputada de la CUP que esto parecía una cuña publicitaria del departamento que usted lidera. Yo iría un poco más allá: además de ser una cuña publicitaria, yo creo que es un intento también, a la desesperada, de tapar ciertos discursos, ciertas actitudes que estamos viendo. Lo hemos hablado también..., la actitud del Departamento de Educación en todo el caso respecto al veinticinco por ciento en educación y el caso de la familia de Canet. Es totalmente vergonzoso que no se haya condenado de manera explícita por parte del Gobierno el acoso que sufrió un niño pequeño, de cinco años. Es vergonzoso que ayer en la sesión de control usted tuvo la oportunidad, pero no lo hizo, y tampoco el presidente Aragonès, de condenar, insisto, esas actitudes violentas y agresivas que vivimos en Vic el sábado.

Pero, además, han pasado más cosas. Han pasado más cosas, señora Verge. Yo también he tenido la oportunidad de interpellarla a usted en esta misma cámara, y tampoco hemos sacado nada en claro.

Aquí, en esta moción, hay varios puntos en los que se habla expresamente de la xenofobia, del racismo. En el punto 6, además, se habla también del antigitanismo, que es una enmienda que ha presentado el grupo de los comunes y que ustedes han aceptado. Le quiero recordar el episodio lamentable que hemos tenido que vivir hace tan solo unas semanas en el famoso ya programa *Bricoheroes*, que se dedica a insultar a todo el mundo y a muchísimos colectivos, y aquí nadie dice absolutamente nada.

No solamente hemos visto discursos y gags –supuestamente gags de humor– que son misóginos, que son transfobos, que son claramente ultranacionalistas, sino también discursos y supuestas bromas racistas. La última, pues, con el pueblo gitano, donde categorizaban a todo el pueblo gitano de ladrones. Yo todavía no los he escuchado a ustedes condenar estos supuestos gags de humor que se hacen desde este programa, desde la televisión pública.

Le voy a leer un fragmento que han escrito..., una carta que le han dirigido a la señora Llorach desde la Fagic, desde la Federación de Asociaciones Gitanas de Cataluña, donde les dicen –y cito textualmente–: «Estos comentarios van en contra de los mecanismos que tiene la propia corporación para garantizar una información no discriminatoria, y van más allá de los códigos o manuales deontológicos, e incluso del mal gusto, a la hora de crear expresiones humorísticas dentro del programa. Lo más sangrante para nosotros es la generalización de todo un pueblo, el pueblo gitano, y su categorización como ladrones. En Cataluña vivimos aproximadamente cien mil personas gitanas, que han sido acusadas de ladrones de forma gratuita y deshonesta en el programa.»

También les acusan de hacer una forma de humor del siglo pasado nada respetuosa con las personas, basada en prejuicios y estereotipos que no ayudan a fomentar un espíritu de convivencia.

Como ya se puede imaginar, suscribo puntos y comas de esta carta que la Fagig ha dirigido a la señora Llorach después de este gag de mal gusto, totalmente desagradable, que estigmatiza al pueblo gitano, que perpetua los prejuicios que hay contra el colectivo del pueblo gitano.

Y quizá ustedes serían creíbles si, cuando ocurren estas cosas, tomaran medidas y no vinieran aquí a intentarnos hacer creer que esto son programas de humor, que..., bueno, que es que la sátira... No. Ustedes tienen que ser firmes, si realmente quieren ser creíbles en estos temas, y no venir aquí a presentar estas mociones, que, al final, son brindis al sol. Que muchos de los puntos nos obligan a votarlos porque, evidentemente, me parece que son cosas que hay que votar a favor, pero es que no son creíbles –no son creíbles.

Y para nosotros, como usted comprenderá, ayudarles aquí a blanquear todos estos comportamientos que estamos viendo que son racistas, xenófobos y que son también totalitarios, pues, qué quiere que le diga, es bastante complicado. Es bastante complicado, *consellera*.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

I, finalment, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, el diputat Francesc Ten.

Francesc Ten i Costa

Gràcies, presidenta. Molt bon dia, diputades i diputats. Consellera, bon dia. Certament, estem debatent una moció subsegüent a la interpellació sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes. Òbviament, votarem a favor d'una moció que és una corroboració, de fet, del pla de govern i de les línies de treball de la conselleria; un pla de govern que és el nostre pla de govern, que és del meu Govern, i, per tant, votarem a favor de tots els punts.

Deixin-me aportar alguns elements de consideració i de reflexió. Davant dels discursos que busquen conflicte i que fugen del sentit noble i del sentit responsable de pacte i de consens que té la política, algunes coses que diu aquesta moció són absolutament necessàries i urgents.

Com la reforma del Reglament, que, en rang justament de reglament, blindi aquests discursos masclistes, racistes, homòfobs, xenòfobs, totalitaris, supremacistes, feixistes o feixistitzants i que van en contra dels drets fonamentals i que malmeten la política. I que la majoria de l'arc parlamentari, des del pacte antifeixista, com ja s'ha dit, hi estem a favor..., i amb l'esperit de transformació radical que des de la Mesa la presidenta està tirant endavant.

VOX i els que hi flirtegen d'una manera còmoda, comodíssima, són l'exemple que s'aprofiten del sistema democràtic d'una manera perversa per debilitar des de dins aquest sistema democràtic i generar extremismes radicals que el malmetin. La ultradreta s'estableix sobre el racisme latent que l'herència colonial d'Occident ha bastit, una estructura de racisme social que implica deshumanització, colonialisme, colonialitat. Imposa la colonització i imposa colonialitat, que vol dir classificar la població.

I no desmuntarem el racisme individual, el que produeix discriminacions, estereotips, el de persones intolerants i retrògrades, si no reconeixem, malgrat que ens pesi, que hi ha un sistema que jerarquitzava les persones i els col·lectius i que se situa per damunt de la dignitat de l'altre. I aquesta moció vol treballar en això. I, per tant, és bo. És necessària la moció, és necessari el pla de treball de la Comissió d'Estudi del Racisme Estructural, és necessari el pacte antifeixista.

Fa un parell de mesos, a «Diàlegs per la interculturalitat», que va organitzar la Fundació Secretariado Gitano, Ángeles Solanes parlava que la identitat no és única, sinó que és plural. I Xavier Antich, el flamant futur president d'Òmnium, filòsof, parla sempre que la identitat d'un no es completa sense la de l'altre. Pensem vostès en la repercussió d'aquests dos eixos nous per al segle XXI, i encara més si hi afegim les perspectives interseccionals, com manifesta i declara la moció.

També Ángeles Solanes ens parlava d'una qüestió terminològica i lingüística. «Tolerància» o «hem de ser més tolerants»..., l'expressió aquesta de la tolerància, estrictament, a vegades té un cert perill, ja que denota que qui parla pot arribar a parlar des d'un excés de jerarquització. Segurament el terme «igualtat» és molt millor; la tolerància pot denotar una certa condescendència del subjecte respecte al col·lectiu al qual ens referim.

És molt important que aquesta, com manifesta la moció, es pugui desplegar amb urgència a la llei d'igualtat de tracte i de no-discriminació que a la darrera legislatura vam modificar –i que la companya Saloua hi va fer tan bona feina–, perquè creiem que és absolutament necessari desplegar-ne el règim sancionador, els instruments de mediació, i poder avançar a l'espera de tenir la llei que defensa també la moció sobre l'antiracisme.

Res més. Volia agrair a tots els grups les esmenes que han fet, la facilitat de tracte, de transacció que han fet –la companya Najat...

Res més. Votarem a favor.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Najat Driouech.

Najat Driouech Ben Moussa

Bé, en primer lloc, voldria agrair a la diputada Basha Changue, al diputat Ferran Pedret, a la diputada Jessica González, les aportacions que heu fet al text. Heu presentat esmenes –algunes les hem acceptat, altres hem arribat a transaccionar-les– que, sense cap tipus de dubte, han millorat qualitativament el text que ara votarem.

Respecte als altres grups que han parlat, jo crec que no cal que hi perdi ni un minut. Ja està. Vull dir, crec que s'ha acabat. S'ha acabat perquè nosaltres..., com afirmava fa uns minuts, en la lluita antiracista ens hi hem de sentir implicats tots i totes. I això només es pot fer de la següent manera: arribar a la majoria de consensos polítics per garantir els drets humans, construir una societat que hi imperi la cultura de la no-discriminació i avançar cap a una societat antiracista que volem tots i totes.

I per això –per acabar– volem honorar i recordar totes aquelles que ens han precedit en la lluita antiracista i que han treballat per aconseguir avançar cap a la igualtat de totes les persones. Com va dir l'activista Rigoberta Menchú, la pau no només és l'absència de guerra; mentre hi hagi pobresa, mentre hi hagi racisme, discriminació i exclusió, difícilment podrem aconseguir un món de pau.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquest migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones sense llar

302-00077/13

Passem, doncs, al dinovè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones sense llar, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. Per exposar-la, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. Buenos días, diputados, diputadas, *consellera*. En el último Pleno comencé la interpelación que ha dado lugar a esta moción recordando que pocos días antes había fallecido una familia en un incendio en el local que le servía de vivienda en la plaza Tetuán –dos de las víctimas eran un niño de tres años y su hermana, de cuatro meses.

Desde entonces hemos tenido que lamentar la muerte de una pareja que vivía en una barraca a orillas del río en Montcada i Reixac, que perdió la vida intoxicada por el humo de un brasero con el que intentaban calentarse. Justo un año antes, dos hombres sin techo habían fallecido de frío en Barcelona mientras dormían al raso.

Ninguna de estas situaciones es nueva ni producto de la crisis derivada de la covid-19. El asentamiento de Montcada existe desde hace más de una década. No es el único en Cataluña, ni lo son las personas que duermen en la calle, en barracas o en locales ocupados. Las personas que mueren a consecuencia del *sinhogarismo* no son un hecho puntual o aislado. Son una realidad inaceptable en una sociedad rica como Cataluña que solo emerge en el debate político cuando se produce una tragedia. Sobre todo, son invisibles en las políticas públicas que dependen de la Generalitat de Catalunya, que las ha olvidado completamente en los últimos años.

Es muy significativo que la palabra misma, «*sensellarisme*», solo haya aparecido una vez en las mil páginas del proyecto de presupuesto que este Parlament aprobó en diciembre pasado. Y era dentro de la partida «Otros programas sociales», donde no se especificaba la cuantía ni a qué iban destinados estos recursos, ni si una parte de estos recursos contemplaba a las personas sin techo, que siempre son las grandes olvidadas.

El *sinhogarismo* es un proceso de privación de derechos que se inicia cuando se le impide a una persona el acceso a la vivienda, y continúa con otros derechos básicos, como son el acceso a la salud, al trabajo, a la integridad física o a vivir en sociedad. Esta moción busca avanzar en aquellas medidas urgentes que están en lista de espera desde hace años para abordar la forma de pobreza y de exclusión social más extrema que existe en nuestra sociedad y que no puede seguir esperando; medidas que son reclamadas por las entidades que atienden a estas personas, pero también por los ayuntamientos, que intentan dar una respuesta con los medios que tienen, que son totalmente insuficientes.

Esta moción quiere también que se reconozca que la situación de las personas sin hogar y, especialmente, las sin techo no puede seguir en el olvido, que es competencia del Gobierno dar respuesta a las necesidades de estas personas y que se reconozca que en los últimos años no se han destinado ni los recursos materiales ni humanos necesarios para combatirla.

La semana pasada la *consellera* de Drets Socials aseguró varias veces en una entrevista en TV3, refiriéndose a la tragedia de Montcada, que este era un problema de los ayuntamientos y que el papel del Govern era simplemente dar apoyo. Nosotros no estamos de acuerdo. Las personas sin hogar son competencia del Govern, de los departamentos de Vivienda, de Derechos Sociales, de Salud, de Igualdad, de Justicia, que tienen que liderar la construcción de vivienda pública, desplegar recursos de acompañamiento, programas y dispositivos específicos para mujeres, para jóvenes,

e incloure en els pressupostos recursos per posar en marxa, per exemple, el model «*Housing First*».

En esta entrevista, *consellera*, usted también reconocía que, a pesar de que habían muerto dos personas en Montcada, su *conselleria* no se había puesto en contacto con el ayuntamiento, a pesar de que habían pasado varios días. Desde el Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar creemos que esto no puede ocurrir. Por eso esta moción propone como primera medida la creación de una mesa de coordinación entre la Generalitat y los ayuntamientos para que exista no solo una correcta coordinación, sino para que el Govern asuma sus responsabilidades.

Queremos que se active de forma inmediata el artículo 7.3 de la renta garantizada de ciudadanía, una medida que el Grupo Parlamentario Socialistes i Units per Avançar promovió en 2018 para que las personas sin techo puedan beneficiarse de esta prestación con un informe de servicios sociales y que no entendemos por qué hasta ahora no se ha hecho efectiva.

No entendemos tampoco por qué la estrategia integral de abordaje del sinhogarismo espera desde 2016 en un cajón, a pesar de que los gobiernos que se han sucedido desde entonces han anunciado dos o tres veces su inminente aprobación, que tendría que ser algo urgente en momentos de crisis. Como tendría que serlo también que las familias con menores a cargo en situación de pobreza severa, como la que falleció en la plaza Tetuán, tengan acceso a la renta garantizada de ciudadanía y a aquellas prestaciones que les permitan cubrir sus necesidades esenciales.

El periodista y activista Emmanuel Onapa recordaba recientemente en la revista *Tribune* que el sinhogarismo no es un hecho inexorable, es una opción política que adoptamos cuando decidimos no invertir en las políticas públicas necesarias para hacer frente a un problema que empieza con la falta de vivienda, pero que sigue con la vulneración de otros derechos fundamentales, como son el acceso a la salud, al empleo, a políticas de acompañamiento, pero también el derecho a la vida.

Creemos que Cataluña no puede permitirse que el sinhogarismo siga en lista de espera y que solo se hagan anuncios cuando ocurre una tragedia. No puede ser una opción política privar a miles y miles de personas de los derechos más básicos.

Muchas gracias.

La presidenta

Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. El problema del sensellarisme és un problema global amb una expressió local i està afectant moltes ciutats europees. I té a veure, des del nostre punt de vista, amb tres aspectes principals: l'habitatge, la precarietat laboral i la llei d'estrangeria.

La manca d'habitatge assequible, l'extracció de rendes dels grups més empobrits de la població per part del mercat d'habitatge, la creixent precarització laboral... Aquests són aspectes que afecten el tema del sensellarisme, i la moció que estem debatent ara inclou propostes interessants en aquests dos primers àmbits. Però insistim, des d'En Comú Podem, que no deixarem de visibilitzar com la llei d'estrangeria deixa moltes persones al carrer.

I aquest últim aspecte em dona peu per comentar que, efectivament, des del nostre grup hem presentat una esmena d'addició al grup proposant i que no ha estat acceptada. I l'esmena proposava que el Parlament de Catalunya constatés –obro cometes– «la vulneració del dret a l'empadronament que pateixen les persones sense llar que no poden acreditar domicili fix a determinats municipis de Catalunya, amb les conseqüències en l'accés a serveis i recursos que aquest fet implica».

Perquè, tot i que avanço que votarem favorablement a la majoria..., a la totalitat de la moció, de fet, no ens deixa de sorprendre que el Partit Socialista s'ompli la

boca i ara vulgui abanderar la lluita contra el sensellarisme, quan en molts dels seus municipis no s'estan empadronant les persones que no tenen un domicili fix.

Aquest dimarts la majoria de grups parlamentaris d'aquesta cambra hem registrat una llei proposada que han treballat diverses entitats i institucions coordinades pel catedràtic Antoni Milian. I ens sembla rellevant, aquesta proposta, en tant que marca un marc legislatiu que obliga i que determina les actuacions de les administracions públiques en diversos nivells per garantir els drets a les persones sense llar i per erradicar aquest problema en la seva fase més crònica.

Des d'En Comú Podem, evidentment, tot el suport a aquest procés legislatiu. En aquest cas, no és un suport només de paraules buides, no és una declaració d'intencions; és un suport sustentat per l'acció de la Tinença de Drets Socials de l'Ajuntament de Barcelona, que en els últims anys no només ha estat pionera en promoure l'empadronament sense domicili fix, sinó que, a més, ha duplicat el pressupost en accions d'atenció per a persones sense llar.

Però aquí... I ho seguirem fent, des de l'Ajuntament de Barcelona, però necessitem que altres municipis també pugin en aquest carro i necessitem una Generalitat que lideri aquest procés. Perquè, si no, el que es fa és, per exemple, el que passa..., que des de Santa Coloma, que és un municipi que governa el PSC i on no s'empadronen les persones sense domicili fix, es genera un efecte d'expulsió cap a Barcelona, i la seva política de sensellarisme és bàsicament enviar la gent cap a Barcelona. I així no tenim una perspectiva metropolitana i catalana del sensellarisme.

Llavors, el que hem tingut –i que per això no ens han acceptat l'esmena–, també, és una Generalitat, per una altra banda, que està parlant d'una estratègia contra el sensellarisme per abordar de manera integral el sensellarisme. I celebrem que, de fet, fa pocs mesos s'hi hagi destinat una partida per començar a treballar-hi. Això no pot esperar més, perquè ha passat moltíssim temps.

I aquí, compte, també, perquè l'exclusió residencial severa, en aquest cas, pot proveir diferents solucions: proveir habitatge, que és una solució definitiva, o proveir allotjament, que és una solució provisional, no? I, a mesura que avanci aquesta crisi sanitària –i ho hem vist–, la precarietat laboral s'haurà disparat. L'accés a l'habitatge continuarà sent impossible per a les persones sense llar, i el nombre de persones condemnades a la irregularitat administrativa tampoc s'haurà reduït. Llavors, aquí, la temptació de construir respostes assistencialistes prendrà més força que mai. I, compte, que una persona allotjada en un refugi d'emergència continua sent una persona sense llar.

Sense fer un gir radical en les polítiques d'habitatge i garantia de rendes i modificar i ampliar, com hem dit des d'En Comú Podem, perquè arribin a més gent, no?, i sense ser conscients que la llei d'estrangeria aboca al carrer milers de persones, sense tot això, els serveis socials i les entitats es continuaran desbordant i estarem tractant de parar una hemorràgia amb tiretes.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor David Saldoni.

David Saldoni i de Tena

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputada Silva... En aquesta moció hem treballat per poder arribar a acords i per poder treballar conjuntament –també amb la diputada Viña– per poder tindre un acord que, en aquest cas, agrupi tot el conjunt dels punts que es tracten en aquesta moció, que és pràcticament tot.

Perquè hem de tenir present que el sensellarisme és un dels problemes que afecten la nostra societat. És un problema que no només afecta les persones sense sostre, sinó que afecta també les persones que, com deien, poden viure en naus, en barraques, en infrahabitatges. Per tant, és un problema que és molt present en la societat,

moltes vegades invisibilitzat i moltes vegades també present de forma desigual arreu del territori, però present arreu del territori.

Portem molts anys treballant en aquest tema des de diversos àmbits i des de diverses administracions, i això ha estat possible perquè hi ha hagut una feina conjunta en el plenari del sensellarisme durant anys per poder treballar amb l'estratègia i que ha culminat aquest mes de novembre en l'aprovació del marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme; un acord en aquest plenari del sensellarisme que ens porta, en aquest cas, un marc d'acció que en les properes setmanes serà aprovat pel Govern de la Generalitat.

I què treballa el marc d'acció? El marc d'acció el que fa és: estableix les bases i la metodologia de treball entre les diferents administracions, i concreta els models d'atenció que garanteixen la intervenció arreu del territori a les persones sense llar. Una tasca que comporta garantir el dret a l'habitatge a les persones sense llar, però també el dret a l'atenció socioeducativa i laboral; una atenció especialitzada a les persones que ho pateixen; el dret a la salut i el sistema sanitari; la sensibilització sobre el sensellarisme, però també una aposta per treballar per l'erradicació de l'apofòbia, que és la por a la pobresa. Aquest és un treball holístic, un treball de forma global, que afecta tot el que hi ha al voltant del sensellarisme.

I com es gestionarà la governança de tot això? Hi ha una governança, en aquest cas, que està prevista en un plenari del qual tothom en formi part: la Generalitat de Catalunya –amb Drets Socials, Salut, Interior, Justícia, Igualtat, Treball–, el món local, les entitats municipalistes i les entitats del tercer sector, a qui hem d'agrair i reconèixer tota la feina que s'ha fet al llarg dels anys, no només per posar el tema a sobre de la taula i reivindicar les mesures legals, com es comentava en aquesta proposició de llei, sinó també l'atenció directa a les persones, cosa que demostra que el model de la col·laboració, en aquest cas, publicoprivada amb entitats, amb el Govern i amb administracions és un model d'èxit.

I les eines que tenim per poder fer front a tot això són les que totes les administracions hi posem sobre la taula: els ajuntaments, la Generalitat, però també les diputacions i el conjunt d'entitats socials, que aixequen també molts recursos per poder-ho fer possible. Però en tenim una d'important, que és el contracte programa. I aquí voldria felicitar la consellera, perquè a finals d'any va aconseguir pactar també amb les entitats municipalistes el nou contracte programa. Un contracte programa que, en la seva fitxa 48, el que fa és reconèixer per primera vegada –ara sí– un servei bàsic: l'atenció al sensellarisme.

I aquesta fitxa justament el que inclou són tasques del Govern i de la Generalitat per poder treballar amb plans locals per abordar el sensellarisme, tindre un referent professional que ho faci possible, l'atenció global –vol dir pensar en tots els recursos que afecten la persona–, gestores de casos per poder treballar de forma coordinada, i l'especificitat també per als joves i per a les dones, que la diputada hi fa molta referència en la seva moció.

I això es fa aquest any ja directament per als municipis de més de cent mil habitants, amb la visió de poder arribar als de més de cinquanta mil en els propers anys.

I, a banda de tota aquesta feina de forma col·laborativa amb els ajuntaments amb la fitxa 48, però també amb els programes que hi han a banda –els programes Reallotgem, el Sostre 360, els que afecten els ajuts de lloguer–..., tot això comporta una feina al voltant del sensellarisme, però no em vull deixar tampoc la renda garantida de ciutadania, que la diputada hi fa molta referència.

La renda garantida de ciutadania és un programa que està actiu en el cent per cent i que, en aquest cas, contempla que hi han situacions extraordinàries, com poden ser la imminència de desnonaments, pèrdues d'habitatge, el risc per menors a càrrec i altres persones en situacions anàlogues que poden també ser objecte de la renda garantida de ciutadania.

Per tant, tenim el marc d'actuació aprovat en el plenari i properament en el Govern; tenim el pressupost per fer-hi front; tenim el contracte programa aprovat, i, per tant, començant a treballar amb els ajuntaments, en aquest cas, de més de cent mil amb la fitxa concreta i amb la resta. Tenim el compromís polític per fer-ho possible. Treballarem conjuntament tots plegats per fer-ho possible.

Aquest és el compromís de tots plegats. Segurament no ens en sortirem, però de ben segur que, amb totes aquestes eines, avançarem, i avançarem favorablement.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula, ara, la diputada senyora Maria Jesús Viña.

Maria Jesús Viña i Ariño

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, el sensellarisme és, sense cap dubte, la forma més extrema de vulnerabilitat i d'exclusió social de la nostra societat. Quan parlem de sensellarisme parlem d'un fet, no d'un fenomen nou ni esporàdic en el temps; una problemàtica social que vivim en gran mesura a les ciutats metropolitan- nes i que, malauradament, a vegades sembla un problema social latent.

Tot i que el sensellarisme hagi adquirit més protagonisme en l'agenda política, i, per tant, més visibilitat, això, evidentment, no és suficient. Ara més que mai, havent evidenciat també els efectes negatius que ha suposat la pandèmia de la covid-19, en matèria d'habitatge ens cal estar al costat de la gent, també d'aquells i d'aquelles que molt sovint no s'han trobat amb el suport que esperaven des de les polítiques públi- ques del nostre país, així com sí que ho han estat diferents entitats socials que han fet front a aquesta situació a peu de carrer. Per tant, cal posar en valor la tasca d'es- tes entitats, i cal posar en valor tant la que han fet fins ara com la que estan fent ac- tualment, i agrair-los-ho.

Perquè el nostre objectiu no ha de ser gestionar el sensellarisme, ha de ser erradi- car-lo. I per erradicar-lo, perquè això sigui possible, ha de ser un assumpte prioritari de les nostres polítiques socials. Siguem clars, cal treballar amb les eines de que ja disposem. Disposem d'unes eines que ja venen d'anteriors legislatures i que ja van començar a implementar la consellera Bassa i el conseller El Homrani, i que ara es continuen implementant des de la conselleria, i cal reforçar-les.

En poso uns exemples. La renda garantida de ciutadania permet que s'hi puguin acollir les persones que es troben en risc d'exclusió social imminent, i, per tant, les per- sones que no disposen d'una llar. També s'està implementant el «*Housing first*» en al- guns municipis –Girona, Lleida, Barcelona–, una metodologia innovadora que ofereix un habitatge de manera immediata o a molt curt termini sense requeriment de treballs previs a les persones que se troben actualment sense llar de manera crònica.

Cal donar continuïtat també al projecte Sostre 360°, d'acompanyament a joves vulnerables majors d'edat que es troben sense llar, i així és perquè ara s'està dotant de recursos el contracte programa.

El passat mes de novembre –ja els hi comentava el diputat Saldoni– se va apro- var el marc d'acció per a l'abordatge del sensellarisme a Catalunya, pendent encara d'aprovació del Govern. I este marc preveu ja diferents espais de coordinació, no no- més integrats per les administracions, també integrats per entitats del tercer sector. S'hi preveu també un abordatge específic amb perspectiva de gènere, perquè, des- graciadament, tal com passa també en altres situacions, les dones són la cara oculta del sensellarisme. I cal visibilitzar-les, cal també donar una visió de dona en aquesta lluita.

Som conscients de que l'habitatge no és cap recompensa lligada a un pla de tre- ball, que proporcionar un sostre digne a totes les persones del país esdevé un deure evident i inqüestionable que no s'ha de negociar i on la responsabilitat cau, sense cap

dubte, en primera instància en les polítiques públiques. Per este motiu, en els darrers mesos des d'Esquerra Republicana s'ha treballat per consolidar i tirar endavant, malgrat les esmenes que s'hi han presentat, la llei antidesnonaments, mesures que representen una aposta valenta i que donaran el suport necessari a aquelles persones que es troben en risc de perdre el seu habitatge.

I no només cal treballar amb estes eines de les que ja disposem, ne calen de noves. I per això hem recolzat fermament el registre de la nova llei de mesures transitòries i urgents per fer front i erradicar el sensellarisme, una llei impulsada per diferents entitats i institucions del sector social a les quals agraïm immensament la seva feina, dedicació i implicació. Des d'uns valors socials i de justícia republicana, volem expressar que aquesta llei no només és necessària, sinó que, a més, proposa noves fórmules per atendre este col·lectiu que es troba en una situació d'extrema vulnerabilitat.

Per anar acabant ja, vull agrair també que hagin acceptat les esmenes que els hem proposat. Eren esmenes més de forma que no pas de contingut. En un punt no hem pogut posar-mos d'acord, però en la resta sí. Per tant, los agraïm també que hagin incorporat l'esmena que els proposàvem, d'addició, parlant precisament d'esta llei que vam presentar dimarts passat. Era pensem que important que avui ne quedés constància en este hemicicle, de que esta llei s'ha presentat i que treballarem i que mos comprometem tots a tirar-la endavant.

Per tant, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana seguirem treballant per la justícia social, per posar les persones al centre de les nostres polítiques. I, evidentment, sempre mos hi trobaran, quan les seues propostes vagin per esta línia.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula, ara, la diputada senyora Isabel Lázaro.

Isabel Lázaro Pina

Gracias, presidenta. Buenos días a todos, señores diputados, *consellera*... Me gustaría empezar esta intervención ofreciendo nuestro recuerdo y oraciones a las dos personas sin hogar que perdieron la vida hace unas semanas en Montcada i Reixac –por cierto, cuya alcaldesa es de Podemos.

Señores diputados, el PSC hoy nos presenta una moción sobre la situación de las personas sin hogar en Cataluña. Sí, el mismo PSC sectario que ha votado sistemáticamente en contra de todas las políticas sociales que ha presentado nuestro grupo parlamentario y que ha firmado, junto con los separatistas, comunistas y antisistema, un pacto antidemocrático ridículo e infantil contra VOX que supone una falta de respeto para cientos de miles de catalanes. Sí, el mismo Partido Socialista que prioriza el gasto ideológico y el despilfarro a nivel nacional por encima de las necesidades materiales de los españoles. Sí, el mismo Partido Socialista colaboracionista del desastre de emergencia social que vivimos en Cataluña.

En fin, ¿qué podemos esperar de un partido socialista que es capaz de negociar exigencias de cuotas en catalán en Netflix y HBO mientras que en Cataluña tenemos 5.777 personas viviendo en la calle y 4.417 viviendo en albergues? La credibilidad del PSC defendiendo cuestiones sociales es la misma que la de Esquerra o la de la CUP defendiendo a los trabajadores catalanes; es decir, ninguna.

Señores del PSC, cuando se trata de arreglar un problema, lo inteligente es ir a las causas estructurales y próximas del problema. Las causas de este problema se las voy a explicar en tres cosas. Se estima que en los últimos seis años han aumentado un ochenta por ciento las personas malviviendo en las calles de Cataluña: de diez mil en el 2016, ahora, según datos de Cáritas, son dieciocho mil. No es casualidad, es consecuencia de las políticas separatistas.

Segunda, hay miles de personas en su Cataluña idílica malviviendo en la calle, en albergues y en barracas, mientras el Govern de la Generalitat sigue gastando 243 millones en TV3, 92 millones en chiringuitos de género, casi 40 millones en propaganda institucional, más de 50 millones en políticas verdes, y podría seguir toda la intervención. Ustedes, señores del PSC, son partícipes y cómplices por acción o por omisión.

Tercera, dilapidan el dinero en adoctrinamiento –su punto 11–, la introducción de la perspectiva de género en las políticas de erradicación del sinhogarismo. Su delirio llega hasta el punto de considerar que las condiciones de vida de las mujeres son más valiosas que las de un hombre. ¿Sabían que la mayoría de las personas sin hogar son hombres? Se estima en un noventa por ciento de hombres, frente a un diez por ciento de mujeres. Desde nuestro grupo parlamentario hemos registrado una enmienda para erradicar esta discriminación injusta que proponen hacia ancianos, niños y hombres.

Se trata de una moción que no ataca las causas del problema. Desde nuestro grupo, solo votaremos en favor de las medidas que constatan la realidad. Votaremos «no» a las ideológicas, que no aportan soluciones.

Mire, es fundamental poner en marcha una estrategia integral de abordaje del sinhogarismo que no incluya simplemente paguitas o subvenciones, sino que ataje los problemas que muchas de estas personas tienen para insertarse en la sociedad y en el mercado laboral. Señores diputados, la asistencia económica directa está bien, pero no soluciona problemas.

Los puntos 6 y 7 de esta moción proponen ahondar en el asistencialismo crónico sin dotar de la caña de pescar a las personas que más lo necesitan. Además, es de justicia dar prioridad a los ciudadanos nacionales que viven en esta situación. Echamos en falta medidas clave como la mejora de la asistencia sociosanitaria y psicológica de estas personas, medidas específicas de reinserción laboral y entrenamiento profesional, medidas de acompañamiento socioafectivo; lo que viene siendo centrarse en los problemas reales de las personas sin hogar, y no en las enajenaciones ideológicas a las que nos tienen acostumbrados.

En fin, señores diputados, el valor y la integridad de una sociedad se mide por cómo se trata a las personas más vulnerables. Lo mismo pasa con los políticos, tomen nota.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, la diputada senyora Dolors Sabater.

Maria Dolors Sabater i Puig

Moltes gràcies, presidenta. Diputades i diputats, consellera... Bé, estem davant d'una moció que és molt difícil votar en contra. Qui no està a favor d'erradicar el sensellarisme, aquesta xacra estructural que posa en evidència les falles d'un sistema econòmic neoliberal que busca l'enriquiment d'una minoria a costa de l'empobriment de la majoria? Qui està en contra d'erradicar aquesta xacra que ens commou a cada carrer, a cada poble, quan veiem que tenim persones, veïns i veïnes, vivint en condicions infrahumanes?

Però deixi'm dir –és imprescindible fer-ho– que, tot i que ja els avanço que nosaltres votarem majoritàriament a favor d'aquesta moció, tenint en compte que vostès són un partit que defensa el model econòmic neoliberal i són un partit que ha tingut i té responsabilitats de govern en moltes esferes, per nosaltres és imprescindible fer-los algunes preguntes, perquè no deixa de ser, aquesta moció, per nosaltres, un exercici d'hipocresia política.

I dic «hipocresia política» perquè és arreu del territori que hi han molts alcaldes i alcaldesses que a dia d'avui segueixen privant el dret d'empadronament de les persones que no tenen domicili fix i ho estan posant molt difícil a moltes persones sense llar. Això ho recull el síndic en els seus informes –ho deia ara la diputada d'En Comú Podem–, i és que, a més a més, vostès s'han negat a acceptar l'esmena que incorporava en aquesta moció el punt de l'empadronament.

Miri..., sobta, no? Fins i tot ho diu l'anàlisi que feien les entitats del tercer sector del seu programa electoral a Barcelona de les municipals passades. Vostès tenen la consideració, tenen l'honor –el trist honor– de compartir amb el Partit Popular i amb el partit del senyor Valls ser l'únic partit que, en l'anàlisi que fa de les seves propostes electorals, té la qualificació de propostes explícitament contràries als drets de les persones sense llar.

I tenen un alcalde com l'actual alcalde de Badalona, que, davant del drama del desnonament de l'altre dia, de fa quinze dies, a la nau del Gorg, una nau que també va ser..., la mateixa que ja va ser objecte d'un incendi amb cinc víctimes mortals i que ara, una altra vegada, ha patit una expulsió al carrer sense alternativa..., després ho han pogut minoritzar, però les declaracions que va fer el seu alcalde del PSC en res –en res– es diferencien de les declaracions que fa el populista corrupte de dretes exalcalde de Badalona.

Per tant, les preguntes són les següents. Primera, sobre aquest tema de l'empadronament, per què l'han obviat?

Segona. Vostès no esmenten per a res la llei d'estrangeria. I ens preguntem..., nosaltres tenim dubtes en el punt 7, perquè, és clar, vostès parlen de fer modificacions; però, quines modificacions? No parlen de la llei d'estrangeria ni parlen de la llei de la reforma laboral, que és..., el tema dels salaris és una de les causes principals de la pobresa que porten a no tenir llar. I voldríem saber exactament, en aquest punt 7, de quines reformes estan parlant quan diuen que faran aquests canvis que vostès proposen.

Perquè els hi recordo que tenim 5.700 persones sense sostre, 5.400 que no tenen llar i viuen en albergs i refugis –ja estem parlant de gairebé dotze mil persones–, 25.000 sense habitatge segur i 22.600 en llars inadequades. Aquest problema del sensellarisme és un problema profundament estructural que té a veure amb les polítiques profundes referents al dret a l'habitatge, al dret a un salari digne, al dret a no patir racisme institucional –com fa la llei d'estrangeria– i amb aplicar el dret a l'empadronament *de facto*, perquè és la porta a la majoria de drets.

Llavors, nosaltres necessitem respostes respecte a per què vostès han obviat aquests temes a la moció, i, específicament sobre el punt 7, entendre aquesta anàlisi general que vostès fan de canvis sense especificar a quines normes, a quines lleis, a què s'estan referint, perquè nosaltres puguem valorar si realment és un punt que podem recolzar.

Moltíssimes gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputada. En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula, ara, el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gracias, presidenta. Diputados, diputadas... La noche del 14 de mayo del 2020 la fundación Arrels realizó un recuento de personas sin hogar en la ciudad de Barcelona. Se contabilizaron 1.239 en situación de calle en pleno estado de alarma, en pleno confinamiento. Aun así, durante ese estado de alarma se crearon diversos recursos para poder alojar a estas personas durante el confinamiento, como fue la apertura de hoteles, la reconversión de alojamientos turísticos en alojamientos para personas sin hogar –como el de Homeless Entrepreneur– o la apertura del pabellón de la Fira de Barcelona para alojar a personas sin hogar.

La crisis sanitaria, económica y social producida por la aparición de la covid ha puesto de manifiesto las debilidades de nuestro sistema de servicios sociales, pero también que la acción coordinada de diferentes administraciones, entidades y particulares puede dar respuesta correcta y adecuada a estas personas.

El fin del confinamiento no debería haber supuesto un retroceso en estos avances conseguidos, si las administraciones hubiesen trabajado coordinadas para impedir que estas personas volviesen a la calle, y que, además de garantizarles el alojamiento, también pudiesen acceder a programas de inserción social y laboral, esenciales en toda esta estrategia.

Porque la tipología de personas que están afectadas por estas situaciones es muy amplia, y la situación en la que se encuentran es prácticamente..., difícil de catalogar o de acotar. Es muy amplia: desde personas que están ahora mismo..., vulnerables, que pueden estar en centros de acogida, por ejemplo, en empresas o instituciones, gente sin recursos en infraviviendas, chabolismo, viviendas masificadas, etcétera.

Por ello nosotros –y aquí vamos a intentar dar respuesta a esta moción con propuestas de Ciutadans que hemos defendido durante estas últimas dos legislaturas–..., ¿qué proponemos? Uno –importante–, que haya un recuento, que sepamos realmente cuántas personas hay sin hogar, que se encuentran en una situación de sinhogarismo en Cataluña, y que ese recuento lo realice el Govern, lo realice, en este caso, la Generalitat, y que sea periódico. Los datos..., muchas veces en la comisión de asuntos sociales se ha hablado de los datos, de que nos faltan datos, de que no se actualizan los datos sobre la realidad de vulnerabilidad que hay en Cataluña. Esa es la primera de las propuestas que creemos que es necesaria que se mantenga. Y, por lo tanto..., si no sabemos la realidad, no podremos afrontarla correctamente.

Reforzar el modelo de «*Housing first*» es importante en toda Cataluña, pero también el modelo de «*Housing led*», que lo que hace, al final, es ofrecer no solamente una vivienda a aquellas personas que se encuentran en la calle, en esa situación de calle, sino que, además, se les acompaña en esa reinserción o en esa posible vía de acceso nuevamente a aquello que muchas veces han perdido o a aquello que quieren tener. Por lo tanto, la estrategia de «*Housing led*» creo que es muy importante, en este caso.

Y aquí nos encontramos con problemas –y luego tenemos una moción sobre jóvenes– de jóvenes extutelados que se encuentran en esa situación, que aparecen..., o desaparecen, ya dejan de estar en los pisos, en los centros tutelados de la Generalitat y no tienen recursos para acceder a una vivienda. Por lo tanto, es importante no solamente..., parece que personas adultas o de ciertas edades tengan esa situación de sinhogarismo, pero también hay muchísima gente joven que se encuentra en esa situación, sobre todo proveniente de pisos extutelados.

Creemos que hay que reforzar los equipos de acceso en calle, de asistencia en calle, sobre todo en temas de salud mental, que es otro de los problemas que sufren las personas sin hogar, y promocionar también la colaboración con las empresas fomentando la responsabilidad social, corporativa, en relación con las personas sin hogar, así como implementar programas de concienciación a empresas de sectores productivos que puedan ser adecuados para aumentar la contratación de personas sin hogar.

Y también, como último punto –y creo que aquí se ha hablado–, algo muy sencillo. Hemos hablado de una nueva proposición de ley. Creemos que..., estamos de acuerdo, y, de hecho, la hemos firmado y vamos a intentar adaptarla a la realidad y que sea lo más efectiva posible, pero debemos cumplir lo ya aprobado, las estrategias ya aprobadas. Debemos hacer que la renta garantizada de ciudadanía, pues, se aplique adecuadamente y correctamente a estas personas. Si legislamos y luego no implementamos lo que legislamos, no sirve absolutamente de nada.

Con todo esto –y no voy a revisar la moción, porque quería antes explicar las propuestas de Ciudadanos–, ya adelanto que votaremos que sí a toda la moción presentada por el Partido Socialista.

Muchas gracias.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Gràcies, presidenta. Ho faig des de l'escó, de manera molt telemàtica, per manifestar que nosaltres, des del nostre grup, donarem suport pràcticament a la totalitat dels punts d'aquesta moció.

A més a més, coincideix en el temps amb aquesta proposta de llei que hem registrat aquesta mateixa setmana, una proposta que ve impulsada des del món acadèmic, també des de les entitats que treballen en el tema de les persones sense llar, i que hem subscrit, doncs, diversos grups d'aquesta cambra.

Ens sembla que aquesta moció és complementària a aquesta proposta de llei. I, per tant, com avançava a l'inici de la intervenció, nosaltres hi donarem suport en la seva totalitat..., en la seva majoria.

Gràcies.

La presidenta

Bé, moltes gràcies. Doncs, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Beatriz Silva.

Beatriz Silva Gallardo

Gracias, presidenta. En primer lugar, quiero dar las gracias a todos los grupos que han presentado enmiendas. Hay algunas que no las hemos aceptado, porque..., bueno, evidentemente no estamos de acuerdo en discriminar colectivos especialmente vulnerables. En otros casos no las hemos aceptado porque, aunque estamos de acuerdo en el fondo, creemos que es una cuestión que debería regular la ley sobre *sensellarisme* que ha entrado esta semana en el Parlament, y creemos que esta ley, en contraste con la falta de políticas públicas de los últimos años, representa un paso gigante para visibilizar la situación, pero que también permitirá visibilizar una situación de la que tenemos que comenzar a hablar.

En el caso de las enmiendas presentadas por los grupos del Govern, decir que agradezco especialmente la buena disposición del diputado David Saldoni, que ha hecho un gran esfuerzo por llegar a acuerdos. Hemos llegado a una transacción, hemos aceptado dos enmiendas. Y tenemos el compromiso de que la mayoría de los puntos que contiene serán aprobados, por lo cual agradecemos este apoyo.

No nos hemos puesto de acuerdo en alguna cuestión, pero quiero decir también que, si en los próximos meses comienzan a desplegarse políticas públicas para abordar en serio el *sinhogarismo*, yo seré la primera persona en reconocerlo.

A la señora Sabater, decirle que no entiendo por qué no han presentado enmiendas proponiendo todas estas cuestiones que ha planteado aquí, porque podríamos haberlas valorado e incorporado, en algunos casos –alguna en la que hubiéramos llegado a acuerdo. Pero estos dos minutos son para contestar a los grupos que han presentado enmiendas.

El *sinhogarismo* es un fenómeno directamente atribuible a las políticas de gobierno o, más bien, a la falta de esas políticas. Y, como sucede con la covid-19, no afecta de la misma manera a las personas que pertenecen a grupos o colectivos discriminados que al resto de la población, o a las personas migradas que a aquellas que no lo son, porque las condiciones económicas de vida preexistente y el origen social son determinantes para que una persona acabe en la calle o en una barraca.

Todas estas cuestiones tienen que formar parte de este debate, y esperamos, por eso, que esta moción sea aprobada hoy. Y damos las gracias a los que han manifestado su apoyo.

Muchas gracias.

La presidenta

Molt bé. Doncs, acabat el debat, també els informo que procedirem a la votació abans de la suspensió de la sessió, quan acabi, al migdia.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la joventut

302-00078/13

El vintè punt de l'ordre del dia és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la joventut, presentada pel Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar. I té la paraula, per exposar-la, el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera aquí present, molt bon dia a tots i totes. Avui tornem a parlar, una vegada més, al Parlament de Catalunya, de la situació que viu la joventut catalana. I des del Grup Socialistes i Units per Avançar presentem una bateria de propostes que pensem que poden servir per millorar la qualitat de vida del jove i que, al nostre parer, poden ser àmpliament compartides i votades favorablement per la immensa majoria dels grups que aquí estem representats.

Les prioritats en matèria jove del nostre grup les coneixen perfectament, perquè ens hem fet un fart de repetir-les una vegada rere una altra: ocupació, emancipació i prevenció i detecció en l'àmbit de la salut mental jove.

L'altre dia la consellera aquí present, Violant Cervera, a la Comissió de Polítiques de Joventut, va anunciar les tres grans prioritats que tenen des de la seva conselleria per fer feina durant aquest mandat, que eren feina, casa i futur.

Si passem per alt la crítica que ja vam exposar a la Comissió de Polítiques de Joventut pel fet que el seu pla de treball entenem que arribava molt tard –les explicacions–, i també les sospitoses coincidències que hi ha entre les tres grans prioritats que nosaltres vam marcar i les que ara vostès han fet, li hem de dir, senyora consellera, amb tota la sinceritat i tota la confiança del món, que, si vol assolir acords i pactes en aquests temes, ens tindrà al seu costat o al capdavant de totes les reivindicacions envers aquest col·lectiu.

Ara bé, no volem esperar més, no podem esperar més. I per aquest motiu som nosaltres els que avui presentem les següents propostes i els hi demanem a tots els grups parlamentaris el seu suport.

En primer lloc, volem garantir l'accessibilitat als estudis postobligatoris per a tots i totes. Per això demanem una reducció de les taxes a l'hora d'accedir a la formació professional o als graus universitaris. Hem de recordar, encara, que som la comunitat autònoma amb els preus universitaris més cars de tota Espanya.

En segon lloc, demanem promoure polítiques d'ocupació i d'inclusió social especialment dirigides a qui té més dificultats per a la inserció laboral, especialment el programa Garantia juvenil, que ha de funcionar correctament a les edats compreses entre setze i vint-i-quatre anys.

En l'àmbit de l'emancipació tenim tres propostes, i recordem que encara tenim la taxa d'emancipació més baixa del darrer segle. Per això volem garantir programes d'ajuts per al lloguer en la mateixa línia del que ja ha presentat i en el que ja està treballant el Govern d'Espanya.

També volem blindar un percentatge mínim d'un vint-i-cinc per cent d'habitatges de protecció oficial reservats per al lloguer jove, i una mesura com aquesta la

vam registrar nosaltres també en aquesta moció la setmana passada. La consellera a la Comissió de Polítiques de Joventut la setmana passada va dir que hi estava d'acord i que també la portaria a terme.

Finalment, en l'àmbit de l'emancipació proposem també augmentar la bonificació del lloguer jove sobre l'IRPF, passant del deu per cent actual al trenta per cent, i permetent que sigui fins a un període de trenta-cinc anys que es pugui sol·licitar aquesta ajuda.

En l'àmbit de la cultura, volem garantir l'accés a la cultura adoptant les mesures adreçades a incentivar el consum cultural de la mateixa manera que ja ha anunciat novament el Govern d'Espanya, amb l'abonament cultural jove.

També demanem garantir l'assistència urgent, social i psicològica, per combatre la greu situació dels menors immigrants no acompanyats en situació administrativa irregular que han arribat en els darrers mesos a Catalunya.

I dues mesures molt concretes. Una en l'àmbit de la mobilitat, perquè pensem que la mobilitat també és un tema imprescindible per als joves i volem una mobilitat millor, més assequible i cent per cent sostenible. Hem arribat a un acord amb els dos grups del Govern per aconseguir finalitzar aquest any els estudis d'ampliació de la T-jove fins als trenta anys i per aconseguir la seva implementació a partir de l'any 2023.

I, finalment, per una qüestió de futur, en l'àmbit de la prevenció i la detecció de la salut mental jove, concretament en els programes relacionats amb els problemes d'addicció comportamental, hem acordat sumar tots els esforços per dotar noves mesures, accions específiques i campanyes eventuais per al desplegament del pla de drogues i addiccions comportamentals.

Aquest és un resum de les iniciatives que avui proposem des del Grup Socialistes i Units per Avançar. Hem acceptat set esmenes, de tres formacions polítiques diferents d'aquesta cambra. El nostre grup –de la mateixa manera que també ho pensen, segurament, tots els que estem aquí– pensem que les propostes que fem són les millors de totes, però, evidentment, fins i tot aquestes tenen marge de millora, i també som molt conscients que no són les úniques opcions vàlides.

Els representants del col·lectiu jove, els estudiants o els sindicats estudiantils i de treball i, evidentment, les organitzacions polítiques juvenils, com la Joventut Socialista de Catalunya, tenen moltes propostes a fer i moltes coses a dir. I esperem poder-ho debatre en aquesta cambra, molt properament, en el debat monogràfic –que queda pendent– de la joventut i que portem esperant gairebé quatre mesos.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Joan García.

Joan García González

Gràcies, presidenta. Gràcies al Partit Socialistes per presentar aquesta moció. Però volia començar amb aquesta primera reflexió, que crec que és important, al diputat González: crec que hem fet o hem vist aquestes mocions passar –almenys, jo–, en les últimes legislatures, un cop i un altre, i mai acabem d'aconseguir implementar totes les mesures que s'aproven. I això és una evidència, perquè la situació de les polítiques de joventut no ha millorat. Aquests governs a Catalunya no han aconseguit..., els últims governs a Catalunya no han aconseguit modificar la situació en la que es troben els joves. I la diagnosi i la realitat són evidents.

Les dades són preocupants: amb taxa d'ocupació juvenil del quaranta-quatre per cent; dedicats bàsicament als serveis –un setanta-nou per cent dels joves es dediquen a aquest sector de serveis–; una contractació temporal, una temporalitat del cinquanta-tres per cent, amb un augment, els últims anys, d'un nou per cent d'aques-

ta temporalitat; amb una taxa d'emancipació del divuit per cent –del divuit per cent només–, amb un, diguéssim, increment negatiu, que és el vuitè semestre consecutiu de disminució.

Per tant, tenim..., crec que hi ha una realitat, i és que les polítiques i tot el que debatem aquí, tot el que portem a aquest Parlament no s'implementa. I aquesta, em temo molt –i ho dic moltes vegades a la Comissió de Drets Socials– que tampoc s'implementarà. No... Ho sento, si... Jo sé que el debat segurament serà interessant i tothom farà unes propostes. Nosaltres donarem suport a aquestes propostes, com hem donat suport a altres propostes sobre joventut els últims anys –hem fet propostes sobre joventut, també, nosaltres, els últims anys–; s'han aprovat, però per desgràcia no es faran. I benvingut sigui aquest Ple monogràfic de joventut, perquè creiem que és un dels grans problemes que ens hem trobat, sobretot després de la crisi pandèmica que hem viscut.

Un primer tema que vostès porten aquí, a aquesta moció, és la universitat, la formació, l'accés a aquesta formació dels joves. Tenim possiblement una de les generacions millor formades de la nostra història. A vegades això no ho veiem, i crec que... Millor preparats i segurament que poden accedir fàcilment, haurien de poder accedir fàcilment a l'ocupació, al teixit productiu català. Però no passa. Per tant, sí, podem i hi donem suport, però creiem que el problema moltes vegades està en un altre lloc.

Per nosaltres és bàsic que les polítiques d'ocupació siguin efectives. En aquest cas, crec que no ho han sigut. No ho hem aconseguit; ni aquí, ni ho ha aconseguit el Govern del Partit Popular ni el Govern, tampoc, del PSOE. No s'ha aconseguit a nivell nacional i tampoc els governs catalans han aconseguit ni que funcionin els programes de foment d'aquesta ocupació ni la Garantia Juvenil s'ha implementat adequadament. De fet, nosaltres hem sigut sempre molt partidaris de fer una reforma laboral correcta i adequada, on aquest contracte únic que defensem nosaltres sigui indefinit –aquest contracte únic indefinit–, acompanyat del que anomenem sempre, la «motxilla austríaca». Aquestes mesures, el dia que s'implementin, segurament aconseguiran canviar bona part –bona part– dels problemes d'accés a l'ocupació; que són les taxes més dolentes que hi ha a Europa. Per tant, alguna cosa no s'ha fet bé, o no s'està fent bé a nivell nacional ni a nivell autonòmic.

Sobre habitatge. Vostès parlen..., perquè jo crec que ocupació i habitatge són els problemes més greus. Vostès parlen d'aquest vint-i-cinc per cent. Donem suport, evidentment, a que això es faci, però sí que demanem –i ho hem fet amb les esmenes–, doncs, que sapiguem quines..., o quants habitatges es faran realment els pròxims anys i dedicats als joves. Nosaltres proposem –i ho hem posat al programa– ajudar també en coses tan senzilles com el pagament de la fiança quan un jove vol assolir o arribar a un lloguer, o inclús ajudar al pagament de l'entrada de la compra d'un habitatge. Crec que és factible i crec que nosaltres ho hauríem de poder implementar. Així com el fet que hi hagi una renda d'emancipació; que ja existeix, de fet, a altres països.

I, finalment, algunes coses més que vostès... Ja no tinc molt de temps, però crec que hi ha almenys un punt de què m'agradaria fer esment ràpidament. És quan es parla –que és molt significatiu– del que s'està fent o no s'està fent a Catalunya. «Continuar impulsant el funcionament progressiu» –punt 9– «de la T-Mobilitat.» Això s'ha transaccionat amb els partits de govern. És una ironia. Quants anys portem? Quants anys portem impulsant el funcionament progressiu de la T-Mobilitat? És que això és el que passa a Catalunya: fem, aprovem, proposem coses que no s'implementen i no s'acaben d'implementar mai.

Gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Judith Toronjo.

Judith Toronjo Nofuentes

Gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, permeteu-me que comenci aquesta intervenció posant especial èmfasi en l'inici del 2022, l'Any Europeu de la Joventut, però també l'any de la joventut catalana, perquè celebrarà el seu congrés el proper mes de març, per posar en coneixement la situació dels joves al nostre país i també per marcar aquest pla nacional de joventut, seguit del ple monogràfic i de la nova llei de joventut.

Avui debatem aquesta qüestió, la moció presentada pel Grup Socialistes, que reflecteix, sense cap mena de dubte, aquesta visió transversal de les polítiques de joventut. Però, en aquest sentit, des de Junts per Catalunya i Esquerra Republicana hem volgut ser propositius i presentar esmenes a tots els punts resolutius per millorar el text inicial.

I entrant en el detall de la qüestió, voldria aturar-me, en primer lloc, en un dels aspectes més importants i que hem reivindicat dia rere dia en aquest Parlament, com és el coneixement, com és el compromís per reduir les taxes universitàries; fer-ho de forma progressiva, sense distingir la tipologia d'estudi, i aconseguir l'equiparació de màsters i graus, que és una realitat. Però també és un deure respectar, com bé saben, i no instrumentalitzar la decisió que es prengui en el marc de la iniciativa legislativa popular sobre la llei d'universitats que està tramitant el Parlament actualment, i presentant-se *a posteriori* el decret de preus, per part del Govern, al curs 22-23.

Tanmateix, també és un objectiu, dins de la societat del coneixement en la que volem avançar, apostar per la formació professional i, en concret, per la formació professional dual. És cabdal. I cal aconseguir que tots els joves hi tinguin absolutament accés, també contribuint a aquestes necessitats del teixit productiu i empresarial del territori, no ho oblidem.

I aquesta societat del coneixement ha d'avançar en la seva plenitud per l'ocupació, per garantir la plena ocupació dels nostres joves al país. Però fixeu-vos, fa pocs dies sentíem de nou titulars d'alguns diaris sobre l'informe de Càritas que afirmava que la pandèmia deixava mig milió més de joves pobres a Espanya i sense oportunitats. I sembla que això no va amb alguns, que els costa reconèixer els problemes estructurals de dues crisis que arrosseguem, i evidentment també l'espoli fiscal que suposa pertànyer a l'Estat espanyol. Perquè davant la ineficiència de l'Estat, Junts segueix apostant per la millor política social, que és l'ocupació, i fer-ho a través del pla de xoc per a l'atur juvenil, a través de programes com la Garantia Juvenil o també l'atracció d'inversions al nostre país. De fet, recordeu que Catalunya actualment es situa com a principal *hub* d'atracció de talent tecnològic del sud d'Europa.

I, com deia, tenim deures. Compartim el repte d'acabar amb l'anomenada «precarietat juvenil» i és un primer pas, crec, fer-ho amb l'increment del salari mínim, però també amb la reforma laboral, veritablement integrant mesures que acabin amb els contractes temporals com no s'ha fet fins ara. O bé la modificació a la nova proposta de quotes per als autònoms, que ofega també els joves i els empresaris.

I, evidentment, aquesta societat del coneixement, que ha de prosperar cap a la plena ocupació, també ha de garantir els projectes vitals en matèria d'habitatge. I davant les devastadores dades que situen l'emancipació juvenil en el 15,5 per cent i sent propositius, com dèiem, el departament ha presentat mesures per acabar amb el despoblament, però també per a aquesta creació de nou habitatge públic de lloguer que permeti i que reservi el mínim del vint-i-cinc per cent als joves fins als trenta-cinc anys en primera assignació.

En aquest sentit, davant les lliçons, de nou, dels darrers dies del PSOE amb el ja conegut bo social per al lloguer, que no concreta les transferències per a les comuni-

tats autònoms, que no contempla criteris territorials ni la ponderació del cost de les zones urbanes, però és que a més a més només s'adreça a l'1,7 per cent dels joves de l'Estat, es fa inacceptable que avui demanin augmentar la bonificació del lloguer jove sobre l'IRPF a Catalunya, quan només s'ha mantingut el tram autonòmic els darrers anys i no ha sigut capaç el seu Govern a l'Estat espanyol, *el más progresista de la historia*, de recuperar la deducció estatal que va imposar el Gobierno de Rajoy.

I malgrat no disposar de tot el temps que voldríem avui per aturar-nos en l'àmbit de les polítiques de joventut, sí que voldria reivindicar dos apunts molt concrets. Reivindicacions, a més, històriques de l'associacionisme juvenil i, en concret, de la JNC. En primer lloc és implementar la T-Jove fins als trenta anys el proper 2023 i, per descomptat, el desplegament del pla de drogues i addiccions per combatre les conseqüències d'aquesta dura crisi en matèria de salut mental.

I, per anar acabant, presidenta, voldria afegir una darrera reflexió. Perquè sovint, com a joves, sentim a dir, doncs, que els joves som el futur. I és cert, però per garantir aquest futur cal que comencem garantint el seu, el nostre present. Per tant, els interpello a tots vostès i els convido a que es sumin a la Catalunya del sí, del sí a les oportunitats per als joves.

Gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Gràcies, diputada. És el torn, ara, del diputat del Grup d'Esquerra Republicana, el senyor Pau Morales.

Pau Morales i Romero

Gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades. Avui tractem una moció sobre la situació del jovent. En general, les propostes són àmpliament compartides, contemplades, com ja s'ha dit, en els acords de govern, en el programa electoral del jovent republicà. Hem explicat..., la companya de Junts ha explicat una mica, doncs, els diferents punts i, per tant, nosaltres subscrivim que sempre que es parla de joves cal fer pinya generacional, maximitzar cooperació i esforços. I per això, en aquest sentit, votarem a favor de la majoria dels punts.

I també les nostres esmenes anaven en aquesta direcció: ja que tenim acords, fem-ho bé; fem-ho tot i a tot arreu, no? I, per tant, la majoria d'esmenes que han estat desestimades també anaven en aquesta línia: si tenim aquests acords, si tenim aquests consensos, fem-ho també a aquells ajuntaments governats pels socialistes; exercim-los també al Congrés dels Diputats i al Govern espanyol. Segurament seria la millor manera de donar resposta a aquesta emergència juvenil que és ben palpable.

Passant a comentar les diferents qüestions. Estem en general d'acord, com ja hem dit; tant, que esperem que a la ILP d'universitats voteu a favor de les esmenes proposades per la comissió promotora, que van més enllà del que marqueu, més enllà de seguir la línia de la conferència general de preus de l'Estat espanyol. És a dir, si estem d'acord que cal abaixar aquests preus i que això és millor per als joves, doncs anem més enllà dels límits que marca l'Estat.

Tant d'acord que ens sap greu que estiguin desaprofitant l'oportunitat de derogar la reforma laboral, on tenen competències per fer-ho, malgrat que aquí ens presenten punts sobre el reforç de la formació professional i ocupació del jovent. Pressionin també allà, on tenen l'oportunitat de dignificar les pràctiques, tant a la formació professional com a les universitats, a partir d'una remuneració i contractació dignes. Situïn-se al costat dels drets laborals dels joves, de la seguretat vital i la salut per als joves, i no altra vegada al costat de l'IBEX i, en definitiva, de l'essència de la reforma del Partit Popular.

Tant d'acord estem que esperem que digueu, a ajuntaments com el de Rubí, que es posin les piles i deixin d'assenyalar els joves que migren sols quan ve campanya electoral. O a tots els vostres ajuntaments, que empadronin la gent. L'informe del

Síndic de Greuges del febrer del 21 fa arribar queixes respecte a empadronament a ajuntaments com Martorell, Mataró, el Prat de Llobregat, l'Hospitalet de Llobregat, Cornellà. Vostès governen a quatre d'aquests.

Tant d'acord estem que en habitatge us animem a preguntar al Govern espanyol per què es va oposar a que els immobles de la Sareb passin a ser de titularitat pública, desaprofitant una oportunitat d'augmentar el parc d'habitatge públic i, en canvi, ens proposa tornar a arrendar, és a dir, tornar a gastar diners públics per a uns immobles que ja havíem rescatat amb els diners de tots. Mentre a Catalunya impulsem amb consens social pel dret a l'habitatge lleis valentes i pioneres, el Govern espanyol segueix impugnant la llei de regulació de rendes del lloguer, fa polítiques de fum com el *bono joven* i legisla d'esquena a la realitat catalana.

Tant d'acord estem en afavorir l'accés a la cultura que aquest Govern destina la partida més alta de la història en el pressupost de Cultura, avançant cap al dos per cent, i podem dedicar fins a dos-cents euros per habitant en cultura. Tant d'acord estem que, efectivament, hem arribat a aquesta transacció amb l'ampliació de la T-Jove fins als trenta, com ja contemplàvem, molt important per a l'equilibri territorial dels joves.

I, per tant, des d'aquí us demanem també que llavors ens ajudeu en la reivindicació per una inversió digna en les infraestructures que utilitzen tants joves al nostre país cada dia per a la seva vida quotidiana. Igual que en les mesures de xoc contra les addiccions i contra el joc *online*, on hem de lamentar que el PSOE votés en contra de la proposta d'Esquerra al Congreso per apujar els impostos al joc *online*, que, en canvi, aquí sí que treballem de la mà en aquesta moció. Esperem, per tant, el vostre suport per acabar amb el règim de tributació específic de les empreses operadores d'aquestes pràctiques radicates a Ceuta i Melilla.

En definitiva, agraïm la bona voluntat en la moció; en compartim les línies generals; sempre estarem atents a millorar la vida dels joves. Ara, el missatge és clar: si aquí tenim una gran diversitat de forces que ens posem d'acord quan es tracta d'atendre els problemes dels joves i, en canvi, a les institucions de l'Estat recurrentment aquests consensos no hi són o es giren d'esquena, l'única possibilitat d'oportunitats i dignitats per al jovent català es diu «independència».

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Després de la defensa de les esmenes, a continuació té la paraula, per fixar la posició, el diputat Alberto Tarradas, en nom del Grup Parlamentari VOX.

Alberto Tarradas Paneque

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia a tots, senyors diputats. Hoy debatimos una moción del Partido Socialista que pretende abordar la situación de la juventud en Cataluña, el mismo Partido Socialista que carece de una alternativa real para los jóvenes y que hipoteca su futuro. Intentan enmendar su nefasta gestión a nivel nacional con una moción en el Parlamento de Cataluña llena de generalidades y con un claro acento progre. Pero ¿saben?, ya no engañan a nadie. Y desde VOX seguiremos denunciando el abandono al que llevan sometiendo a la juventud catalana y española desde hace décadas. Señores diputados, la juventud actual se enfrenta a grandes desafíos, pero todos ellos se pueden resumir en una frase: la falta de expectativas y esperanza. Y es que el gasto superfluo y el despilfarro separatista y el incesante sometimiento de la juventud al adoctrinamiento progresista ha construido en Cataluña un ecosistema moral, cultural y laboral que impide a los jóvenes catalanes mirar al futuro con buenas perspectivas y confianza.

Miren, como no puede ser de otra manera, desde el Grupo Parlamentario VOX vamos a votar a favor de todas las propuestas que vayan encaminadas a mejorar la vida de los jóvenes. Pero usted, señor González, creo que no puede decir lo mismo. Díga-

les, si no, a los jóvenes catalanes a quienes usted pretende defender, que cuando VOX propuso promocionar la formación profesional, reducir las tasas universitarias, la equiparación de precios entre grados y másteres, cuando VOX propuso políticas para fomentar el empleo juvenil y dotar de ventajas fiscales a los jóvenes, ustedes votaron en contra; aunque, por otro lado, también me alegro de que haya cambiado de opinión, se haya arrepentido y haya decidido darle la razón a VOX. Yo comprendo que a los progres les cueste un poquito más que al resto, pero al final, si se esfuerzan, acaban llegando, incluso ustedes, a darnos la razón. Así que... *(Alguns aplaudiments.)*

Señores separatistas y socialistas, frente a su política de juventud basada en el hedonismo, adanismo, individualismo, nosotros proponemos una política basada en los tres pilares fundamentales para aplicar políticas de justicia social para los jóvenes: trabajo, familia y patria. Trabajo, para permitir que los jóvenes prosperen materialmente, que tengan acceso a una vivienda digna, que tengan una sana implicación en la vida comunitaria y que les permita formar y mantener una familia. Familia: familia, porque es la comunidad natural del hombre, porque la persona aislada es presa de los ataques totalitarios de los poderes políticos que les pretenden controlar. Y patria: patria, porque nuestros niños y nuestros jóvenes merecen crecer en una España que les proteja, que les proyecte hacia el futuro y que les asegure de enraizarlos y proporcionarles continuidad y arraigo.

Pero, claro, ustedes ni creen en el trabajo, ni creen en la familia, ni creen en la patria. No creen en el trabajo cuando truncan cualquier oportunidad de progreso y crecimiento entre los jóvenes; la tasa del veinte por ciento, de más del veinte por ciento, en paro juvenil aquí en Cataluña lo demuestra. Por otro lado, intentan comprar a los jóvenes con paguitas y bonos culturales clientelares para que consuman lo que ustedes consideran que es cultura.

Ustedes tampoco creen en la familia; de hecho, la atacan cada vez que pueden. ¿Saben cuántas veces aparece la palabra «familia» entre sus propuestas? Cero veces. Cero veces la palabra «familia». En cambio, «perspectiva de género» lo vemos en absolutamente todas las frases que ustedes presentan.

Tampoco promueven ninguna medida para ayudar a los jóvenes a formar su familia. En cambio, a los MENAs, sí; les dan todo tipo de facilidades, de paguitas, para que sigan haciendo, bueno, lo que todos sabemos que se dedican a hacer.

Y en cuanto a la patria, ¿qué le voy a decir? Son ustedes la muleta del separatismo y de ETA, son ustedes los que han pactado con ETA. Así que poco más voy a añadir al respecto.

Así que, para terminar, cada vez más jóvenes se dan cuenta de que solo queda VOX, y de que solo VOX representa la única alternativa patriótica y social para los jóvenes de España, para ayudarles a que se puedan formar, trabajar, que puedan emanciparse y que puedan formar una familia. Porque con nuestros tres pilares –trabajo, familia y patria– impulsaremos políticas de verdadera justicia social para los jóvenes de España.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de la Candidatura d'Unitat Popular - Un nou cicle per guanyar, té la paraula la diputada senyora Basha Changue.

Basha Changue Canalejo

(Per raons tècniques, no han quedat enregistrats els primers mots de la intervenció de l'oradora.) ...i valorem aquesta moció del Partit Socialistes sobre polítiques de joventut, començant, primer, per entendre que totes les mesures proposades, hi estiguem o no d'acord, entren a dintre de mesures que entenem com a pedaços, que sí que són necessaris per solucionar problemes urgents, materials, però que no aborden el problema de fons, que és l'estructuralitat d'una exclusió del jovent dels espais de

decisió basada en un projecte de país que continua sent depredador i que, al final, el que s'extingeix és el futur d'aquests joves.

Les taxes universitàries, començant pel primer punt, entenem que és evident que és necessari rebaixar-les, però hem de caminar cap a un model de gratuïtat, perquè nosaltres entenem que l'educació és un dret i que, per tant, ni les taxes universitàries d'accés ni la diferència de preus entre màsters i postgraus ha d'existir, perquè, de fet, els estudis i l'accés als estudis superiors no pot dependre de la capacitat econòmica de les famílies. Al nostre parer, l'educació és un dret i, per tant, s'ha de caminar cap a la gratuïtat en totes les etapes educatives.

Respecte a la formació professional, és evident que l'FP dual no pot ser el pilar central de la perspectiva de formació professional en aquesta etapa; en tot cas, pot ser una acció complementària i, evidentment, igual que en el punt anterior, cal abaixar els preus, sí, però el que cal és caminar cap a una gratuïtat que faci que el dret a l'educació no depengui del poder adquisitiu del jovent.

Respecte a les polítiques d'ocupació juvenil, bé, és un text molt ambigu, és un brindis al sol. Sí que és cert que calen mesures concretes, a través..., pot ser una eina el pla de garantia juvenil, però que per acabar amb aquesta temporalitat hem de parlar d'una reforma laboral que el que fa és, al final, validar una pràctica que ara és il·legal, com aquesta perpetuació i aquesta possibilitat de transformar els contractes de temporalitat en un recurs molt més habitual del que fins ara és. Per tant, anem a l'arrel de la qüestió, no parlem de pedaços, com els plans de garantia juvenil, i abordem la profunditat de la reforma laboral.

Respecte a les polítiques d'habitatge, tot el que siguin bonificacions que ajudin a pal·liar, com diem, el dia a dia està molt bé, però anem a l'arrel. És a dir, nosaltres quan parlem d'ajuts el que estem fent és una complementació d'un problema de «vivenda» estructural; per tant, garantim que el parc d'habitatge és accessible, especialment per al jovent entre els divuit i vint-i-nou anys, que tenen aquesta franja d'infraaccés a la «vivenda», també per una qüestió de poca independència econòmica, i, per tant, ataquem l'arrel de la qüestió.

Respecte al punt 5 del vint-i-cinc per cent, nosaltres hi votarem en contra, perquè incloure l'opció de compra per nosaltres no és una opció viable i, per tant, entenem que cal reforçar el mercat de lloguer.

Respecte al punt 6, sí, d'acord amb fer una bonificació en el tram autonòmic, però recordem que la part estatal el Partit Socialista l'ha abaixada del deu al cinc per cent, per tant, no anem fent pedaços aquí quan a nivell de l'Estat no estem treballant amb coherència.

El bo cultural pot ser, com deien, un pedaç interessant per garantir l'accés a la cultura, però aquí nosaltres preferim apostar, com diem, per un accés més universal, que permeti no només accedir al consum de cultura, sinó l'accés a la producció cultural.

Respecte als joves extutelats, estem molt d'acord que cal una tutela ràpida per part de la institució, perquè una de les coses que passen actualment és que hi ha un període massa llarg, massa d'incertesa i que genera inseguretat en aquest jovent, que és quan arriben i fins a obtenir aquesta tutela legal passa un temps d'incertesa en el que no tenen accés a recursos i estem minvant la seva capacitat d'emancipació d'una manera digna.

Sobre la qüestió de la T-Jove, hi estem d'acord, i efectivament és una mesura que garanteix, amb aquesta visió territorial, la mobilitat del jovent arreu del Principat.

I sobre les addiccions i el joc, estem contents d'haver vist la modificació del punt a partir de la transacció, perquè el que cal és suprimir les cases d'apostes i començar per fi a parlar d'una llei del joc catalana, que és on sí que la Generalitat de Catalunya té competències per regular.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara la diputada senyora Jessica González.

Jessica González Herrera

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, consellera, primerament celebrem aquesta moció, que tot i que no hi estem al cent per cent d'acord –hi ha un parell de punts amb els que no estem d'acord–, posa al centre un tema que no necessàriament en aquest Parlament és central, com sí que ho és el jovent del nostre país, que avui dia no tenen moltes expectatives de futur, degut a la precarietat, degut a la temporalitat, als baixos sous, i que tot i la regulació de preus que avui tenim a Catalunya no es poden permetre un habitatge, amb les despeses que això suposa. I tot això sense parlar de l'atur, on trobem que empitjora encara més si ets dona o si ets jove migrat, on la situació s'agreuja fins a més d'un 11,5 per cent.

Fa uns mesos vam presentar una moció, també, des del nostre grup parlamentari, i una de les propostes que vam emetre i es va aprovar en aquest Parlament, però que no obstant no ha tingut compliment encara, i tampoc hem rebut explicacions sobre aquest incompliment... Podria ser un incompliment més de la Generalitat, però per al nostre grup és absolutament inconcebible que no tinguem encara un pla, que el Govern s'hi va comprometre, un pla d'atenció a la salut mental infantil i juvenil, amb el que fer front a l'emergència que tenen els joves, no?, amb mesures que ajudarien i que acompanyarien molt aquesta demanda que ens arriba també a través del Consell Nacional de la Joventut de Catalunya, i que s'ha de materialitzar sense més dilació.

Entrant en temes de la moció, ens agrada llegir que seguim en la línia que demana el moviment estudiantil i que els partits de govern es comprometen a parlar de la rebaixa de les taxes universitàries, tal com van assegurar les polítiques del Ministeri d'Universitats ja l'any passat, però que a més s'hi afegeix una demanda històrica, com és l'equiparació de preus de màsters i graus. No renunciem a seguir treballant per la gratuïtat efectiva, que és el que hauria de ser, pel dret a la qualificació professional de tothom. I, de fet, creiem que no podem deixar de parlar tampoc de formació professional, sense parlar de les més de vint mil joves que es van quedar a fora l'any anterior per falta de previsió de la Generalitat. Esperem més recursos, millores en l'accés, per donar sortida a totes les joves que demanen plaça, a més de la proposta d'abaixar els preus públics.

I pel que fa a l'FP dual, sí, clar que sí, de qualitat, amb un contracte que responsabilitzi l'empresa en el procés d'aprenentatge i doti de drets l'alumnat amb seguiment i transparència.

Com hem indicat abans, creiem que les dones i els joves migrants sols, segons les dades, són els segments de la població on més s'ha d'incidir a nivell de pensar a qui han d'anar adreçades les polítiques actives d'ocupació i polítiques de rendes, que també són essencials per donar sortida a aquesta situació tan greu.

Entrant en temes d'habitatge –i aquí és on tenim algunes de les nostres posicions més separades–, veiem com tornem, d'alguna manera, a una mentalitat que no és pròpia de solucions d'aquesta època. Per una banda, creiem que sí que és positiu posar un mínim del vint-i-cinc per cent de promocions d'habitatge, però no podem pensar en que aquestes siguin de compra, perquè sabem que el que necessiten les joves són lloguers assequibles per poder emancipar-se i fer-ho en condicions dignes.

Creiem que l'emancipació no es beneficia només bonificant l'IRPF, perquè pensem que, en tot cas, el secret no és treure impostos, no?, sinó pressionar des d'aquest Parlament perquè treballadores i treballadors d'aquest país, i en aquest cas els joves, tinguin millors condicions econòmiques. I a més creiem, per últim, en temes d'habitatge, que emancipar-se és un dret que hauria d'anar molt més enllà dels ingressos.

Per això pensem que és tan primordial el punt anterior, de fer promocions d'habitatge per donar sortida a les joves que viuen en precarietat extrema.

I en el cas de les joves no acompanyades, és urgent, definitivament, donar-los atenció donant una resposta contundent des d'aquí, per fer que aquestes tinguin oportunitats, posant especial atenció a l'atenció psicològica i social, posant recursos a la DGAIA i estudiant quina pot ser la solució al problema d'aquestes. Una gran notícia és una proposta com la que fa el Consell Nacional de Joventut de Catalunya, com és ampliar la T-Jove fins als trenta; això seria essencial. Igual que l'altra proposta: que aquesta no distingeixi entre zones i es promogui la mobilitat.

Esperem que el compliment de les propostes fetes en aquesta moció no sigui un incompliment més de la Generalitat i poder avançar definitivament en polítiques de joventut.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, la diputada senyora Lorena Roldán.

Lorena Roldán Suárez

Sí; moltes gràcies, presidenta. Bé, no som el primer grup que ho diu, hi han moltes propostes que es fan en l'àmbit de joventut. De fet, recordo, el 2013, Ple monogràfic sobre joventut, i moltes d'aquestes propostes a dia d'avui, 2022, segueixen sense implementar. I, per tant, doncs, és bastant descoratjador en aquest sentit, perquè ens fem un fart de presentar propostes, no només aquí al Ple del Parlament, sinó també a la Comissió de Joventut, que a més a més tenen suport, i un suport bastant ampli per part de diversos grups, i que després queden en no res. Per tant, espero que avui, en aquests punts que s'aconsegueixin aprovar d'aquesta moció, doncs, realment el Govern es posi les piles en aquest sentit.

Nosaltres donarem suport pràcticament a la totalitat dels punts; estem d'acord amb gairebé tots. Jo crec que tenim un problema també en el tema del jovent, que està molt relacionat amb el tema de la inserció laboral o d'aquesta manca d'inserció laboral, que és un problema amb l'orientació. I moltes vegades hem apuntat, ja, que potser cal fer una orientació laboral més clara al jovent, potser en els darrers cursos de l'ESO, implicant-hi..., ha de ser d'una manera transversal, implicant-hi la comunitat educativa, però també les empreses, també les cambres de comerç, els serveis d'orientació, les entitats locals, no?, com una mena..., com el que es fa també amb l'FP dual. Aquí a la moció, al punt 2, que s'aposta per l'FP dual, amb aquesta campanya de promoció. Jo crec que és la gran desconeguda i, per tant, hem d'insistir en aquest tema, perquè estem generant una frustració en els joves, amb les dades que tenim d'atur, que són esfereïdores.

En el punt 3, també, que parlem de continuar promovent polítiques d'inclusió social, es parla precisament d'aquest tema, de les dificultats per a la inserció laboral de la formació professional. Nosaltres hi estem plenament d'acord. I a l'incís, en l'apartat número 2, es parla de la Garantia Juvenil, que també n'hem parlat sovint àmpliament en aquesta comissió i que jo crec que és el gran fracàs del Govern de la Generalitat: no aplicar de manera correcta aquests fons que ens venen d'Europa de la Garantia Juvenil.

A més a més, hi ha bastanta manca de transparència i d'opacitat. Per tant, estem d'acord amb l'apartat que diu que es publiquin aquestes dades per saber realment quants joves participen en el programa de Garantia Juvenil i quants d'ells han aconseguit trobar feina dins del mercat laboral. Però insisteixo que és un tema que hem parlat molt sovint i que no s'està fent la feina que correspon. La Garantia Juvenil és encara molt desconeguda per gran part de la joventut de Catalunya. I, per tant, potser hem de fer també campanyes per apropar aquestes mesures i donar-les a conèixer i saber que també tenim aquesta opció.

Més coses. Per exemple, en el tema de..., bé, la manca de..., o els problemes per emancipar-se del jovent. El punt número 5 parla de crear un parc d'habitatges públics amb un vint-i-cinc per cent reservat als joves. Estem plenament d'acord en aquest tema. També amb el següent punt, per tal d'augmentar aquesta bonificació del lloguer a l'IRPF. De fet, nosaltres, des del nostre grup, vam presentar una proposta molt semblant en el debat sobre l'orientació política general. I, per tant, creiem que és indispensable poder facilitar l'accés a aquesta primera «vivenda» dels joves perquè es puguin emancipar, perquè la mitjana d'edat realment és molt preocupant.

I ja per acabar, en el darrer minut que em queda vull centrar-me en el punt número 10, que parla, doncs, d'aquests problemes..., l'augment dels problemes d'addicció, comportamentals, dels joves en els entorns digitals, diu que com a conseqüència de l'afectació de la covid. Jo crec que ve de molt abans. Sí que és veritat que la covid-19 encara ho ha potenciat més. Però el fet de tenir accés *online* –i, per tant, les vint-i-quatre hores del dia, en qualsevol moment–, doncs, a les apostes, al joc, etcètera, ha propiciat que aquests problemes hagin augmentat. I, per tant, és un tema que a nosaltres també ens preocupa, també juntament amb el tema de la salut mental.

De fet, la setmana passada vam posar en marxa, ja, aquesta Comissió d'Estudi sobre la Salut Mental i les Addiccions, i és un tema del que estic segura que en parlarem amb els experts, perquè hem d'intentar pal·liar, d'alguna manera, tot aquest augment que tenim en el jovent i que sovint i massa vegades acaba amb conseqüències i desenllaços que són fatals.

Moltes gràcies.

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula el diputat senyor David González.

David González Chanca

Gràcies, presidenta. Resposta molt ràpida, en dos minuts.

Junts per Catalunya. De fet, compartim les causes que expliquen algunes de les situacions tan difícils que actualment pateix la joventut de Catalunya, no? Les dues crisis estructurals de les que som hereus. L'espòli fiscal, no; aquesta causa únicament l'expliqueu vosaltres, nosaltres la desmentim. Però és veritat, és una situació compartida també amb altres comunitats autònomes i amb altres territoris. De fet, nosaltres mai hem dit que els governs de Junts i Esquerra per Catalunya siguin els provocadors de la situació difícil que actualment pateix la joventut, però sí que diem que són els responsables de no donar cap resposta efectiva als problemes del jovent dels deu darrers anys.

Esquerra Republicana. És cert que no hem acceptat algunes de les esmenes que estàvem comentant. I crec que ho ha definit molt bé, no?, amb aquella tendència de «ho hem de fer al Parlament i ho hem de fer a tot arreu». És que amb aquesta tendència, que moltes vegades interpel·la directament els ajuntaments, com a norma general no hi estem d'acord, si el que significa és que els ajuntaments, que ja estan sobre-carregats actualment, han d'agafar encara més competències sense recursos que els acompanyin.

I hi ha una crítica... Moltes vegades no coincideixen Junts i Esquerra, però en aquesta crítica sí que coincideixen, que és en el *bonus* jove. Nosaltres no hem dit mai que potser aquesta sigui la millor solució –segurament tampoc sigui l'única–, però com a mínim sí que som conscients que el *bonus* de lloguer jove, com a mínim, obre les portes a moltíssimes persones joves, de forma immediata, a poder emancipar-se i a començar un projecte de vida autònom. I aquesta és una mesura que mai cap de les mesures que ha pres el seu Govern en els deu darrers anys ha donat aquestes conseqüències.

I per finalitzar també. Me había concienciado para no contestar a VOX en este debate, pero les tengo que reconocer que, si algo saben hacer bien, es provocar en el

resto de las personas unas ganas muy grandes de darles algún tipo de respuesta. Yo no sé hasta qué punto la gente progre hacemos las cosas mejor o peor. Lo que no me extraña en absoluto es que votáramos en contra de todas sus propuestas, porque desde nuestro grupo, con VOX, ni a la vuelta de la esquina.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Acabat el debat, també recordin que durem a terme la votació aquest migdia, abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà

302-00079/13

I, per tant, passem al vint-i-unè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà; presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans. Per exposar-la, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Bien; gracias, presidenta. Señoras y señores diputados, quiero empezar lamentando la ausencia hoy del consejero de Educación, el señor González-Cambray, que se excusó ayer muy educadamente; ya me avisó de que no podría estar y, por tanto, no es una crítica a su ausencia. Pero lamento su ausencia porque, ciertamente, mi intervención de hoy está muy destinada a glosar una intervención suya de ayer.

El señor González-Cambray ayer se preguntaba ante esta cámara, visiblemente indignado se preguntaba quiénes son esos tribunales para contradecir un consenso de décadas y décadas en este Parlamento. Se refería al supuesto consenso sobre que la educación en Cataluña tiene que ser exclusivamente en catalán y debe excluir el castellano como lengua vehicular. Pues bien, el señor González-Cambray dio ayer una auténtica *masterclass* de pensamiento totalitario, porque preguntarse en una cámara parlamentaria democrática quiénes son los jueces para contradecir lo que dicen las asambleas parlamentarias es un pensamiento antidemocrático, pre-democrático, propio de otros tiempos, ciertamente incompatible con la visión de la democracia liberal. Los tribunales, efectivamente, deben velar por la constitucionalidad de las leyes, por la constitucionalidad de los actos parlamentarios, y eso es lo que es una democracia constitucional moderna como la que tenemos en España, como la que hay en Alemania, en Italia y en otros países del mundo.

A este respecto, quiero recordar un caso que el nacionalismo suele utilizar de forma espuria con absoluta alegría, que es el de Rosa Parks, no para compararlo con la situación de nadie, sino para explicarle al señor González-Cambray que cuando la señora Rosa Parks..., recuerden, una ciudadana de raza negra, una ciudadana negra estadounidense que se reveló contra las leyes injustas que imperaban en el estado de Alabama en los años cincuenta del siglo pasado. Y lo hizo precisamente contra lo que decían las leyes aplicables en ese momento en Montgomery, en Alabama. Lo hizo porque sabía que la Constitución la amparaba, porque sabía que la Constitución amparaba su derecho a sentarse en los mismos asientos en los autobuses que los ciudadanos norteamericanos como ella, pero en este caso de raza blanca. La señora Rosa Parks se subió un día a un autobús después de una maratónica jornada laboral, y en lugar de irse a sentar a los bancos incómodos, duros como las piedras que estaban reservados en aquel momento, en la Alabama de los años cincuenta, a los ciudadanos negros, ella decidió sentarse en los asientos mulliditos, cómodos, que es-

taban reservados para los ciudadanos blancos. Lo hizo consciente de que su derecho estaba amparado por la Constitución de los Estados Unidos.

Y, efectivamente, a finales de los años cincuenta, un juez norteamericano contravino, contradijo un consenso no de décadas, señor González-Cambray, sino de siglos, un consenso de desprecio a la minoría negra estadounidense, y, por supuesto, lo hizo apelando al principio de igualdad, al principio de libertad que preside la Constitución de los Estados Unidos, de 1787, mucho más antigua que la nuestra, pero, en todo caso, también defensora de los derechos de libertad y de igualdad.

Esa Constitución española de 1978 es la que ampara el derecho de nuestros hijos a recibir una educación también en castellano, que no únicamente, y no sólo la Constitución de 1978, sino también la Convención de derechos del niño, reconocida por la UNESCO, reconocida por la ONU. El derecho a recibir educación en lengua materna, señoras y señores diputados de la bancada separatista, es un derecho humano reconocido por la ONU. No solo es un derecho fundamental de la Constitución, sino que también es un derecho humano de todos los ciudadanos de los estados democráticos del mundo. Por tanto, los ciudadanos catalanes, que somos ciudadanos españoles, tenemos derecho a educar a nuestros hijos en su lengua materna, catalán y castellano, y además somos partidarios de que sea en ambas lenguas, en el catalán y en el castellano, que son básicamente las lenguas mayoritarias de los ciudadanos de Cataluña.

Ustedes siguen oponiéndose y siguen legislando en esta cámara contra la Constitución y contra los derechos humanos, sean conscientes. Por eso no se extrañen cuando los jueces y los tribunales de este país les dicen que deben dejar de comportarse de esa forma tan totalitaria. Por eso hablaba antes de la *masterclass* que dio ayer el señor González-Cambray, de pensamiento totalitario, al preguntarse «quiénes son esos jueces para decirnos a nosotros lo que tenemos que hacer, después de décadas y décadas», por cierto, de supuesto consenso, que evidentemente el señor González-Cambray se lo saca de la manga.

Es, ciertamente, una lástima que ustedes se empeñen en vulnerar ese derecho fundamental que tenemos los ciudadanos de Cataluña: educar a nuestros hijos tanto en catalán como en castellano. Y nosotros, desde Ciudadanos, seguiremos luchando porque se reconozcan los derechos de todos los ciudadanos catalanes a educarse en su lengua materna.

Y acabo, señora presidenta, con un comentario. Decía Lao Tse, el filósofo oriental, el filósofo chino, que todo viaje de mil leguas empieza con un primer paso. Pues quizá el primer paso lo dimos en Ciudadanos hace unos años o lo ha dado el padre de Canet exigiendo el derecho de su hijo a educarse también en castellano.

Gracias, señoras y señores diputados.

La presidenta

Seguidament, té la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Esther Niubó.

Esther Niubó Cidoncha

Gràcies, presidenta. Bon dia. Avui tornem a parlar de llengua, arran d'aquesta moció de Ciutadans. Una moció que acollíem, com totes, amb el màxim respecte, i, com sempre també, hem fet l'esforç, des del meu grup, de presentar esmenes que enteníem que milloraven el text original, i que, com estem acostumats darrerament, doncs, tampoc s'han acceptat. Realment, i més enllà del tarannà dialogant del diputat Martín Blanco, costa de veure la voluntat de Ciutadans d'acordar re, de negociar re o de cedir en re. Penso que estan més còmodes en el construir murs, en el mantenir fronts, en la divisió i en la confrontació.

I des del Grup Socialistes, tot el contrari, volem escoltar uns i altres amb respecte, posar-nos en el seu lloc i entendre'ls, poder-ne parlar, poder arribar a acords i poder posar fi a conflictes enquistats.

I hi volem contribuir humilment també en una jornada que farem divendres i dissabte en el marc de la Fundació Rafael Campalans, on tindrem la sort de comptar amb persones expertes del món educatiu, jurídic, de la sociolingüística, escriptors i escriptores catalans, en llengua catalana i castellana, i també amb representants polítics que amb posicions de partida molt diferents han acceptat debatre de manera serena i enraonada. I ens sembla que aquest és el camí.

Estem en un moment on podem, on podríem construir nous consensos, també en matèria de llengua, per actualitzar i posar al dia el que es va construir als anys vuitanta. Ha plogut molt des d'aleshores. Cal tenir en compte molts canvis que han impactat molt en la llengua: hem parlat de la transformació digital en l'àmbit de l'audiovisual, de l'arribada de nova ciutadania, del procés –per què no dir-ho?–, o del repte de l'anglès en un món globalitzat, entre moltes altres causes. Però també podríem aprofitar per millorar el sistema educatiu i l'aprenentatge de les llengües en un context plurilingüe, per impulsar els canvis necessaris de la mà dels docents, dels pedagogs, de les persones expertes; per millorar –perquè ens sembla que marge de millora n'hi ha–, per fer ciutadans i ciutadanes de futur més competents en català, en castellà, en occità aranès a l'Aran i en una tercera llengua.

Però aquesta moció desprèn un esperit poc constructiu. Proposa, per exemple, condemnar el Govern per desacatar sentències judicials que fixen el vint-i-cinc per cent quan no és cert, quan s'han acatat totes en tots els moments, amb governs de tots colors, també independentistes –ho hem vist darrerament a Canet i també en altres llocs en els últims anys.

En un altre punt proposa condemnar, en aquest cas, una entitat, Plataforma per la Llengua, quan el que tocaria, aquí sí, seria apellar a la responsabilitat del Govern. I ens sorprèn que sempre que des del PSC hem proposat que s'elaborin protocols d'actuació per autoritzar estudis o recerques que es puguin fer a centres educatius, precisament, per informar els claustres, les direccions i assabentar les famílies, protegint així el dret de protecció dels menors i evitant, per tant, episodis com el de Plataforma per la Llengua en els patis, aleshores votin en contra. Això tampoc ho ha volgut acceptar mai el Govern.

I la moció també reivindica el dret a rebre la primera educació en llengua materna, però pensem que en un context en què tenim més de tres-centes llengües maternes al sistema educatiu català, el que cal garantir, d'una banda, és l'ensenyament de les llengües oficials a totes les etapes educatives, també en la primera escolarització, i sobretot el ple domini al final de l'etapa obligatòria, i de l'altra, fomentar programes que vetllin pel coneixement d'unes llengües i cultures d'origen que són presents a Catalunya, reforçar així la convivència i la cohesió social, la qual cosa pot contribuir a aprofundir la llengua pròpia o materna per a alguns i donar una oportunitat d'aprenentatge de noves llengües per a uns altres.

I, finalment, des del PSC hem dit ja per activa i per passiva que les sentències s'han d'acatar, totes, que l'acció política no es pot basar en la desobediència, però el que convindria és que entre tots donéssim una oportunitat al diàleg, amb voluntat de cerca de consens; fóssim capaços i contribuíssim a revisar, actualitzar, a refer políticament i també reforçar socialment el consens relatiu al model lingüístic del sistema educatiu de Catalunya.

Tenim clar que s'equivocarà qui vol defensar el castellà en detriment del català o a l'inrevés. Ens calen ponts i no més fronts.

I, presidenta, doncs, vull aprofitar per demanar votació separada del punt 1 i del punt 4, per una altra banda.

Gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició, té la paraula seguidament el diputat de VOX senyor Antonio Gallego.

Antonio Gallego Burgos

Muchas gracias, señora presidenta. VOX está y estará siempre con el cumplimiento de la ley, el respeto a las sentencias judiciales y el orden constitucional. VOX siempre estará con que se pueda estudiar en español con total libertad en cualquier punto del territorio nacional.

España no puede ser el único país del mundo en el que su lengua común esté relegada, marginada, estigmatizada en buena parte de su sistema educativo. No vamos a seguir permitiendo que los gobernantes de algunas de estas taifas autonómicas estén en permanente rebeldía y presuman de pisotear continuamente las sentencias judiciales. Eso es una aberración totalitaria de manual.

Ya hace demasiados años que la Generalitat de Cataluña quebranta con absoluta impunidad el orden constitucional, dinamitando así las bases de la democracia en España. La clase política catalana y las élites que la apoyan revientan la normal convivencia entre catalanes y socaban los derechos de los castellanohablantes. Eso ni es tolerable ni es respetable, solo es combatible.

VOX exigirá una y mil veces que se respeten los derechos sociolingüísticos de los alumnos, que se pueda estudiar en su lengua materna como pide la UNESCO, y su derecho a no ser perseguidos ni acosados por ello. No vamos a tolerar que traten de imponer una lengua a nadie ni que los separatistas sigan tratando a los castellano-parlantes como ciudadanos de segunda; tampoco que sigan imponiendo una lengua como clave de bóveda para la ruptura de la unidad nacional. Llevaremos ante los tribunales a todos los dirigentes separatistas que impidan el cumplimiento de las sentencias judiciales y a aquellos que hostiguen o inviten a la lapidación pública de las familias que exigen sus legítimos derechos.

Siempre nos encontrarán enfrente de esas repugnantes subvenciones públicas a entidades como la Plataforma per la Llengua, que solo pretende satisfacer a los más fanáticos «lazis». Utilizaremos todos los resortes legales posibles para tratar de impedir que el separatismo deje de mancillar nuestra historia y nuestra lengua común. No vamos a tolerar que, por hablar español –por cierto, lengua mayoritaria en Cataluña–, nos sigan llamando «colonos», «bestias taradas», «ñordos», «charnegos», como suelen hacer ustedes y algunos de sus simpatizantes en abundantes redes sociales.

No tienen que ir muy lejos –no tienen que ir muy lejos– para encontrar delitos de odio; lo llevan dentro. El odio lo llevan ustedes dentro. Ustedes son el odio y lo demuestran a diario. Y cada día más catalanes se dan cuenta de su catadura moral. No es casualidad que retroceda el uso social del catalán: la gente ya se está dando cuenta cuál es su perfil personal y político. La gente no quiere más imposiciones lingüísticas, ni quieren más multas por rotular un comercio solo en español, por ejemplo.

VOX defenderá el derecho de los profesores a hablar como les dé la real gana, que los alumnos que tengan la selectividad puedan hacer su examen en el idioma que les dé la gana. Velaremos por la neutralidad política e institucional en las universidades, por una inspección educativa libre de talibanes lingüísticos, y la aplicación de un 155 inmediato indefinido para acabar con su despreciable totalitarismo.

Señores separatistas, respeten la ley –es muy fácil–, respeten las sentencias, apuesten por la libertad en mayúsculas, ¿eh?, o nos volveremos a ver en los tribunales. No se sigan comportando como paletos frustrados.

Y acabo. Yo tampoco me he podido hoy resistir a contestar al diputado del PSC, que ha hablado antes, el señor David González, que ha dicho: «En fin, yo con VOX no voy ni a la vuelta de la esquina», y lo dice así, como presumiendo y tal. Estrategia que sirve para contribuir a seguir demonizándonos y tal; bien, está bien. Nosotros tampoco tenemos ninguna intención de ir con ustedes a ninguna parte –es que a ninguna–; ningún problema. ¿Y sabe por qué? Porque ya sabemos que ustedes son lo que son. Ustedes prefieren pactar con Bildu. Ustedes prefieren pactar con los herederos de ETA. Pactar con este señor, que está en la ejecutiva de Bildu. Con estos

son con los que pacten ustedes. Nosotros, con gente así..., desde luego que tampoco tenemos ninguna voluntad de ir con ustedes a ningún lado.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Carles Riera.

Carles Riera Albert

Gràcies, presidenta. Bé, els seus objectius, els de qui presenta aquesta proposta de moció i qui hi vol donar suport, són evidents: promoure el retrocés en l'ús social de la llengua catalana i, a la vegada, fragmentar la nostra comunitat escolar, la nostra comunitat educativa, en funció de la llengua d'origen. Els seus objectius polítics són clars i diàfans. I la nostra resposta és que no passaran, que no se'n sortiran, que no aconseguiran aplicar aquest nou 155 escolar.

I això, a més, ho fan en un moment precisament de retrocés evident i indiscutible de l'ús social i escolar de la llengua catalana, i a la vegada que ha restat evidentment demostrat i palès que la immersió lingüística a les nostres escoles és una eina útil, tant per a la cohesió i la inclusió social com per a la igualtat d'oportunitats.

Mirin, la llengua catalana és un bé comú de tota la societat, del conjunt de la societat, que legítimament aspirem a que sigui una llengua comuna i compartida per tota la societat i pel conjunt també de la comunitat escolar, sense discriminacions, sense exclusions, sense divisions. I el millor mètode fins aquí, el millor mètode fins avui, per tal de garantir i assolir aquest objectiu, és, sens dubte, el de la immersió lingüística.

El problema no és la immersió. El problema és que no s'ha estat aplicant en els darrers anys com calia ni amb els recursos adequats. Per tant, la solució no és aplicar aquesta sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya, sinó aplicar la immersió. I això és una qüestió de voluntat i determinació política, de recursos –de recursos docents educatius i de professorat–, de mobilització social i de suport a les comunitats escolars en el territori. Però també és qüestió de reforçar l'escola pública, reforçar-la amb recursos, amb tota mena d'instruments que permetin potenciar-la com un instrument clau del nostre sistema educatiu i com aquella, com l'única que garanteix, efectivament, la integració i la inclusió.

El Govern de la Generalitat sap que ens té i ens tindrà al costat, sap que pot comptar amb el nostre suport per a no aplicar la sentència del Tribunal Superior de Justícia de Catalunya. Una sentència que pretén contravenir el Parlament de Catalunya, la llei de política lingüística, la llei d'educació de Catalunya, i el consens majoritari en aquest país.

Un consens –i l'hi diem al Govern i als grups que li donen suport– que, efectivament, ha d'aspirar a ser el més ampli i el més majoritari possible. Un consens que, evidentment, ha d'aspirar a incorporar el Partit Socialistes de Catalunya, sens dubte, i allò que el Partit Socialistes de Catalunya representa. Però un consens que el que no pot fer és cedir a un Partit Socialistes de Catalunya, a un PSOE i a un govern espanyol que volen que sigui aplicada aquesta sentència. A un PSC, a un PSOE i a un govern espanyol que plantegen una flexibilització, una actualització de la immersió lingüística, entesa com menys català a l'escola i com doble vehicularitat del català i del castellà.

Arriba el moment clau. El TSJ ha pitjat el botó i ha començat el compte enrere. El cronòmetre està en marxa. És un moment clau per tal de dirimir, per tal de decidir amb claredat, fermesa i determinació, entre sobirania i drets o submissió a l'Estat. Per part nostra, la posició és molt clara, i és que el català a l'escola i l'escola en català no es toquen.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula ara el diputat senyor Joan Carles Gallego.

Joan Carles Gallego i Herrera

Bon dia a tothom. Bé, senyor Ignacio Martín Blanco, vostès són especialistes en tempestes, en crear-les i intentar mantenir-les. Espero que sàpiguen que es fa difícil aguantar molt de temps dempeus sota la tempesta sense aixopluc, per molt que desitgi mantenir-la viva. Corren el perill de ser engolits pel desori social que genera el temporal creat. Aquesta és la imatge que a mi em dona la seva moció, que no és nova, perquè és una moció que la va repetint dia rere dia o Ple rere Ple, perquè sembla que sigui un exercici desesperat de notorietat partidista i no la recerca de solució a cap problema. Perquè vostès posen un problema inventat i, per tant, no volen resposta. L'únic que volen vostès és mantenir viu aquest problema que s'han inventat, perquè, pel que sembla, és el sentit de la seva pròpia existència.

Per tant, no votarem a favor de cap dels punts de la seva moció. Som contraris al fons de la interpellació que van presentar i de les propostes que fan en la moció i els motius que la suporten. En primer lloc, perquè presentar avui aquesta moció és un insult a la intel·ligència, això d'entrada; però és, a més a més, un menyspreu a les famílies, als alumnes i al personal educatiu portar avui aquest tema a debat aquí. Avui les escoles tenen altres problemes. Ahir ho vèiem, els problemes de l'escola són uns altres: necessitem escoles obertes, segures, saludables. Situar aquest element avui a debat públic, a debat polític, és insultar les famílies i els professionals que estan intentant fer el millor possible per garantir el dret a l'educació i la màxima qualitat educativa dels nois i les noies i dels infants d'aquest país.

En segon lloc, no votarem cap de les seves propostes, perquè la batalla de la llengua no és la batalla dels infants, no és el problema dels infants. Pot ser que ho sigui d'uns pares que volen singularitzar els seus fills en aquest conflicte idiomàtic, però no és el problema dels fills d'aquests pares ni dels seus amics. Perquè avui el problema dels infants i dels joves en el sistema escolar no és català o castellà. El problema és capacitat lectora, és comprensió, són les dificultats d'expressió oral i escrita, que els nois i les noies llegeixin, s'entenguin i utilitzin bé les llengües per viure, per relacionar-se, per moure's. I és aquí on hem de dirigir tots els esforços, a aplicar els recursos i no a augmentar la càrrega lectiva en una o altra llengua, que no servirà per a res.

En tercer lloc, perquè la comunicació educativa a l'escola, a l'aula, difícilment pot encapsular-se en sentències de jutges pedagògicament analfabets. La llengua de la vida no té res a veure amb l'idioma oficial. La llengua de l'escola s'estima quan s'estima l'escola. La solució estarà, doncs, en fer que les escoles s'estimin, perquè estan ben dotades, perquè funcionen bé, perquè tenen els recursos humans, pedagògics necessaris per desenvolupar al màxim totes les potencialitats dels infants. L'objectiu de l'educació és que, en acabar l'ensenyament obligatori, es conegui i es tingui la capacitat d'utilitzar les dues llengües, el català i el castellà, sigui quin sigui el lloc de naixement, sigui quina sigui la llengua familiar o l'escola on fan l'ensenyament. Han de tenir les competències lingüístiques bàsiques per poder fer servir català i castellà en tots els àmbits de la vida. I això no hi ha cap percentatge que ho garanteixi, sinó la capacitat de cada centre educatiu d'establir les estratègies educatives pedagògiques, didàctiques i organitzatives apropiades per assolir-ho. I, a dia d'avui, la immersió lingüística en totes les avaluacions realitzades s'ha evidenciat com a funcional en aquesta finalitat.

En quart lloc, el criteri irrenunciable és fer-ho sense separar els alumnes en escoles o espais diferents per raons de la llengua. Malauradament, ja tenim centres que segreguen en funció de situacions socioeconòmiques. No estem disposats a afegir un nou element de segregació o classificació de l'alumnat.

I, en cinquè lloc, també votarem en contra de la seva moció perquè el criteri d'utilitzar el català com a llengua normal a l'escola, com a llengua vehicular, és la manera que permet que les dues llengües siguin percebudes i utilitzades com a llengües comunes i evitar que cap de les dues pugui ser considerada, pel tipus d'aprenentatge i pel grau d'utilització, com a idioma estranger dins del sistema escolar.

Per tot això, votarem que no a la seva moció. Deixin treballar els especialistes i l'Administració, que són, en definitiva, qui han d'analitzar, determinar i avaluar les millors fórmules per assolir els objectius, i repetir i respectar els criteris acordats, que és que tots els infants, en acabar l'ensenyament obligatori, sàpiguin utilitzar les dues llengües.

Res més i moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

En nom del Grup Mixt, té la paraula ara el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. Muy telegráficamente, para trasladar nuestro apoyo a la iniciativa, que consideramos que es impecable, en la medida en que señala dos cuestiones que para nosotros son fundamentales. La primera, que no deberíamos tener que explicar aquí, pero que es palmaria, y es el hecho de que todo gobierno y toda institución, todo político, todo ciudadano en definitiva está obligado a cumplir las resoluciones judiciales. Yo creo que tener que recordar esto, pues, demuestra precisamente que vivimos una etapa en la que cuando algunos se llenan la boca de democracia son ellos los que la pisan, porque el respeto a las resoluciones judiciales y a la separación de poderes es, como sabe todo el mundo, un elemento fundamental en la democracia.

El segundo es que cualquier método pedagógico, por respetable que sea –y cuando hablo de sistema o método pedagógico incluyo la cuestión lingüística–, nunca puede estar por encima de un derecho fundamental. El señor Martín Blanco se ha referido a un derecho fundamental y es el derecho a poder ser educado en la lengua materna; que tiene que ser perfectamente compatible –y, de hecho, con normalidad y con un mínimo de sentido común y sin sacralizar las lenguas sería perfectamente compatible y hubo una época en Cataluña en que así lo fue– con lo que explicaba el señor Gallego, de los comunes, pero en un sentido contrario a lo que yo creo que se refería, y es que el derecho a poder ser educado en tu lengua materna tiene que ser y debe ser compatible con que la lengua acabe siendo un instrumento y no un fin en sí mismo al servicio del alumno. Es decir, poner a la persona en el centro; no a las lenguas, a las personas y sus derechos. El derecho a recibir la educación en lengua materna, la posibilidad de acabar el itinerario escolar con los recursos lingüísticos en catalán, en español y en una tercera lengua extranjera, suficientes para salir al mundo, que bastante difíciles están las cosas.

En fin, yo creo que la moción responde perfectamente a estas dos ideas y por eso tendrá nuestro apoyo.

Gracias.

La presidenta

Gràcies. I a continuació, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula la diputada senyora Glòria Freixa.

Glòria Freixa i Vilardell

Bé; gràcies, presidenta. Diputats, quan he vist el títol de la moció de Ciutadans..., parlava d'assetjament, l'assetjament que pateixen nens i pares a les escoles. I he pensat que potser avui, ja que parlaven d'assetjament i d'escoles, potser seria el dia en el que sortirien aquí a demanar perdó als nou professors de Sant Andreu de la Bar-

ca a qui va assenyalar el seu líder, Albert Rivera, publicant nou de les fotografies d'aquests professors i assenyalar-los com a autors d'un delictes d'odi, abans que la justícia que tant els hi agrada es manifestés.

El cas va ser arxivat, però el dany dels professors (*aplaudiments*) i del centre, aquest dany no ha estat mai reparat per aquells que van contribuir a aquell linxament públic, que van ser vostès. El cas va comportar que més d'una trentena de professors demanessin el trasllat a un altre centre el curs següent. Jo avui esperava que, amb aquest titular i per dignitat, sortiren aquí i demanarien perdó per aquest linxament públic als professors d'aquest país amb finalitats exclusivament partidistes. Però no, tornem a aquestes polèmiques que només surten en el seu programa electoral.

De tots els punts que repeteixen «ara i sempre», com ha dit el company Gallego, em centraré en el que parla de la UNESCO. Avui parlen de la UNESCO i, com que són capaços de tot, utilitzen la UNESCO per dir que és un dret reconegut el dels infants a la seva llengua materna. Per descomptat. Però és que haurien de veure quina és la intenció de la UNESCO. I la UNESCO el que pretén aquí, aquesta prestigiosa institució, el que ens diu és protegir i mantenir vives les llengües minoritzades.

I els hi posaré un exemple. Saben quin dia és el 21 de febrer? El 21 de febrer és el Dia Europeu de la Llengua Materna. I saben què va passar l'any passat? Doncs que va haver-hi un manifest dels presidents dels parlaments valencià, balear, navarrès, basc, per dir que les llengües minoritàries havien de ser defensades. I ho van fer el Dia de la Llengua Materna, el Dia Europeu de la Llengua Materna. Jo no sé si serien vostès capaços de dir-me que ho van fer el Dia de la Llengua Materna justament per defensar l'afeblit castellà. A mi em sembla que anava en una altra direcció.

Volien parlar d'institucions europees. Parlem-ne. La Carta europea de les llengües minoritàries, l'aprova el Consell d'Europa, del que Espanya en forma part, l'any 98. I diu que es comprometen els estats... (*L'oradora estossega.*) Perdó. Els Estats signants es comprometen a garantir el dret a usar aquestes llengües en l'administració pública, en la justícia, en els mitjans de comunicació, així com afavorir, també, el seu ensenyament.

Per tant, estem segurs, seguríssims, que en el proper Ple Ciutadans ens vindrà aquí amb una moció, demanant que els catalans tinguem dret a l'ús del català en l'àmbit judicial. I així ens ajudaran a revertir que només un set per cent de les sentències a Catalunya són fetes en català. I com que no paren d'omplir-se la boca dient que vostès defensaran els drets lingüístics de tots els catalans, doncs aquí els esperem. Estem segurs que al proper Ple vindran amb aquesta moció sobre la justícia.

Com que parlar amb vostès és molt complicat, a mi m'agradaria fer una referència a aquest viatge que vostè mateix deia que havia fet Ciutadans. Perquè si... A mi em consta que la seva estratègia contra la nostra llengua els ha portat al Congrés dels Diputats –el 2019, em sembla–, de cinquanta-set a deu diputats; al Parlament de Catalunya, en tres anys, de trenta-sis a sis diputats; més de 950.000 vots avall, i totes les capitals de Catalunya perdudes.

Per tant, jo crec que haurien de venir cap a nosaltres, defensar aquest model d'immersió lingüística demostradament exitós. I ho diu el mateix Consell d'Europa. El mateix Consell d'Europa defensa que les competències dels estudiants catalans són bones tant en català com en castellà. Per tant, els convidem a viatjar cap a la Catalunya del sí –els convidem. Sí al model d'escola catalana, sí a la defensa dels nostres mestres, sí a continuar garantint el suport social, parlamentari i jurídic que sempre ha tingut l'escola en català.

I encara anirem més enllà, perquè no ens adormim. I aquest any serà el del sí, també, a tornar a defensar, i amb fermesa, que el català sigui una llengua oficial a Europa. Per tant, que els hi quedi ben clar: si no ho va fer ni Felip V ni el decret de Nova Planta; ni dictadors, ni Franco ni cap rei Borbó no van acabar amb la nostra

llengua, encara menys seran vostès qui acabaran ni amb la nostra llengua ni amb la nostra identitat per més que ho intentin. Així doncs, l'escola, ara i sempre, en català.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. I, finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula la diputada senyora Mònica Palacín.

Mònica Palacín i París

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, una moció més per tenir els cinc minuts de glòria –cinc més dos– per part del grup proposant, per seguir tractant el tema de la llengua i polemitzar sobre aquest. Ja s'ha dit moltíssimes vegades. Repe- tim fins al cansament tots els arguments, els diferents diputats i diputades que m'han precedit. Però així podríem dir-ho de tants plens com hem hagut de debatre sobre aquest tema.

A les aules a Catalunya, a les aules a les escoles catalanes, no hi ha cap conflicte ni s'ha fet mai cap ús partidista. Seguim defensant el consens, tal com s'ha dit, i ha estat així fins que van arribar vostès. I quan van arribar vostès, doncs, han utilitzat aquest argument per fer-ne bandera i, per tant, tal com va dir ahir el conseller Cambray a la seva pregunta..., nosaltres avui ratificaríem tot allò que el mateix conseller va dir: que ens cenyim a la llei, a la legislació catalana, la LEC, al compliment de la LEC, on determina que, al final...

Crec que no m'està comptant el temps. *(Algú diu «Aprofita-ho!»)* Ho aprofito? Va!

Doncs, com dèiem, la LEC, on determina que al final de l'etapa obligatòria els alumnes tindran el mateix coneixement de català i castellà. Però vostès s'estimen més que les polítiques les dictin els tribunals, sense cap criteri pedagògic, amb percentatges que determinin currículums o que determinin models educatius. I així va. Perquè, sincerament, el que no guanyen a les urnes intenten guanyar-ho a través dels tribunals.

I parlen en aquesta moció, al primer punt, del respecte al compliment de la sentència. Parlem de compliment de la sentència, però fem-nos la pregunta que pertoca. Preguntem-li a la ministra, preguntem-li al Govern espanyol la pregunta que toca: faran ells complir la sentència, com a part demandant i com a part vencedora d'aquest plet? Ho faran? I si ho fan, en funció de quina llei ho faran? Ho faran en funció d'una llei derogada, la llei Wert? O ho faran en funció de la llei actual aprovada amb consens al Congreso, la llei Celáa? Perquè ho haurà d'explicar molt i molt bé la ministra Celáa, si realment demana al Govern de la Generalitat que compleixi la sentència. Ho haurà d'explicar molt bé *(alguns aplaudiments)*, perquè això el que farà serà desacreditar-la a ella mateixa, la seva pròpia llei.

Un altre tema: la manca de respecte a les entitats, les entitats del teixit associatiu de Catalunya; entitats que a base de socis, voluntariat, el que fan és promoure la llengua i la cultura catalanes, apropar-les a la ciutadania; molta ciutadania, a diferència de vostès, que sí que creuen que conèixer el català és bo, perquè els fa part de la comunitat i els ajuda a sentir-se part de la comunitat.

I un altre mantra: el de la llengua materna, que la companya Freixa ha defensat perfectament, respecte al fet que vostès segueixen distorsionant la realitat de l'informe de la UNESCO, que el que pretén és defensar les llengües minoritàries enfront d'aquelles grans.

I ara un exercici: pensem en quina situació estan llengua catalana i castellana a Catalunya i segueixin mentint.

I després, doncs, sí, dir-l'hi: tantes campanyes com siguin necessàries per dignificar la llengua catalana –tantes com siguin necessàries. Davant de 9 milions de persones que al món parlen el català enfront de més de 300 milions de persones que parlen el castellà, si nosaltres no defensem la nostra llengua no ho farà ningú més.

I hi ha un mantra també seu, una bandera seva, que és el «yo hablo español porque me da la gana». Miri, sap qui *habla también el español porque le da la gana*? Moltíssims votants d'Esquerra Republicana i d'altres forces independentistes d'aquesta cambra que *hablan el español* en qualsevol de les seves variants *porque les da la gana*, entre ells la senadora Ana Surra, el president de la meua secció local, que és argentí, i tants altres, perquè dignifiquen. I la riquesa d'aquest país fa que aquestes persones que *hablan español porque les da la gana* també parlin en català perquè els hi dona la gana.

Gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, senyora Palacín, un parell de coses molt ràpides: efectivament, nosaltres diem, quan parlem espanyol, que el parlem perquè ens dona la gana i quan parlem català també el parlem perquè ens dona la gana. A diferència de vostès, senyors i senyores diputats dels partits separatistes, que mai, mai de la vida farien una intervenció sencera en aquest Parlament en castellà, jo i molts companys nostres hem fet intervencions senceres en català; les fem normalment, perquè nosaltres considerem pròpies totes dues llengües, el català i el castellà, i aquesta és la gran diferència. Tant de bo, senyora Palacín, a vostès els hi donés la gana algun dia de fer una intervenció en castellà en aquest Parlament.

Per això li dic una cosa: mire, señora Palacín, esto es una cuestión de derechos, es una cuestión de respeto al conciudadano, es una cuestión de altura de miras. Y le digo lo siguiente, señora Palacín: yo, como catalán de familia castellano hablante, que hago mi vida absolutamente al cincuenta por ciento en catalán y en castellano, que respeto profundamente a mis conciudadanos que son catalanohablantes, que hablo sin ningún problema una y otra lengua, a diferencia de la inmensa mayoría de ustedes –sí, a diferencia de la mayoría de ustedes–, le diré una cosa, una frase de Amin Maalouf, que en su obra *Identidades asesinas* decía lo siguiente: «Si aquel cuya lengua estoy aprendiendo no respeta la mía, entonces hablar su lengua deja de ser un acto de apertura y se convierte en un acto de vasallaje y sumisión.»

Aquest és el gran problema que molts ciutadans de Catalunya comencen a veure amb la seva manera d'entendre el català, amb la seva manera d'intentar imposar el català com a única llengua dels catalans, amb la seva voluntat d'excloure el castellà com una llengua també catalana. De la mateixa manera que el català és una llengua espanyola, el castellà és també una llengua catalana. I això és una cosa que... (*Veus de fons.*) Deixi'm acabar, si us plau. Presidenta, és que tinc algun diputat que, pobre, no es pot aguantar de sentir coses que no està acostumat a sentir, però és important també que les senti, senyor diputat. Li agrairia, presidenta, que tingués en compte això, perquè és molt incòmode. No, és que si em vol interrompre..., faci-ho després. És important poder acabar les intervencions tranquil·lament.

Jo el que dic..., i insisteixo amb aquest argument: el català és una llengua espanyola i el castellà és també una llengua catalana. I el que nosaltres demanem és respecte per a totes dues llengües, no només per a una, sinó per a totes les llengües, i sobretot pels drets dels ciutadans de Catalunya a rebre una educació tant en català com en castellà, per respecte i per prestigiar totes dues llengües, no només una.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Acabat el debat, també votarem aquesta moció abans de suspendre la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement

302-00080/13

Passem al vint-i-dosè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement; presentada pel Grup Parlamentari de Junts per Catalunya. Té la paraula, per fer-ne l'exposició, la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom, diputats i diputades. Primer de tot, disculpar la consellera, que degut a un viatge institucional que està fent a Euskadi no podrà avui assistir a aquesta moció.

I avui, després d'una interpellació que li vam fer a la pròpia consellera per l'aposta a la recerca, presentem aquesta moció com a Junts per Catalunya. Perquè som un país amb talent i tenim clar que encara cal enfortir-lo molt més; d'aquí l'aposta en el pressupost, que fa molt poc vam aprovar, amb una partida per a polítiques de recerca de 292 milions d'euros. Hem de dir que és això un increment del quaranta-tres per cent, gairebé 90 milions addicionals. Es tracta, doncs, d'un creixement històric.

Només amb aquesta dada ja es fa palès com era de necessària una conselleria específica per a les universitats catalanes i per al sistema de recerca del nostre país. En recerca, volem destacar el suport explícit a totes les accions de foment en recerca de la salut. Sobretot, ho hem vist en aquesta pandèmia, com també en tots els descobriments científics que ens fan i ens ajuden a millorar el benestar de la ciutadania. En aquest sentit, m'agradaria poder explicar la rellevància de la importància de fer noves àrees de recerca, i d'aquí un exemple en crear noves àrees de recerca territorialment i sobretot centrades en salut.

Per això m'agradaria explicar un exemple molt proper a on visc jo, que seria motivat pel que és la Universitat de Vic - Universitat Central de Catalunya, que està a punt de crear el projecte de recerca d'innovació en ciències de la vida i de la salut des de la universitat i amb totes les institucions sanitàries d'Osona i del Bages. En el fons, té la missió de generar coneixement científic en vida i salut, com crear un sistema innovador i també fer un desenvolupament territorial creant noves àrees de recerca.

També m'agradaria fer rellevància a un article d'un investigador, en Ramon Gras, que exerceix a Boston, i que parlava de la importància de crear un urbanisme de coneixement, en el sentit que diu que hi han estudis de ciència que revelen que les ciutats que doblen el nombre de persones treballant en activitats intensives en coneixement, amb proximitat geogràfica d'una àrea urbana, el nombre d'invents, patents i noves solucions per treballar es multiplica per quatre i la riquesa creada per resident es multiplica per vint-i-cinc de mitjana, generant oportunitats professionals de qualitat, reduint l'atur i elevant els estàndards de qualitat de la vida dels ciutadans. Per això tenim clar que cal fer una gran aposta per la transferència del coneixement, ja que converteix tot això en riquesa en el sentit econòmic i cultural i social.

Per això volem també manifestar en aquesta moció el suport del Parlament a una iniciativa clau per impulsar la transferència de coneixement amb suport públic. En aquest sentit, parlem del fons d'inversió de tecnologies avançades, el FITA, aprovat i presentat pel Govern de la Generalitat, que la consellera ha impulsat, i creiem que és una gran oportunitat per a Catalunya per donar un impuls a projectes de recerca que busquen establir-se en mercats a través de les *start-ups* i també per regenerar zones urbanes, fomentant l'economia del coneixement i multiplicar exponencialment el seu impacte social si es connecta amb rigor i creativitat amb el teixit industrial. El FITA és una aposta de futur, i evidentment, com sempre que es fa una aposta ambi-

ciosa, hi haurà projectes que sortiran bé, d'altres projectes que no, però això forma part de la innovació: innovar és provar i l'èxit sempre va lligat a intentar-ho.

Finalment, una moció que marca la importància de la recerca, la seva transferència, l'aposta per la salut i totes aquelles iniciatives d'impuls de les tecnologies, i el suport també a empreses emergents que sorgeixen del nostre sistema de coneixement. És a dir, donar suport a totes aquelles accions que vagin encaminades a convertir la recerca en motor d'excel·lència docent universitària.

Tenim un país que, com ha destacat en diverses ocasions la consellera Geis, té una robusta base de recerca i coneixement. L'aposta del Govern, amb el suport de Junts per Catalunya, és impulsar aquest àmbit. Les iniciatives de recerca i de transferència com el FITA són un bon exemple del país que volem que sigui Catalunya, un país que nosaltres ambicionem com una república independent i que volem que sigui pròspera, moderna, creativa, innovadora i trencadora.

Per això donarem suport a tots els projectes que s'encaminen a construir aquest model de país i estarem al costat del Govern per impulsar-los.

Moltes gràcies per escoltar-nos i esperem tenir el suport de tot el conjunt parlamentari.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Té la paraula ara, per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Alícia Romero.

Alícia Romero Llano

Bon dia a tothom, diputats i diputades. Diputada Erra, la veritat és que quan vaig llegir la seva proposta de resolució em vaig sorprendre bastant. I em vaig decebre. La veritat, que el grup que dona suport al Govern i que, a més a més, ostenta la Conselleria d'Universitats i Recerca faci una proposta on només es dona suport a coses genèriques, la veritat és que és bastant decebedor, sobretot pels reptes que té no només la recerca, sinó el sistema de coneixement a Catalunya, que són molts.

Nosaltres hem fet una esmena concreta –molt concreta– sobre recursos, sobre recursos concrets que necessita la recerca. I no els recursos que diu el Grup Socialistes, sinó que ho va dir tot el sector, en el pla nacional per a la societat del coneixement que es va aprovar al maig del 2020, i en el que es concretava en un quadre quins eren els augments que haurien d'haver-hi anualment en l'àmbit de la universitat i també en l'àmbit de la recerca.

Doncs miri, en l'àmbit de la recerca, el que es deia és que la recerca universitària hauria d'augmentar anualment 32 milions d'euros i la no universitària 18. Tampoc són xifres molt escandaloses, diguéssim, amb un pressupost de 46.000 milions d'euros. Doncs bé, la nostra esmena anava en aquesta línia. Miri, el 2020 no es va augmentar això; no hi era això en el pressupost, l'any que s'aprova el pla nacional, déu-n'hi-do! Tampoc l'any 2021, que es va prorrogar. I l'any 2022 tampoc. I dèiem: per què no sumem els tres anys que estan pendents i ja els incorporem, per posar una cosa concreta, que era un compromís no només del Govern sinó de tot el sistema de coneixement.

Doncs ens l'ha rebutjat el Govern, perquè diu que el pressupost ja està aprovat. Sí, sí, aquesta és la pena, que amb un pressupost aprovat no fossin capaços ni de complir el que diu el pacte nacional per a la societat del coneixement, que tant repetim i que tant comentem.

Miri, la recerca té problemes. És veritat, i ho hem dit moltes vegades, i és cansat fins i tot escoltar-nos. Que la recerca té uns nivells d'excel·lència a Catalunya molt importants, per sobre de qualsevol país amb el doble de població que Catalunya, és cert. Vam establir un model de recerca que ha estat d'èxit, per pocs recursos que hi

dediquem. Que en total hi dediquem uns 200 milions d'euros, a la recerca, a Catalunya; no és gaire, però tenim grans investigadors.

Ara bé, tenim molts problemes. I a mi em sorprèn que en aquesta proposta de resolució vostès no hagin concretat algun programa. Miri, podien haver plantejat..., i sense anar molt més lluny, eh?, perquè realment al pla nacional per a la societat del coneixement ja en parlàvem. Però, per exemple, inversions en infraestructures –que tampoc hi són al pressupost–, podien haver plantejat inversions en infraestructures concretes. El pla nacional, per exemple, deia: «Fer un pla estratègic d'infraestructures científicotecnològiques per als propers anys.» Doncs es podria haver fet aquesta proposta: «Escolti, que el Govern impulsi això.» Ni tan sols...

Una de les coses que també deia el pla, que era augmentar el nombre d'investigadors fins al 2024. No sabem si està fent un pla, el Govern de la Generalitat, no ens ho ha explicat la consellera. Doncs també podia haver proposat vostè, senyora Erra, això.

Per no parlar de la precarietat. Si una cosa sabem del sector de la recerca és que viu en precari. Ara, amb la reforma laboral, això segurament millorarà –espero que tots els grups del Congrés dels Diputats hi donin suport–, però justament aquest és un element clau en l'àmbit de la recerca: la precarietat, la temporalitat que hi ha, no?, en un sector que és excel·lent, però no en les seves condicions. També podia haver-hi hagut alguna proposta.

També, per exemple, amb la innovació. En el pla nacional per a la societat del coneixement –m'ho he volgut imprimir–, miri, hi han exactament –exactament– tres fulls dedicats a propostes en innovació, vint-i-dos en concret. Doncs alguna d'aquestes, algun programa d'aquests es podrien haver plantejat com a prioritat per a aquest 2022. Però no, els recursos en innovació no augmenten en el pressupost de la Generalitat.

I és veritat que estem trencant la cadena de valor del coneixement. Generem coneixement, és veritat, però no som capaços, no de transferir-lo sinó de que impacti en el teixit econòmic, no només en la creació de llocs de treball, sinó també en donar resposta a problemes globals com tenim. Ha estat el cas de la pandèmia, amb una vacuna, però tenim molts altres reptes –en l'alimentació, en el medi ambient. I, si no som capaços de generar-lo i transferir-lo i que allò tingui un impacte, doni respostes, doncs a nosaltres ens sembla que trenquem aquesta cadena de valor.

Miri, i en el tema del pressupost..., perquè al final les dades són les que són i molt objectives i s'entenen molt bé. L'any 2010 dedicàvem l'1,66 per cent del PIB a recerca. L'any passat..., no tenim dades del 2021. El 2020 hi dedicàvem l'1,52 per cent. No és que només no haguem augmentat els recursos en recerca en els darrers deu anys; és que hem anat enrere. Doncs si volem ser realment un país competitiu, i veient la resposta que cal donar a reptes globals com el que hem tingut amb la pandèmia, hem d'invertir-hi més.

I aquesta PR, senyora Erra, ens hagués agradat que fos concreteta i que pogués realment ajudar a la recerca, més enllà de fer copets a l'esquena, que no ajuden a que realment siguem més competitius i puguem avançar en aquesta societat cada vegada més globalitzada.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Té ara la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, el diputat senyor Nacho Martín Blanco.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta. Bé, senyora Erra, primer de tot una prèvia. Aquests dies hem parlat molt en aquest Parlament sobre com funciona l'estat de dret i la importància que tenen els jutges a l'hora de controlar les accions, les decisions parlamentàries

i dels executius. Doncs bé, senyora Erra, vostè, com a alcaldessa de Vic, aquests dies ha tingut una lliçó del que és un estat de dret. Vostè, com a alcaldessa de Vic, ens va prohibir, al nostre grup parlamentari, al nostre partit, fer una carpa a la ciutat de Vic, i el seu equip de govern van decidir que, perquè atemptàvem contra els bons costums i la moral, no podíem posar una carpa a Vic. Doncs bé, un jutge català, un jutge que presta servei en aquesta comunitat, ha decidit que, per respecte al pluralisme polític i als drets del conjunt dels ciutadans de Catalunya, Ciutadans i altres partits constitucionalistes i també altres entitats constitucionalistes tenen dret, lògicament, en democràcia, a manifestar les seves opinions.

La presidenta

Senyor Martín Blanco, li demanaria, si us plau, que es cenyís a la qüestió de la moció.

Gràcies.

Ignacio Martín Blanco

Gràcies, presidenta, per la seva flexibilitat. I sí, efectivament, el que li deia, senyora Erra.

D'altra banda, la moció que ens presenten avui aquí, efectivament, com deia la senyora Romero, creiem que peca de falta de concreció en alguns aspectes. Però és veritat que, en general, la immensa majoria dels punts que presenten, els cinc punts que presenten, a nosaltres ens semblen totalment acceptables. Sí que és veritat que considerem que no és del tot, diguem-ne, coherent amb la manera de fer del Govern de la Generalitat, que ha tingut com una de les seves, per dir-ho d'alguna manera, prioritats, però en l'ordre, en la prelació d'importància de les seves polítiques, la universitat i la investigació en diverses matèries, però també en matèria de salut diguem que no ha estat precisament una de les prioritats d'aquest Govern.

Considerem que hi ha molts professionals a la nostra comunitat que estan maltractats en termes professionals, en termes de contractació, en termes de mitjans i de recursos. I, des d'aquest punt de vista, considerem que el Govern tindria l'opció de fer moltes més coses, precisament, per ajudar, per afavorir portar a terme, tirar endavant moltes de les coses que diuen en aquesta moció.

Però, en tot cas, considerem especialment encertat el punt 2, quan diu que dona suport a totes les accions de foment... «El Parlament de Catalunya dona suport a totes les accions de foment de la recerca en salut en l'àmbit de les universitats, els centres de recerca, els hospitals, les infraestructures científicotècniques singulars, els parcs científics i qualsevol altra entitat activa en recerca, desenvolupament i innovació, susceptible de ser considerada agent del sistema de coneixement.» I considerem que aquesta és una visió que realment garantiria..., si fos la visió que el Govern realment tingués com a prioritària, tingués molt clar que aquesta ha de ser la visió, creiem que el Govern realment estaria tenint una aproximació bastant més atencible, bastant més raonable, a la qüestió de la investigació en molts aspectes, també en la investigació en l'àmbit de la salut, que creiem que actualment és, per descomptat, un dels elements que ha de presidir la nostra activitat pública.

La universitat, per desgràcia, a Catalunya continua tenint enormes problemes que el Govern segurament no està abordant de manera prou contundent, de manera prou taxativa. I, en aquest sentit, creiem, per exemple, que el fet que a Catalunya continuem tenint un sistema universitari amb les taxes més altes d'Espanya continua sent un exemple de fins a quin punt a Catalunya es continuen derivant, drenant recursos del conjunt dels ciutadans de Catalunya cap a activitats o cap a polítiques que no són, ni de bon tros –o no ho haurien de ser, si més no–, les prioritàries per al nostre teixit del coneixement, per al nostre capital humà i, en definitiva, per al desenvolupament de la nostra societat.

Però, en tot cas, hi insistim: considerem que aquesta proposta de resolució, que aquesta moció, més ben dit, té elements molt interessants. I, per tant, nosaltres ja

anunciem que, dels cinc punts que té la moció, votarem a favor de quatre d'ells, i no votarem a favor del primer, tot i que havíem presentat una esmena que consideràvem que completava de forma encertada el seu primer punt, que vostès han decidit no acceptar. Des del nostre punt de vista, hi insisteixo, creiem que la nostra esmena millorava substancialment aquest punt, però potser el terme «estructura de país» els semblava a vostès irrenunciable, en una proposta, hi insisteixo, una moció que tenia elements, efectivament, interessants, i que continuarem votant, per responsabilitat, que sí a una bona part de la seva moció.

Gràcies, senyores i senyors diputats.

La presidenta

A continuació, per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Manuel Jesús Acosta.

Manuel Jesús Acosta Elías

Moltes gràcies, presidenta. Bon dia, senyors diputats. «La investigació és necessària per influir en la vida de les persones, per influir en el progrés, per influir en el benestar.» Esto se lo dijo a usted, señora Erra, la *consellera* Geis, como respuesta a la interpelación del pasado Pleno. No me duelen prendas darle la razón, porque al Grupo Parlamentario VOX en Cataluña no nos influye el fanatismo que a ustedes les caracteriza, hasta el punto de llegar a extremos como el de llegar a rechazar todas y cada una de las propuestas que hemos registrado en el Parlament durante esta legislatura, aunque digamos que la Tierra es redonda o que la libertad de expresión es un derecho fundamental, o que los rectores deben garantizar la neutralidad ideológica y política de la universidad a la que representan. Pero allá ustedes. Los catalanes de a pie ya les han tomado la matrícula, ya saben muy bien que ustedes solo defienden sus intereses partidistas.

En esta moción de Junts, el grupo proponente usa la investigación torticeramente para convertirla en una estructura de Estado. Les recuerdo que el fin último de la investigación es la persona, cada uno de los catalanes, la mejora de sus condiciones de vida, no la instauración de una partidista república sectaria. El talento y el saber deben ser pilares de nuestra sociedad; compuesta por personas, no se olviden.

Pero no por crear una nueva *conselleria* ya tenemos asegurado el progreso. Es necesario distinguir los avances tecnológicos que redundan en beneficio del bien común de aquellos otros que provocan un deterioro moral, social, cultural y económico de las personas. Por ejemplo, en su moción propone usted impulsar las tecnologías *deep tech*, que están relacionadas con la inteligencia artificial, la robotización, la digitalización, pero usted no exige ni una sola medida concreta para proteger a las personas que perderán su trabajo por la inexorable automatización de las cadenas de producción.

Además, para consolidar los pilares de la investigación también es necesaria una adecuada financiación. El señor Lafuente, el rector de la Universitat Autònoma de Barcelona, y presidente de la ACUP, me dijo la semana pasada en comisión que aún no habían definido, no habían concretado con la señora Geis el modelo de financiación para las universidades. Me quedé tan perplejo como al observar la ambigüedad, la falta de rigor y la falta de crítica de esta moción que nos presenta usted, señora Erra.

Si realmente quieren fomentar la investigación en las universidades y centros de investigación, exija el fin del actual desequilibrio en la financiación en investigación. ¿A qué me refiero? A tres cuestiones básicas: los resultados de los indicadores científicos de las universidades y de los centros Cerca son similares, sobre todo mucho más en favor de las universidades cuando se introduce la variable coste/rendimiento. Por otro lado, en la última convocatoria SGR, los centros de investigación universitarios recibieron un cuarenta y nueve por cien de la financiación, aunque de las 35.000 publicaciones científicas, más de 17.000 –más de 17.000– fueron de las

universidades públicas, y 12.000 de los centros Cerca; el resto, de otras entidades y particulares. Y a pesar, también, de que el sesenta y tres por cien de los grupos de investigación están en las universidades.

Y, finalmente, los centros Cerca reciben una triple financiación: fondos base directos, profesorado cedido por las universidades sin compensación –influye negativamente en la renovación de las plantillas– y SGR. ¿Por qué se está discriminando a los centros de las universidades en la financiación? Recuerdo: 89 millones van para centros Cerca, y 39 millones para centros universitarios. Esto no cuadra con lo que dice usted en su punto 5.

Usted respalda –y lo ha dicho aquí– el fondo de inversión FITA. Supongo que conocerá todos los pormenores de los criterios de adjudicación de esos fondos, porque estamos hablando de 60 millones de euros. Es decir, seis veces más que el presupuesto que la Generalitat utiliza para ayuda a las familias.

Acabo. El talento es más que notable en Cataluña, pero por culpa del Govern huye de casa. El sesenta por cien de los investigadores están contratados de forma temporal, con contratos de obra y servicio, y por periodos, además, inferiores a la duración de sus proyectos y sus becas. Su salario está alrededor de los 1.100 euros mensuales. Y, además, su innovación es más valorada e integrada en las empresas de Francia, Alemania e incluso del resto de España. Dejen de expulsar el talento, por favor.

Gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula el diputat senyor Dani Cornellà.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies, presidenta. Bé, doncs, en aquesta moció que presenta el Grup de Junts..., dir que majoritàriament hi votarem a favor –de fet, en els punts 1 2 3 i 5–, perquè compartim bastant el que diuen, partint de la base que és molt genèrica i que no entra massa a definir res, sinó que ens parla de constatar, donar suport, etcètera. Per tant, podem assumir-ho, tot i alguns petits matisos que potser faríem en alguns dels punts, però bé, que ho podem assumir com a grup.

El que sí que no podem assumir és votar el punt número 4, que nosaltres entenem que realment és el punt estrella d'aquesta moció que ens presenten, on ens parlen dels fons d'inversió en tecnologies avançades, no?, que realment, doncs, aquest és el tema, per nosaltres, d'aquesta moció. I no donarem suport a aquest punt, perquè en aquesta moció es dona a entendre que les *spin-off* privades passen a ser l'eix principal de la recerca d'aquí, d'aquest país. I, per nosaltres, les universitats i els centres de recerca públics han de ser puntals en aquest país i, per tant, han d'estar més ben finançats estructuralment. I en aquesta moció no es parla del problema que tenim, no?, d'aquest l'infrafinançament que pateixen des de fa anys. I es dona a entendre que, tristament, els únics que necessiten ajuda són aquestes *spin-off* i que s'hi han d'invertir 60 milions entre el 2022 i el 2026, quan nosaltres considerem que és molt més necessari posar tots aquests diners en incrementar el pressupost de les universitats i de la recerca pública i no pas només per a aquesta proposta concreta.

Tot i això, tenim clar, doncs, que aquest Govern ho tirarà endavant, aquest fons d'inversió de capital risc, i ho farà, com han anunciat, mitjançant concurs públic, fent un contracte per a la selecció i adjudicació de la gestora d'aquest fons, no? És a dir, una societat que serà responsable de la gestió de fons públics, que decidirà com i on i quan invertir el capital dipositat pels socis, això sí, seguint els criteris, entenem, de la política d'inversió fixats a la licitació.

Però al final el que estan dient amb tot això és que privatitzen la gestió del diner públic novament. I no ho podem compartir. Tot diner públic ha de ser gestionat i con-

trolat per la pròpia Administració, per garantir-ne així un bon ús i, sobretot, per regular de qui seran les patents i quin retorn social i econòmic tindran, i garantint també unes bones condicions laborals. I aquí sí que ens podríem entendre: tots els diners en recerca pública i amb retorn a la pròpia societat. De fet, es diu que de cada cent inversions en aquest tipus de *spin-off* en retorna una, que aquesta, de fet, acaba compensant la resta. I entenem que si el que pretenen és posar diners públics a aquestes inversions privades no ens hi trobaran, però si el que volen fer és fer públic aquest espai que fins ara estava en mans privades al cent per cent, i el que volen és invertir en aquestes empreses –les que interessin realment a la societat, no només al mercat–, podríem arribar-hi a estar d'acord.

També cal entrar més enllà. Ens cal més finançament a la recerca bàsica; cal més finançament a les universitats per desenvolupar tecnologies que necessiten anys de progrés i de maduració.

També ens cal dir que en aquesta moció, doncs, les paraules «persones» o «enfortiment i estabilització dels recursos humans» o «millorar les condicions laborals dels investigadors» no surten enlloc. Per molt que vulguem fer ciència excel·lent o crear moltes *spin-off*, si els grups no tenen possibilitats de contractació o de donar un mínim d'estabilitat als tècnics, res pot funcionar, perquè tots els avenços que es fan i el *know-how* que desenvolupen sempre estan penjats d'un fil.

I en el punt 2 només ens parlen de camps molt concrets, curiosament els mateixos que volien finançar els fons Next Generation. I és evident que tiren per aquí perquè és molt més fàcil la generació de patents i la creació d'empreses, però falten moltes altres àrees. On estan la sociologia, la llengua, la geografia o els estudis de gènere?, per dir alguns exemples. Estem reduint l'ampli espectre de la ciència i el coneixement a la sanitat, quedant-nos coixos culturalment i teòricament.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, diputat. A continuació, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

La veritat és que nosaltres estem una mica decebuts amb aquesta moció. O sigui, tal com va anar la interpellació, el debat que a poc a poc s'ha anat construint entorn a la innovació, a la recerca, a xarxes, a mitjans públics, esperàvem una moció que anés com a mínim una mica més enllà i que com a mínim situés, donat que la fa el grup parlamentari que ostenta la conselleria d'Universitats i Recerca, quins són per al departament i per al seu grup parlamentari els plans i polítiques claus per desenvolupar aquesta legislatura i quins són els projectes tractors de recerca que vol impulsar durant aquesta legislatura. Com a mínim –com a mínim– esperàvem això, donat que era una moció d'una interpellació interessant, i que era interessant començar l'any així.

I el que ens trobem és una moció que fa bàsicament dues coses: constata que la recerca i la innovació són importants –que és un consens al que crec que ja hi havíem arribat tots– i dona suport a les diferents expressions que té la recerca a casa nostra, no?, doncs a salut, a la recerca en *deep tech*, a les empreses emergents i a la docència d'excel·lència. Clar, però creiem honestament que els grups parlamentaris no som grups de suport ni som grades d'animació, i que no ha passat..., no hi ha cap discussió oberta que ens obligui com a Parlament o que, diguem-ne, d'alguna forma ens obligui a posicionar-nos en favor de la recerca i la innovació; no hi ha hagut cap conflicte relacionat amb cap projecte de recerca recentment al nostre país que mereixi suport; no hi ha cap debat entre gent que està en contra de la recerca i la innovació i gent que hi estiguem a favor. I, per tant, entenem que les mocions no poden ser tan generalistes i tan poc descriptives de la realitat ni tan desvestides de polítiques públiques concretes sobre les quals ens puguem posicionar com a grups parlamentaris.

Nosaltres el que sí que compartim de la moció –i és per això que ens hi abstinem i no hi votarem en contra– és que segurament cal recuperar l'ambició en el debat a l'hora de pensar què passa amb Catalunya, què passa amb el seu sector de recerca, què passa especialment amb la innovació a Catalunya i, per tant, amb la transferència del coneixement que generem a l'hora de traslladar-lo al conjunt de la societat, especialment a l'economia, però no només als sectors econòmics de la societat. I creiem que aquest debat s'ha de construir de forma una mica més ambiciosa que meres declaracions de suport. Com a mínim, nosaltres hi veiem dues coses.

El diagnòstic. Creiem que el diagnòstic d'aquests quinze últims anys de recerca a Catalunya és un diagnòstic negatiu. Hem retrocedit en recerca, hem retrocedit en innovació. De fet, en innovació estem força malament en el nostre país, i, per tant, ha de ser un diagnòstic que situï els problemes evidents que tenim en aquest àmbit a Catalunya; no només econòmics i pressupostaris, que també, sinó altres problemes que ja hem de situar en un horitzó proper, com és el relleu generacional. Hi ha tota una generació que estava encaminada a fer recerca en aquest país, que ha marxat a fer recerca a altres països. Hi ha hagut una fuga de talent evident. I ara hi ha una generació que es jubila i que no té relleus garantits en les universitats ni en els centres de recerca, i quan es jubili, baixarà la competitivitat en tots aquells projectes que s'estableixen per concurrència.

I hem de ser capaços de ser ambiciosos a l'hora de pensar com construïm avui ja relleus generacionals per als pròxims cinc-deu anys. I com, per tant, fem programes de recuperació de talent i fem programes no només de captació del talent que ens ha marxat, sinó també de retenció de talent investigador que segueix avui a Catalunya vivint en una situació de precarietat, que tard o d'hora els acabarà expulsant de la recerca a casa nostra. I, per tant, en aquest punt, considerem, per exemple, que cal un debat ambiciós a l'hora de construir polítiques públiques.

Però hi ha..., més enllà dels elements que nosaltres haguéssim intentat situar en una moció de recerca i innovació, hi ha tot un treball que ja tenim fet, que és el pacte nacional per a la societat del coneixement, i que és l'espai no només de concertació i de participació de tots els grups polítics i dels actors socials que generen recerca i generen coneixement a casa nostra, sinó que també és l'espai central per acabar impulsant la recerca com a motor de transformació a casa nostra.

I, per tant, entenem que, com a mínim, un diagnòstic seriós de la situació i una planificació ambiciosa del futur de la recerca a casa nostra passa per una convocatòria ambiciosa del pacte nacional per a la societat del coneixement, perquè revisem els objectius, perquè revisem on som, perquè el modifiquen en alguns punts, si cal modificar-lo, però perquè planifiquem ambiciosament, i pressupostàriament i econòmicament el futur de la recerca del nostre país.

Moltes gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gràcies, presidenta. Bé, llegint aquesta moció, a mi m'ha passat a l'inrevés que a la senyora Romero: a mi m'ha sorprès positivament. És curiós. Primer de tot, perquè sentir la senyora Erra parlant d'aquestes coses, superant els rampells que li donen de tant en tant, doncs, sempre és un motiu de satisfacció i la prova que amb una mica de bona voluntat tot és possible en aquesta vida.

La segona és pel contingut, curiosament, concís i precís, cosa que s'agraeix. Perquè ja sabem que les mocions no les compleixen mai; per tant, com a mínim que no avorrexin, no? I aquesta, doncs, la veritat és que s'agraeix que sigui molt precisa en el seu contingut.

I sobre el contingut, un parell de precisions també. Primer, no és la primera vegada que fem aquest debat aquí. Com a recordatori, efectivament, Catalunya ha sigut capdavantera en innovació a Espanya i a Europa durant molt de temps, amb una etapa especialment brillant entre els anys 99 i 2004, que va coincidir amb una etapa de col·laboració. Era Andreu Mas-Colell el conseller, i els ministres, primer Piqué i Birulés, al Govern d'Espanya. Però després –i no és la primera vegada tampoc que ho citem–, doncs, estem davant d'una dècada perduda. La «dècada perduda» és una expressió no meva, sinó de rectors i d'investigadors catalans, que en un plenari anterior vaig fer un llistat d'aquests.

La segona qüestió que també entra a la moció i que em sembla bé que en parli és que aquest lideratge històric a Catalunya, que s'ha manifestat en projectes Severo Ochoa, en publicacions de tot tipus, ha tingut sempre un problema de transferència tecnològica al món de l'empresa. És una mancança estructural del sistema d'innovació a Catalunya i al conjunt d'Espanya, i que està bé que es faci esment a la qüestió, perquè no s'acaba de resoldre.

Per tant, votarem afirmativament a tota la moció, i només demanarem votació separada del punt 1 pels mateixos motius que ha explicat bé el senyor Martín Blanco; són exactament els mateixos.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. I finalment, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula ara el diputat senyor Carles Castillo.

Carles Castillo Rosique

Gràcies, presidenta. Bon dia a tothom. Mirin, puc entendre alguna de les crítiques que s'han fet respecte a la moció, però aquesta moció és positiva i aporta una direcció i una intenció. Parla de les nostres universitats, de la necessitat de donar nova embranzida a la recerca en general; parla indirectament de cuidar la gent que s'hi dedica, que sentin que l'Administració és un facilitador; parla de preocupar-nos per millorar l'obligada transferència de coneixement cap a la societat i cap al teixit empresarial.

Aquesta moció parla de talent; parla dels investigadors i de les investigadores. Des de l'estudi de tractaments punters contra el càncer de mama fins a vacunes contra les últimes malalties, com la de la covid, que s'està acabant de testar. Parlem de persones que s'hi dediquen en cos i ànima per vocació, però també per convicció, i perquè saben que la seva feina tindrà un reconeixement, canviant a millor la vida de les persones.

Però és cert que amb copets a l'esquena no es paga ni el menjar ni el pis. Parlem de la Núria, de la Laura, o parlem, per exemple, del Marc, que està a l'Antàrtida investigant el canvi climàtic i estudiant la seva evolució, amb 24.000 euros l'any, dotze pagues. Necessiten saber que estem treballant també per millorar les seves condicions. Amb un quaranta-tres per cent d'increment i gairebé 90 milions d'euros addicionals per a polítiques de recerca, estem segurs que és el moment de poder ser ambiciosos també en aquest sentit. I per això hem de començar per posar solució a tots els dèficits, i fins i tot a vegades injustícies, que la manca d'un finançament adequat ha provocat al llarg dels anys.

Per això és important constatar, com ho fa aquesta moció, que la recerca és un element indispensable per al progrés i per al benestar social. És indispensable així enviar aquest missatge de suport explícit a les iniciatives que sorgeixen des de les nostres entitats investigadores –instituts tecnològics, centres de recerca, etcètera. Com bàsic també és centrar-nos ara, en major grau, en aquelles iniciatives que tenen a veure amb la salut o amb les tecnologies punteres, com, per exemple, la microelectrònica o la nanotecnologia.

Hem de promocionar totes aquelles idees que suposin un impuls a la transferència de coneixement i les accions que vagin en la línia de convertir la recerca en motor de l'excel·lència universitària. Hem de fer de la recerca un element vertebrador de país, i tenim el deure de transmetre a tota la societat tot el coneixement que generen els nostres investigadors i investigadores.

La recerca ha de tenir incidència en la vida de les persones, ha de transformar els territoris. Necessitem més recerca per desenvolupar iniciatives innovadores, com, per exemple, la vall de l'hidrogen a Tarragona, i portar-les a la realitat. Un projecte liderat per la Universitat Rovira i Virgili en el que la seva rectora, la María José Figueras, ha apostat implicant-s'hi personalment, i en la que hi ha més de cent seixanta empreses i entitats de primer nivell implicades. És un exemple. Un projecte que ha de ser el motor de canvi de l'economia de les comarques tarragonines; un projecte que ens fa mirar la Catalunya del futur i que és l'exemple de l'excel·lència que la recerca pot aconseguir al nostre país, com també és un bon exemple de la incidència que la recerca pot tenir en la vida d'un territori, creant llocs de treball de valor afegit, el model cap a on veritablement hem d'avançar. Cada euro invertit en recerca pot multiplicar-se per molt i tornar-nos a la societat en forma de millores a les nostres vides.

I, per últim, necessitem també recerca per saber cap a on dirigir la nostra societat i el seu creixement econòmic: la sostenibilitat, el canvi climàtic, la necessitat de transformar la nostra indústria, la medicina. La societat ens enfrontem contínuament a nous reptes i serà la recerca la que ens ajudarà a saber com abordar-los. Són uns reptes impressionants per als que ens hem de preparar necessàriament, perquè els haurem d'afrontar; la manera de fer-ho és invertint més i millor en recerca, en la xarxa i en les infraestructures de recerca, però també invertint i apostant per les persones que fan la recerca. Ens estan esperant, crec que val la pena apostar-hi.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

I finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Anna Erra.

Anna Maria Erra i Solà

Moltes gràcies, presidenta. Per contestar una mica a tothom, doncs, primer de tot, agrair tot el suport en el fons en aquesta moció, perquè sé que hi ha aquest reconeixement, aquesta aposta per la recerca i pel món universitari del nostre país. I, evidentment, és aquesta l'aposta de la consellera Geis i en el fons aquí té molts reptes, evidentment, molt camí a fer, però esperem el suport de tothom.

En aquest cas, senyora Romero, donar-li les gràcies, evidentment; sé que comparteix tots aquests reptes i el camí que hem de fer, però demanar més diners en un pressupost que tot just –ja l'hi vaig comentar– acabàvem de modificar, quan en el fons al pressupost ara vostès no van donar-hi suport, també a vegades no queda prou coherent.

Al senyor Nacho Martín Blanco també li voldria dir que si està tan preocupat per les taxes universitàries..., ens sorprèn, perquè en la ILP d'universitats que està en tràmit vostès no han presentat cap esmena.

Al senyor Cornellà..., evidentment, tot això agraint a tothom el suport, eh?, però aclarir alguns conceptes. Dir-li que en el tema del fons FITA..., són 30 milions en cinc anys i el que volem és arrossegar-ne, doncs, 30 més, evidentment, de fons privats. Per nosaltres és un projecte important i el tirarem endavant. I també, que en totes aquestes àrees que comenta –sociologia, llengua..., s'aprovarà, d'aquí a poc –que ja se li va comentar–, un fons que passarà de 23 a 39 milions.

I al senyor Lucas Ferro, eh?, també donant-li les gràcies i sabent que comparteix, doncs, la preocupació pel món universitari, però també tenir clar que en els pressu-

postos de l'Estat..., i sobretot perquè amb la preocupació que diu de la taxa de reposició..., vostès en els pressupostos de l'Estat hi van votar en contra. Llavors, diguem que hi han vegades que no s'acaba d'entendre tot.

Tot i així, agrair-los a tots el suport, sabem que com a país tenim molta feina a fer.

I abans d'acabar, i ja que hi ha hagut algú que s'ha dirigit a mi no com a diputada, sinó com a alcaldessa, i crec que..., em sembla que aquí no estem al Ple de Vic. Però, evidentment, si no li sap greu, presidenta, i avui que hem hagut d'escoltar, sobretot, del senyor Martín Blanco, grans activistes, jo també li parlaré d'un activista, un activista que també defensava molt els drets civils de les persones, eh?, el senyor Martin Luther King, que deia: «Sempre és el moment adequat per fer el correcte.» Com a alcaldessa i com a govern de la ciutat, en defensa de la llengua, de la meua ciutat, de l'escola i del país, continuarem fent això, perquè creiem que és el correcte.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada.

Acabat el debat, procedirem tot seguit a la votació dels punts 17 a 22 de l'ordre del dia. *(Dani Cornellà Detrell demana per parlar.)* Sí, senyor Cornellà...

Dani Cornellà Detrell

És per demanar que en el punt 18..., aviam si es poden separar el 4 i el 7.d, i en el punt 20, el 3 i el 3.1.

La presidenta

3 i 3.1. Sí.

Dani Cornellà Detrell

Gràcies.

La presidenta

Gràcies. *(Joan Garriga Doménech demana per parlar.)* Sí, senyor Garriga...

Joan Garriga Doménech

Al paper que ens han passat de les votacions separades, en el punt 22, nosaltres necessitaríem votar separatament el 3 i el 4, conjuntament, i l'1 que ja està previst.

La presidenta

D'acord, el 3 per separat. Molt bé, gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per a incentivar la natalitat i abordar l'hivern demogràfic (continuació)

302-00076/13

Doncs procedim a la votació de la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques per incentivar la natalitat i l'hivern demogràfic.

Votarem, en primer lloc, els punts 1, 2 i 7.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 14 vots a favor, 114 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 3 i 4.

Comença la votació.

Aquests punts tampoc han quedat aprovats, amb 11 vots a favor, 123 vots en contra.

Votem ara els punts 5, 6 i 8.

Comença la votació.

Aquests punts tampoc s'han aprovat, amb 20 vots a favor i 114 vots en contra.

I finalment votem el punt número 9.

Comença la votació.

Aquest punt tampoc ha quedat aprovat, amb 11 vots a favor, 117 vots en contra i 6 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions del Departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme (continuació)

302-00083/13

Passem a votar el punt número 18, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les actuacions del departament d'Igualtat i Feminismes en matèria d'antiracisme.

Votarem primer el primer punt de l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 108 vots a favor, 20 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara el punt 2 de l'encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 105 vots a favor, 29 vots en contra.

Votarem ara, del segon bloc, el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 105 vots a favor, 20 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt 3 en el seu encapçalament i el punt 3.b i 3.c.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara els punts 3.a, 8.a i 8.b.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 114 vots a favor, 14 vots en contra i 6 abstencions.

Votem ara els punts 4 i 7.d.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Ah, per separat. Doncs fem primer... Perdó, ho poso en pausa.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 105 vots a favor i 29 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.d.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 114 vots a favor i 20 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 7, lletres a i b.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 123 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt 7.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 120 vots a favor i 14 vots en contra.

Votem ara el punt 8.c.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 111 vots a favor, 14 vots en contra i 9 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de les persones sense llar (continuació)

302-00077/13

Passem a votar el punt del dia número 19.

Votarem en primer lloc els punts 1, 2, 4, 9 i 12.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 134 vots a favor.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 70 vots a favor i 64 vots en contra.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 120 vots a favor i 14 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 120 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 113 vots a favor, 11 vots en contra, 9 abstencions i una persona que no vota.

Votarem ara la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats amb 122 vots a favor i 11 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la joventut (continuació)

302-00078/13

Passem a votar el punt del dia número 20.

Començarem votant el punt número 2.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 61 vots a favor, 9 vots en contra i 64 abstencions.

Passem a votar el punt número 3 en el seu encapçalament i el punt 3.1.

Comença la votació. (*Veus de fons.*) Ah, per tant, només el 3 amb encapçalament.

Sí? (*Pausa.*)

Votem el 3 amb encapçalament.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 119 vots a favor i 15 abstencions.

Votem ara el punt 3.1.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 134 vots a favor.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 125 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 70 vots a favor i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 50 vots a favor, 73 vots en contra i 11 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat rebutjat, amb 62 vots a favor i 72 vots en contra.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 59 vots a favor, 11 vots en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 120 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

I votem, finalment, la resta de punts de la moció.

Comença la votació.

La resta de punts han quedat aprovats amb 134 vots a favor.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'assetjament que pateixen els nens i les famílies que reclamen llur dret que s'imparteixi com a mínim el vint-i-cinc per cent d'hores lectives en castellà (continuació)

302-00079/13

Votem el punt del dia número 21.

Començarem votant el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 53 vots a favor i 81 vots en contra.

Votem ara els punts 2 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts no han quedat aprovats, amb 20 vots a favor, 81 vots en contra i 33 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 9 vots a favor, 81 vots en contra i 44 abstencions.

I votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 20 vots a favor i 114 vots en contra.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la recerca i la transferència de coneixement com a eixos clau de la societat del coneixement (continuació)

302-00080/13

I, finalment, votem l'última de les mocions de l'ordre del dia d'avui, el vint-i-dosè punt de l'ordre del dia.

Votarem el punt número 1.

Comença la votació.

Aquest punt ha obtingut 73 vots a favor, 17 vots en contra i 44 abstencions.

Votem ara els punts 2 i 5.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats amb 93 vots a favor i 41 abstencions.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 82 vots a favor i 52 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 4.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat amb 73 vots a favor, 9 vots en contra i 52 abstencions.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda. Gràcies.

La sessió se suspèn a tres quarts de dues del migdia i vuit minuts i es reprèn a les quatre de la tarda i dos minuts. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de la vicepresidenta primera, la vicepresidenta segona, el secretari primer, la secretària segona i el secretari tercer. Assisteixen la Mesa la secretària general i el lletrat Ferran Domínguez García.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del conseller de Salut i la consellera de Justícia.

La presidenta

Es reprèn la sessió.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes

302-00081/13

Reprenem la sessió en el vint-i-tresè punt de l'ordre del dia, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes, que va presentar el Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, i té la paraula, per fer l'exposició de la moció, la diputada senyora Irene Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputats i diputades, des de les primeres civilitzacions, que el dret ha participat de la vida de les persones i ha posat ordre en les relacions personals entre els humans; ha posat normes de convivència de la societat. En una societat complexa conviuen persones amb i sense vincles parentius, i que no es troben lligades a través d'aliances. I, per tant, ha d'existir una regulació d'aquestes relacions. I per això hi tenim el dret. És dins d'aquest relat que el dret troba justificació. Ara bé, tal com la societat ha anat evolucionant, trobem altres eines, com la mediació, que poden donar resposta als problemes sorgits de la convivència en una societat.

I és que Catalunya hem demostrat que som una societat pacífica i cívica, que ens agrada resoldre els nostres problemes parlant, buscant consensos i arribant a acords. D'aquí també els acords que hem pogut tenir amb el grup esmenant d'aquesta moció, és allò que diem de que parlant la gent s'entén. Gràcies al diputat Aparicio per la seva predisposició.

Ara bé, també som gelosos d'allò que ens hem guanyat a pols, aquelles competències que ens són nostres i hem de fer respectar. No podem permetre més ingerències per part de l'Estat; molt menys per part d'una justícia polititzada. I, com a mostra, un botó: l'atac al català.

La Catalunya medidora és la que vol resoldre els conflictes, buscant una solució acordada i sense imposicions coercitives que provoquen, en moltes ocasions, el rebuig del qui les ha d'assumir de manera forçosa. Quan s'assumeixen de manera voluntària, la responsabilitat individual fa que es comprometin a fer-les efectives. La mediació, com a eina alternativa al procés judicial, està demostrant que una altra manera de fer és possible.

La resolució dels conflictes és més ràpida i evitem llargs processos judicials a les persones implicades; processos que, sempre, per a alguna de les parts són desagradables i afecten emocionalment el seu dia a dia fins que no hi troba la solució. La mediació redueix el cost un setanta-cinc per cent i la durada un vuitanta-cinc per cent. Aquesta reducció de costos també permet l'accés a aquelles persones més vulnerables que no poden permetre's accedir a la justícia per buscar una solució al conflicte.

Consellera, la seva aposta per la Catalunya mediatadora és ferma i demostra que hi té un gran compromís en assolir i consolidar aquest projecte. Avancem cap una societat més cohesionada i democràtica, almenys al nostre país, Catalunya.

Amb aquesta moció instem el Govern a potenciar la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes a través del Centre de Mediació de Catalunya, conjuntament amb les corporacions de dret públic i les administracions locals. També, impulsar la comissió interdepartamental de mediació i mètodes alternatius de resolució de conflictes, per tal de treballar de manera transversal i coordinada amb la resta de departaments que presten aquests serveis de mediació. Assolim, també, el compromís d'enllestir el projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes en el termini d'un any.

Per finalitzar, reclamar una vegada més que l'Estat ens respecti les nostres competències –en aquest cas, exclusiva–, que estan contemplades en la Constitució espanyola; aquesta Constitució que alguns grups fan servir només per al que els interessa, principalment d'escut anticatalà, i s'obliden voluntàriament i de manera interessada dels drets personals i col·lectius que hi regula.

I aprofitant l'avinentsa, parlant dels atacs als drets personals i col·lectius, denunciar una vegada més la situació que sofreix el secretari de la Mesa, el diputat Juvillà, i agrair a la presidenta del Parlament la seva fermesa i compromís amb el respecte i la defensa dels drets dels diputats i diputades d'aquesta cambra.

Moltes gràcies.
(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies, diputada. Té ara la paraula per defensar les esmenes presentades, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Rosa Maria Ibarra.

Rosa Maria Ibarra Ollé

Gràcies, presidenta. Bona tarda, consellera. Diputades i diputats, deixin-me, en primer lloc, que envii una salutació a l'equip de justícia del nostre grup parlamentari, els diputats Viñuales i Aparicio, que fan tan bon equip que fins i tot han decidit, doncs, contraure la covid junts, no? I, per tant (*rialles*), li toca a aquesta diputada fer la intervenció respecte d'aquesta moció. Però, tot s'ha de dir, la feina que s'ha fet, l'ha fet el diputat, en aquest cas, Aparicio, com ha dit bé la representant del grup que impulsa la moció.

Aquesta és una moció, al nostre entendre, decebedora. I ho és per molts motius. Ens plantegen una moció per instar el Govern a redactar un projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes, però ho feien sense ni tan sols establir un termini per redactar-lo. Amb la nostra alegació hem pogut delimitar-lo a dotze mesos màxim. I això que, segons la normativa vigent, aquesta norma s'hauria d'haver aprovat abans de juliol de l'any passat. I, de fet, segons el mateix pla normatiu del Govern que va a provar tot just fa un mes, s'havia d'haver aprovat en el primer trimestre d'enguany. Per tant, anem tard.

Per altra banda, en la moció s'insta a que el Govern espanyol respecti les competències en mediació en la regulació que estan preparant. Ens consta que així és i així ho diu l'esborrany actual de la llei, que deixa total llibertat a les administracions competents per gestionar, en la forma que considerin oportuna, la constitució dels

serveis de resolució alternativa de conflictes que siguin més adients. Com apuntàvem en una de les esmenes no acceptades, el Govern hauria d'apostar per la col·laboració, la cogovernança i enfortir sinergies amb el Govern central, i no pas buscar el victimisme i la confrontació perpètua.

Però el més decebedor de la interpellació i d'aquesta moció, al nostre entendre, és que es plantegen una llei per a la resolució de conflictes, però en veritat es refereixen únicament a un mètode: la mediació. I ho fan sempre des de la vessant intrajudicial. I així, insten el Govern a redactar el projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes per sistematitzar la normativa existent en mediació, perquè sigui percebuda com una eina vàlida, propera i que generi confiança.

Catalunya sempre havia estat la comunitat autònoma pionera en aquestes qüestions, però ens estem quedant enrere. La resolució alternativa de conflictes va molt més enllà de la mediació, va més enllà de la derivació judicial. Amb les esmenes que els hi hem presentat, hem intentat deixar oberta la possibilitat a altres mètodes de resolució alternativa de conflictes. Mirin, el nostre grup ja va proposar i va aprovar en el si del Govern alternatiu, el mes de setembre de l'any passat, un document on marcàvem les bases del que hauria de ser un sistema de resolució alternativa de conflictes, més enllà de la mediació.

Vàrem proposar l'adopció d'altres mètodes prejudicials de la resolució alternativa de conflictes, com la conciliació o l'arbitratge, mètodes que ja s'apliquen amb èxit en alguns àmbits prejudicials. Però portàvem altres mètodes que serien una novetat a Catalunya i Espanya, com una avaluació neutral prejudicial, una determinació avançada d'experts, informe expert tècnic o/i informe expert judicial, per l'emissió d'opinions preliminars legals o d'aspectes determinats de la futura controvèrsia jurídica, tots ells mètodes que servirien de base per a un acord extrajudicial.

Però és que si la voluntat fos de veritat apostar per la resolució alternativa de conflictes, tenen altres mesures que podrien aplicar de forma immediata sense necessitat de legislar. Com, per exemple, la creació d'un servei d'orientació a la mediació en tots els partits judicials, o que tots els òrgans judicials comptin amb un servei de resolució alternativa de litigis, i no com passa ara, que està limitat a uns pocs òrgans judicials. Per tant, cal ampliar el ventall de serveis que ja es presten per part de l'Administració autonòmica, de les administracions locals i de corporacions de dret públic de Catalunya, per fer de la resolució alternativa de conflictes una eina efectiva i coneguda tant per al sector econòmic privat i, per què no?, també per al públic.

Desitgem que entomin aquest repte i que ho facin des de la perspectiva que els tribunals no haurien de ser els llocs on comença la resolució de conflictes, sinó que haurien de ser els llocs on s'acaben els conflictes, després d'haver emprat mètodes alternatius de resolució.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, i per fixar la seva posició, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari VOX, el diputat senyor Joan Garriga.

Joan Garriga Doménech

Gràcies, presidenta. Buenas tardes. Nos encontramos con una moción de Junts per Catalunya sobre mediación, que es una ocasión perdida. Porque podríamos apoyar una moción que potencie la mediación –creemos mucho en ella–, pero no podemos apoyar una moción que se cree que nuestra querida región es la fundadora de este método de resolución de conflictos –tampoco somos el ombligo del mundo– y que quiere seguir rompiendo la unidad de mercado y la igualdad entre españoles.

La mediación es un sistema clásico, natural y con mucho futuro para resolver conflictos. Con la mediación podemos resolver muchos conflictos que actualmente atienden los tribunales de manera parcial, costosa y sin satisfacción para las partes.

Conflictos familiares. Por ejemplo, yo me he encontrado mucho, pues, casos de separaciones, los regímenes de visitas, de abuelos, de tíos, que no están regulados en nuestra normativa y la mediación es el mejor instrumento para dar salida a esos conflictos. Conflictos empresariales entre proveedores, por calidades, por plazos, que con los tribunales se convierten en costosos y que rompen esa relación comercial, y con una buena mediación pueden mantener esa relación comercial en el tiempo. O conflictos comunitarios, por ejemplo, de sonido, de ocupación de espacio, con la mediación podemos encontrar lo que la normativa a veces no llega, y poder resolver ese conflicto de la calle.

La mediación es un sistema de resolución de conflictos que basa su éxito en eso, en que es neutral, que son las partes las que llegan voluntariamente a un acuerdo con la ayuda de un profesional, y que evita procesos costosos en tiempo, en dinero, y que muchas veces son traumáticos, como son los procesos judiciales –que, a veces, hay que recurrir a ellos–, y, evidentemente, la resolución es más fácil de cumplir, porque forma parte de la voluntad, del acuerdo a que han llegado las dos partes.

Después de esta alabanza a la mediación, en nombre de mi grupo parlamentario, del Grupo Parlamentario de VOX, tengo que advertir que la mediación no sirve para todos los conflictos –aviso a navegantes. Por ejemplo, no se puede aplicar la mediación con los violadores, no se puede aplicar la mediación con los defraudadores de hacienda, y no se puede aplicar la mediación con los que quieren romper nuestra unidad y nuestra convivencia, con los golpistas. (*Aplaudiments i remor de veus.*)

Dicho esto, y entrando en las propuestas de esta moción, ustedes no quieren potenciar la mediación, ustedes con esta moción quieren seguir complicando la vida a los catalanes, creando una nueva comisión que sería más costosa para los catalanes, creando una ley propia, ajena a la española, para regular y potenciar la mediación. ¿Qué presupuesto supondría ahondar más en la desigualdad entre españoles y en seguir aniquilando la unidad de regulación y la unidad de mercado?

Ustedes, los separatistas, complican con sus propuestas la vida a los catalanes –sí, se la complican–, que conviven con el resto de España en lazos comunes y que tienen relaciones comerciales con el resto de España. O a aquellas empresas que se quieren introducir en nuestra nación también les complican la vida con diecisiete regulaciones. Porque con sus leyes autonómicas generan división normativa y confusión.

Y, por eso, les volvemos a recordar que vamos a recuperar Cataluña para los catalanes, y que eso pasa por dejar de cerrarnos en nosotros mismos, por abrirnos al resto de España y a Europa, y con acabar con la desigualdad normativa. Por ello, votaremos en contra.

Muchas gracias.

(*Alguns aplaudiments.*)

La presidenta

Seguidament, en nom de la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, té la paraula la diputada senyora Montserrat Vinyets.

Montserrat Vinyets Pagès

Bona tarda. Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, la moció que ens presenta Junts i que ha estat en alguna part transaccionada amb el Partit Socialistes..., en farem les següents consideracions. A veure, pel que fa al punt relatiu a instar el Govern espanyol que en l'elaboració de l'avantprojecte de llei de mesures d'eficiència processal del servei públic de justícia respecti les competències de Catalunya que exerceix en matèria de mediació, en aquest punt, que és el punt últim, hi votarem a favor, perquè, com ja hem dit moltes vegades des d'aquest faristol, Catalunya té competència exclusiva en dret civil –i això és una matèria, la mediació, de dret civil; per tant, dret privat–, i això inclou, també, determinar les fonts del dret i també inclou la potestat de dictar les normes processals que tinguin a veure amb aquest dret

civil. Per tant, des de la CUP, qualsevol regulació o qualsevol no regulació —o anem a veure fins on ha d'arribar aquesta regulació— que sigui en clau de defensa de les competències que en el seu dia van ser legítimament assumides per aquest Parlament, hi votarem a favor, perquè entenem que és aquí on s'han de prendre les decisions i no al Congrés dels Diputats. De fet, a Catalunya hi ha una llarga tradició, sobretot, en l'àmbit de la mediació en el cas de trencament de parelles de convivència i la relació d'aquestes parelles amb els progenitors, i el 2001 ja inclús teníem tota una normativa que no existia en d'altres territoris.

Ara bé, pel que fa al punt en el que es demana redactar, en el termini de dotze mesos, el projecte de llei de prevenció, gestió i resolució de conflictes, per sistematitzar la normativa existent amb mediació i mètodes alternatius de resolució del conflicte, a veure, aquí el que volem dir és que això no ha de venir perquè s'aprovi aquesta moció o no s'aprovi, sinó que ja es va aprovar la Llei 9/2020, del 31 de juliol, de modificació del llibre segon del Codi civil, on a la seva disposició final ja precisament es deia que en dotze mesos s'havia de portar a terme aquest text normatiu.

Veiem que ha passat el termini que s'establia legalment i la feina encara..., «el més calent és a l'aigüera», que es diu, i aquesta normativa no s'ha fet. Per tant, hi votarem a favor, però no perquè ho digui la moció, sinó perquè és un mandat legislador que ja fa temps que s'ha incomplert.

Sí que ens interessa que es porti com a projecte de llei aquesta normativa, perquè nosaltres acceptem la premissa inicial que la competència és nostra, d'acord?, i, per tant, hem d'entomar aquest debat, el que passa, que volem entomar el debat de fons i discutir sobre què és aquesta Catalunya medidora, utilitzant la terminologia que es fa servir a la moció presentada per Junts. Perquè sí que és veritat que existeix un sistema judicial que no funciona i res fa augurar que aquest sistema judicial funcionarà.

És un sistema que és lent, que és ineficaç, que genera frustració, que genera desconfiança a la ciutadania i que és extremadament injust. I és extremadament injust en moltíssimes sentències, però, com a últims exemples que tenim, vull fer referència a la sentència que inhabilita Pau Juvillà per haver penjat uns llaços grocs. O també serà extremadament injust, no?, en aquest judici del que hem conegut ara, fa escassos minuts, que està previst per a l'1 de març, que també persegueix inhabilitar la companya diputada Eulàlia Reguant per un delictes, també, de desobediència del que se l'acusa i que des d'aquí mostrem tota la nostra solidaritat.

Per tant, hi ha un sistema que és injust i que res augura que millori. El que passa, que no hem de renunciar a canviar aquest sistema. Perquè ens hem de fer una pregunta: realment la solució és la resolució alternativa de conflictes, que poden ser molts i molt variats? Perquè, en el fons, el que estem és apel·lant a un sistema de justícia privada. Perquè la decisió de recórrer a sistemes de resolució alternativa de conflictes no és una decisió tècnica, és una decisió política, i això toca la qüestió de l'autogovern col·lectiu.

Més enllà de donar solucions mercantilistes a un problema individual, el que ens ajuda a construir, en termes col·lectius, en termes de democràcia, són les solucions col·lectives. I la justícia té una dimensió pública que els sistemes de resolució alternativa de conflictes no tenen.

Estem disposats a privatitzar el conflicte?, conflicte que, per altra banda, moltes vegades actua com a motor de canvi? Són preguntes que ens fem i que volem que es puguin respondre en la tramitació d'aquest projecte de llei.

Gràcies.

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari d'En Comú Podem, té la paraula el diputat senyor Lucas Ferro.

Lucas Silvano Ferro Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, jo tampoc soc el titular de la comissió; ho és el company Jordan, que està de permís de paternitat. Crec que, al ritme que anem, quan comenci a tramitar-se aquesta llei ja s'haurà reincorporat.

Però, en tot cas, deixi'ns fer un parell o tres de consideracions. Jo soc de ciències. I vaig fer un màster de ciències polítiques i vaig haver de fer un curs pont. I, entre ells, vaig tindre un professor de dret, el Ricardo García Manrique, tristament conegut arran d'alguns incidents –considero que profundament injustos amb ell a la universitat–, que, en una de les converses que vam tenir amb ell –jo la recordo molt aquella assignatura, perquè va ser molt bon professor–, ens va dir alguna cosa així com que el dret corria el risc de morir d'èxit, no?, que en les societats, abans de la modernitat, el dret no ocupava tots els espais de resolució de conflictes de la societat. Hi havia altres institucions –la família tradicional, l'Església catòlica i altres institucions comunitàries– que havien ocupat altres rols de presa de decisions en una comunitat, i que el dret estava assumint espais de decisió que no és que no li pertoquessin, sinó que sobre els quals no havíem construït cap tipus d'alternativa i que, per tant, teníem el que es coneix com una «litigiositat impròpia», hem judicialitzat moltes coses de la nostra vida social i política.

Ho hem parlat, això, en el cas del judici del procés, per exemple, que la justícia ocupava un espai de resolució que era eminentment polític, però també en podem parlar en el conjunt de la societat. Quants conflictes entre veïns, entre familiars, entre empreses, que haurien de tenir una altra institucionalitat, un altre espai comunitari social on poder-se resoldre, que no fos només la via judicial administrativa, però que no el tenen i que ajuden, diguem-ne, a saturar i a exigir que la justícia sigui l'únic espai de resolució de conflictes.

Nosaltres, en aquest sentit, som favorables a que hi hagi espais i mecanismes i s'institucionalitzin formes diferents d'arribar a acords i de preservar el diàleg i d'assumir espais alternatius a la resolució de conflictes. I creiem que hi ha molts espais d'experiència en l'empresa, en la família, en els conflictes entre família, en els conflictes relacionats amb l'àmbit de la salut, en la justícia reparadora, restaurativa... En l'escola, per exemple. Avui que en parlem tant i que hi ha conflictes que sobrevoquen algunes escoles del país, segurament és un dels espais que més ha construït espais de resolució de conflictes alternatius i que, fonamentalment, ens ajuden a disminuir la saturació de l'Administració de justícia, però també a reduir els costos de la resolució de conflictes en el nostre país i que, per tant, poden ser espais interessants.

Ens esperarem a l'inici del tràmit de la llei, perquè també hi ha elements que ens preocupen; la companya de la CUP n'ha assenyalat alguns. No volem que es privatitzin els espais de resolució de conflictes. Entenem, per tant, que han de ser eines al servei de la ciutadania, al servei de la comunitat, i que, per tant, hem de treballar la titularitat pública d'aquestes eines. I volem que siguin eines que ens permetin democratitzar el dret a la resolució de conflictes, no?, que ens permetin... A molts ciutadans els hi queda..., no dic que els hi quedi lluny la via judicial, la via administrativa, perquè és una via pública i universal, però segurament en aquest entremig en els petits conflictes, per a molts ciutadans tenir institucions comunitàries i tenir institucions més properes els hi seria molt més avinent.

Per tant, nosaltres votarem a favor d'aquesta moció. Ens abstindrem en l'últim punt; en part, pel que ha comentat la companya. A nosaltres ens consta que la tramitació de llei no envaeix competències, però, home, en una resolució de mediació i de resolució alternativa de conflictes, estic segur que, en la taula del diàleg i en els espais de concertació que ja tenim construïts, aquest tema s'hauria de resoldre sense cap tipus de problema. I, per tant, en aquest punt ens abstindrem.

Moltes gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula el diputat senyor Carlos Carrizosa.

Carlos Carrizosa Torres

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados, bueno, es obvio, todos sabemos que tenemos una normativa estatal para la mediación y luego tenemos una normativa autonómica. Esta normativa estatal, que es la Ley 5/2012, de mediación en asuntos civiles y mercantiles, desarrolla una directiva comunitaria de 2008 que considera y recomienda a los estados miembros que fomenten el recurso a la mediación. Hay un real decreto estatal de 2013 que desarrolla algunos aspectos de esta ley de 2012. Y además ahora hay un anteproyecto de ley de medidas de eficacia procesal del servicio público de justicia que básicamente regula formas de terminación de pleitos por conciliación, diferentes métodos de negociación previa a la vía jurisdiccional, los abogados de oficio para mediación, posibles condenas en costes en la mediación. Y, por otro lado, aquí en Catalunya tenemos una ley..., tuvimos una ley en 2001 de mediación familiar, y una vigente, de 15 de 2009, de mediación en el ámbito de derecho privado, que, por cierto, venía de una reforma de 2005, que introducía la mediación familiar en los procedimientos de familia. Esta ley de 2005, estatal. Y ahora nos pide, el Grupo de Junts per Catalunya, que el Parlamento encomiende al Gobierno la redacción de un proyecto de ley, porque suponen que este anteproyecto al que me he referido hace un momento podría vulnerar las competencias catalanas en esta materia.

Bueno, de momento lo que hay que decir es que ya, con toda normalidad, tenemos una ley vigente en el Estado y tenemos una ley vigente aquí, en nuestra comunidad autónoma. Por tanto, como en cualquier estado descentralizado, es absolutamente posible que cada uno regule en el ámbito de sus competencias. Pero ya esta petición, esta propuesta que se nos trae hoy aquí, parte de la base de la sospecha de que el Estado..., la sospecha victimista de que el Estado va a pisar las competencias de nuestra comunidad autónoma. Y entonces nos piden ustedes carta blanca y sin límites para que esta Cataluña mediadora resurja, como ave Fénix, de esas cenizas a que la deja confinada este Estado malvado. Yo la verdad es que confío más que el Estado no nos pise las competencias a nosotros que nosotros, con ustedes al frente, rebasemos las competencias que tenemos atribuidas, y que no pasa nada, porque esto es como se hace en todos los estados descentralizados del mundo.

Y además pasa otra cosa, ¡ostras!, que es normal, que es que la mediación está profundamente imbricada a los procedimientos judiciales y a los métodos de terminación de los conflictos, o de evitación de los conflictos, o de acudir a los juzgados. A ustedes..., varios de ustedes han hecho mención a que «claro, como no confían en la justicia, como hay el caso Juvillà, pues..., y el caso de la señora Reguant, pues oiga, pues entonces nosotros no confiamos y no podemos ir a la justicia, nos tenemos que ir a la mediación de la Cataluña mediadora». comprenderán que son unos argumentos muy pobres, muy de mentalidad nacionalista y cerradita, y que nosotros esto no lo podemos avalar.

Nosotros no nos vamos a oponer, porque creemos en la mediación, igual que cree, pues, la Unión Europea por medio de sus normas y sus directivas. Y, por lo tanto, no nos oponemos a que se legisle en Catalunya en el ámbito de nuestras competencias. Pero, lógicamente, no vamos a apoyar una moción que no solamente en su redactado, sino también por las explicaciones de los diputados, pues, parece que pretende otra cosa absolutamente diferente que la legítima búsqueda de una normativa que ayude a nuestros ciudadanos; no que genere más conflictos con el Estado y que los ponga más en evidencia, no, que ayude a todos a que la sociedad catalana resuelva de forma fácil sus controversias.

Si quieren ustedes legislar, háganlo, pero no se pongan la tiritita antes de la herida. Nosotros vamos a estar pendientes del texto que se nos traiga por parte del Govern y participaremos en su mejora. Y tráiganlo, si así se sienten mejor, este proyecto. No nos oponemos. Pero tampoco podemos votar a favor de esta propuesta que nos traen ustedes aquí y que se dedica incluso a confrontar con la justicia. Una justicia, por cierto, en la que ustedes poco median con los funcionarios de justicia, poco median con los funcionarios de prisiones, poco dinero dedican –y acabo ya, señora presidenta– a la justicia, a la mediación. De 1.100 millones escasos que ustedes han dedicado en los últimos presupuestos a la justicia, 1.100.000 es lo que se ha dedicado a la mediación en estos últimos presupuestos. No parece, ustedes, que crean mucho en este método de la Cataluña mediadora.

La presidenta

Moltes gràcies, diputat. Passem al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana. Té la paraula el diputat senyor Jordi Orobitg.

Jordi Orobitg i Solé

Moltes gràcies, presidenta. Consellera, diputades, diputats, Catalunya compta amb una llarga tradició en l'àmbit de la mediació i la resolució pacífica de conflictes. A títol d'exemple, ja al segle XI existien les assemblees de pau i de treva de Déu, eh?, que alguns identifiquen com el bressol del parlamentarisme i que servien per apaivagar i minimitzar els efectes de tot de conflictes violents. Els seus acords van acabar configurant textos jurídics catalans i de la Cúria de Barcelona, fins al punt que influïren en la redacció dels Usatges i anaren conformant constitucions i altres drets de la Catalunya medieval. Són aquelles assemblees que Pau Casals –no Pablo Casals, com s'entesta a dir la Casa Reial– rememorava davant l'Assemblea General de l'ONU en el seu històric discurs del 24 d'octubre de 1971 en l'acte d'estrena de l'himne de les Nacions Unides, del que és el compositor.

Seguint el fil d'aquesta tradició històrica, la moció que avui tractem vol posar en valor la mediació, i ho fa en un moment perfecte –entenc que buscat també a propòsit–, com és el marc de les activitats convocades amb motiu del Dia Europeu de la Mediació, el passat 21 de gener, i que es desenvolupen fins al 22 de febrer per commemorar l'aprovació de la recomanació del Comitè de Ministres del Consell d'Europa als estats membres sobre la mediació familiar.

Un altre element que propicia que tractem avui aquesta moció és el temor que genera l'amenaça –justificada per l'històric– que la regulació que de la matèria es promogui des de l'Estat espanyol acabi envaint competències pròpies del Govern i del Parlament de Catalunya. En aquest context, donant continuïtat a les dinàmiques que es van promoure fortament les passades legislatures amb els consellers Mundó i Capella, la moció insta el Govern a potenciar, a través del Centre de Mediació de Catalunya, conjuntament amb les corporacions de dret públic i les administracions locals, la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes, no només la mediació.

I com? Doncs fent-ne difusió, que sembla lògic, i coordinant estratègies i l'impuls de la formació homologada en aquest àmbit. I quins són els objectius? Doncs contribuir a la cohesió social, contribuir al foment de la cultura de la pau i la millora de la convivència, promoure la resolució pactada de conflictes amb solucions constructives, evitant la confrontació destructiva, i per la meua part afegiria, a tots aquests objectius que es detallen a la moció, reduir la litigiositat i l'alt volum de procediments judicials que a dia d'avui satura les nostres seus judicials i queda el seu reflex a les memòries que anualment coneixem a la Comissió de Justícia.

Totes aquestes accions es fan o s'han de fer de la mà i de la complicitat d'institucions i col·lectius implicats, com ara l'Administració local i col·legis professionals, com ara l'advocacia, avui partícips i promotors de la implantació de la mediació

i que no sempre ho havien estat de forma entusiasta, per la percepció gens dissimulada d'una certa competència en el seu àmbit d'actuació.

Una altra de les mesures que es proposa a la moció és quelcom que ens sembla lògic, i és que existeixi una coordinació entre els departaments del Govern de la Generalitat que serveixi a l'objectiu de promoció d'aquestes dinàmiques en tots els àmbits. I a títol d'exemple podríem esmentar l'Agència Catalana de Consum, un àmbit, el de consum, en el que la mediació ha assolit resultats més que satisfactoris a l'hora d'apropar la resolució pacífica de conflictes a la ciutadania, ja sigui amb oficines pròpies del departament, ja sigui amb oficines comarcals o amb les dels ens locals.

Finalment, la moció emplaça i insta el Govern a promoure un projecte de llei sobre mediació que, per raó de les transaccions assolides, s'estableixi en un termini màxim de dotze mesos –que em sembla més que raonable– i que ha de servir per invertir la mediació i la resta de mecanismes de resolució pacífica de conflictes d'una cobertura que la faci més eficaç i creïble a l'hora de generar confiança en ciutadans i agents que l'han de gaudir.

En definitiva, aquesta moció i el seu objecte –la resolució pacífica de conflictes– esdevenen la translació parlamentària de la dita tan suada –si se'm permet el col·loquialisme– de «parlant s'entén la gent». Així ho defensem i promovem des d'Esquerra Republicana de Catalunya en tots els àmbits, també en el de la resolució del conflicte entre l'Estat espanyol i Catalunya. I ja sabem –i, de fet, ens ho acaben de dir fa una estona els hereus del franquisme– que ells no hi participaran, però convidem a tots els grups parlamentaris que promouen i avalen aquesta moció –alguns amb més entusiasme que altres– a que, més enllà de les paraules –amb fets–, es sumin a fer realitat una sortida dialogada i pactada de totes les situacions que afecten els ciutadans del nostre país, tant en l'àmbit privat com en el públic.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, torna a tenir la paraula la diputada de Junts per Catalunya, la senyora Irene Negre.

Irene Negre i Estorach

Moltes gràcies, presidenta. En primer lloc, gràcies a aquells qui donaran suport a la moció. De Ciutadans i de *tal palo, tal astilla* no m'esperava res més, la veritat: ells no són de mediar, són més de castigar i imposar, malgrat que, possiblement, puguem comptar amb lo vot a favor d'algun d'ells en el punt de la moció, perquè tot és maquillatge, al final.

Creem una llei pròpia perquè en tenim les competències, i esperem aviat poder-les tenir totes perquè farem realitat la independència de Catalunya. (*Remor de veus. L'oradorariu.*) M'encanta. (*Rialles i aplaudiments.*) La darrera esmena al punt 4 no l'acceptem perquè en tenim les competències exclusives en mediació i volem que es respecten, i tenim el dret d'exigir que es respecten aquestes competències.

La diputada del PSC feia referència a que els tribunals no són on s'acaben els conflictes. I no, té raó, no són on s'acaben els conflictes. Hi ha altres maneres de resoldre's, com dialogant i mediant. Hi ha grups que són de mediar i trobar consensos, sí, però del que volen. Una mediació compta amb una persona neutral i amb unes parts que exposen els seus problemes sense limitacions, buscant un acord definitiu. Quan una de les parts nega el diàleg a l'altra sobre temes que l'afecten, ni és diàleg ni és mediació.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària

302-00082/13

Acabat el debat, els faig avinent que la votació d'aquesta moció es farà aquesta tarda, un cop substanciat el proper punt de l'ordre del dia, el vint-i-quatrè punt de l'ordre del dia, que és la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària, que va presentar la Candidatura d'Unitat Popular - Un Nou Cicle per Guanyar, i per exposar-la té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, gràcies. Bona tarda. Com ja vam dir abans de vacances, parlar de salut i d'atenció primària i abstenir-nos de la gestió de la pandèmia és impossible. Cal mirada a mitjà termini per abordar les necessàries transformacions del sistema de salut pública, partint dels aprenentatges d'aquests dos anys, però també dels aprenentatges previs, fruits de viure en un sistema sanitari construït a partir de la concertació publicoprivada, que ha facilitat el negoci amb el dret a la salut, i que, a sobre, no?, ha viscut els darrers anys patint les conseqüències de les retallades, fruit de la crisi o de l'austeritat de fa deu anys.

La manca de preparació i el mal funcionament de la salut pública al Principat durant la covid-19 fa indispensable una nova llei de salut pública. No s'hi val a continuar fent pedaços a una llei de 2009 que entenem que no ha donat resposta a la situació. Per tant, és urgent la llei i la seva implementació.

És per això que en aquesta moció plantejem que és indispensable que, en un termini de sis mesos, s'engegui el procés per a una nova llei de salut pública. Però la situació viscuda, les decisions preses i els impactes que han generat, comporten també, o necessiten també una anàlisi del que s'ha fet bé i del que s'ha fet malament, així com també dels impactes que ha tingut en la salut pública i en les desigualtats en salut. I ja no només perquè tots estem d'acord que quan parlem d'això no parlem d'absència de malaltia, parlem de moltes altres coses. Per tant analitzar el que s'ha fet bé i el que s'ha fet malament en la gestió de la covid és indispensable. Allò que fa mesos que diem: proveir drets en lloc de restringir drets.

Perquè ahir van anunciar que ja no serà obligatori el passaport covid. La pregunta és: quin ha estat el seu impacte? Més enllà de qüestions vinculades amb el contagi –que podríem també discutir al voltant d'això, sobretot les darreres setmanes–, podem convenir que la segregació que ha comportat també té impactes en la salut de les persones, o no? O quins són els impactes en la infància amb les mesures sanitàries adoptades a les escoles, que el que estan provocant és més caos i desconcert en el professorat i en les famílies?

Les vulneracions de drets fonamentals viscudes aquests dos anys amb l'argumentació de frenar la pandèmia requereixen avaluació i anàlisi, i, si cal, depuració de responsabilitats. Perquè, en algunes d'aquestes mesures, fins i tot el comitè assessor científic ha reconegut que no eren mesures sanitàries, perquè, si no, el toc de queda, per què era? El consell assessor deia que no era necessari per una qüestió sanitària, però, en canvi, el Govern va decidir aplicar el toc de queda; de fet, sent l'única comunitat autònoma que tenia toc de queda els darrers mesos. Això també té impactes en la salut de la població. Per tant, cal analitzar què s'ha fet bé, què s'ha fet malament, per evitar futures situacions com les que hem viscut aquests dos anys.

La pandèmia de la covid ha capgirat les maneres de treballar a l'atenció primària –aquest és l'altre gran tema pendent–, i sobretot durant els pics de contagis ha estat el primer nivell assistencial, el que ha viscut situacions més complicades. I és que l'atenció primària és un àmbit que fa anys que viu una situació crítica a causa de les retallades i la manca de personal, i la crisi sanitària només ha fet que agreujar aquesta situació.

És per això que plantegem propostes de mínims i de xoc, propostes que ja eren urgents fa dos anys, i que després d'aquests dos anys s'han convertit en encara més indispensables. Durant la pandèmia, hi ha hagut una inversió insuficient en l'atenció primària i comunitària, i insuficient en comparació amb la inversió que s'ha fet a altres nivells assistencials. Sí que és cert que s'ha contractat més personal administratiu, auxiliars d'infermeria i, amb molta menys proporció, infermeres i metgesses, però sense fer una reforma més profunda serà difícil que l'atenció primària sigui atractiva per a aquest personal, com també passa moltes vegades amb l'atenció hospitalària pública.

Però cal no només una reforma de l'atenció primària, sinó que cal una reforma profunda del sistema sanitari, perquè les frases que fa anys que tothom diu sobre l'atenció primària i comunitària com a porta d'entrada del sistema deixin de ser mers lemes o eslògans i esdevinguin una realitat, i també perquè el sistema sanitari i de salut pública estigui enfocat realment a prioritzar la salut preventiva i comunitària.

Portem anys de pedaços, i és per això que posem sobre la taula la necessitat d'impulsar un debat social que endegui tot aquest procés de transformació.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes i Units per Avançar, la diputada senyora Assumpta Escarp.

Assumpta Escarp Gibert

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades... La moció que presenta la CUP, com la que va presentar el meu grup fa escassament dos mesos, com el debat que just la setmana passada vam tenir a la Comissió de Salut al voltant de la presentació del pla de salut..., volen baixar a una realitat concreta. Recollint el malestar, recollint les necessitats, però, sobretot, jo crec que el que també s'expressa és aquesta convicció d'una necessitat d'un sistema de salut públic fort, de serveis públics bàsics forts. És el que també ens ha demostrat la pandèmia, no? I, després, hi afegim tots aquells adjectius que hi posem –«universal», «de qualitat» i «pagat per impostos»–, però, sobretot, remarcar aquest caràcter de fortalesa.

Dos anys de pandèmia –ho deia també la diputada Reguant– sobre un sistema i uns professionals que ja no poden més. Un sistema que no s'ha recuperat de les retallades, i que, a més, lluny d'això, tampoc havia fet la transformació necessària per afrontar els canvis socials, econòmics i demogràfics, alguns derivats de la crisi econòmica del 2008, però altres derivats del propi canvi demogràfic que s'estava produint. Per això es feia difícil, en algun moment –jo l'hi deia al conseller, no?–, fer un debat tan estratègic en el pla de Salut, perquè entenia que calien mesures més immediates, però també, com deia ara la diputada Reguant, a mitjà termini.

Durant tota la pandèmia l'atenció primària ha estat el mur de contenció. Els professionals van abordar la primera onada, van ajudar en els hospitals. Però, si ens fixem en la imatge pública, ha sigut en aquesta onada on han sortit les dificultats a l'atenció primària. Fins que no ha sigut molt evident el seu col·lapse, fins ara, sempre posàvem la mirada en la resposta del sistema hospitalari, però no en la de la primària.

Ho dèiem i ho diem sempre i ho compartim: tenim la demanda generalitzada del vint-i-cinc per cent de pressupost de Salut, però sobretot creiem que l'atenció primària, perquè no siguin frases buides, cal empoderar-la i començar a fer-la atractiva des dels propis estudis de medicina i d'infermeria, prestigiar-la.

Diu la moció, a la que ja avanço que donarem suport, que s'han de crear places suficients de MIR i EIR. Però, si les coses continuen igual, ens trobarem que acaben

el MIR i, com que ja estan cremats, després no es queden com a metges d'atenció primària, intenten buscar alguna altra sortida professional, perquè ja els cremem mentre dura el seu període de formació. Ho deia fa uns dies un facultatiu en un article a *El País*, que deia: «Els professionals tenen *burn-out* no perquè no poden fer la seva feina; perquè no tenen temps de cuidar els pacients i perquè les tasques no assistencials ens tenen collapsats, i el *burn-out* comença des de la facultat.»

Té tan poc prestigi, com hem dit moltes vegades, l'atenció primària, que, dins de la formació universitària, no té ni el reconeixement tampoc que hauria de tenir. I «empoderar» vol dir dotar de recursos suficients per millorar la capacitat de diagnòstic i respectar també el seu criteri professional.

Hi ha un debat –i aquests dies també en parlava amb algun altre portaveu– sobre quin criteri clínic ha de prevaldre. Jo crec que han de prevaldre tots els criteris clínics. I, en tot cas, sí que el que hi ha potser és una mala gestió compartida de les agendes. I han de tenir capacitat de gestionar també les agendes i capacitat de sentir que, quan deriven, deriven ells, amb el seu propi criteri professional, i, per tant, que no hi hagi una anada i tornada.

Com deia, «empoderar-los» vol dir dotar-los de més eines de gestió, de més capacitats, però també vol dir reobrir tot allò que està tancat, retornar als ciutadans els serveis perduts i empoderar, com sempre diem, els pacients.

La moció té tres apartats –jo crec que, si ho divideixo en tres apartats, que així està...– molt clars. Per una banda, salut pública; què hem après a la pandèmia? És veritat, la llei del 2009 pot tenir algunes mancances, però sobretot –i aquí hi ha l'essència que nosaltres hem presentat, que li agraeixo la seva incorporació– el que hem trobat que té moltes mancances és la llei de l'Agència de Salut Pública, perquè el seu desplegament no s'ha fet efectiu. La vam aprovar el 2009. En aquell moment ja no vam ser prou ambiciosos –i ho dic perquè la vam votar tots–, i potser..., jo crec..., i donaria molta més importància a modificar la llei de l'Agència de Salut Pública i, si cal, també a abordar la llei de salut pública.

Professionals –com ja hem dit i compartim– i sistema sanitari –ja ho hem dit–, prioritzant també l'atenció primària –ja ho hem dit–, però sobretot també pensar en millorar moltes eines de gestió. Jo crec que estan en això, bastant; almenys el conseller ens ho ha explicat.

Però, realment, o abordem d'alguna manera la capacitat i la relació entre la primària i l'hospitalària, entre la capacitat de poder respondre i que no es tracti de dir-li al pacient: «Miri, jo ja el derivo», sinó que d'alguna manera hi hagi un acompanyament, o difícilment superarem això que també diu el conseller, que estem engreixant, d'alguna manera, les files de l'assegurança privada. I això és el que volem evitar.

Gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Moltes gràcies. Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de VOX, té la paraula la diputada senyora María Elisa García.

María Elisa García Fuster

Gracias, señora presidente. «Cuando se sugieren muchos remedios para un solo mal, quiere decir que no se puede curar», decía Antón Pávlovich. Precisamente eso es lo que llevan ustedes haciendo durante toda la legislatura en materia de sanidad: muchos tratamientos para una sola patología, que no es otra que ustedes y sus socios de Gobierno. Y es que los principales inconvenientes para la resolución del drama sanitario en Cataluña no son más que sus políticas sectarias e ideológicas, que acrean la dilapidación de millones de euros de los catalanes que no se están invirtiendo en su salud.

Presentan hoy una moción cargada de doctrina e incongruencias propias del sectarismo y del desconocimiento más absoluto del funcionamiento de la sanidad pública. Verán, la ley de salud pública actual data del 2009, con una última modificación del 2020. Y estamos seguros de que necesita una revisión estructural, pero también estamos seguros de que se debe realizar a nivel nacional.

Y esto lo han demostrado sobradamente las desigualdades que se han producido entre los españoles con motivo de la pandemia en coartación de libertades fundamentales, especialmente en Cataluña, y como llevamos viendo a lo largo de estos dos años, con resultados nefastos en materia de salud, y, por tanto, en materia de economía.

Por otro lado, hablan ustedes de la creación de plazas MIR. Estamos de acuerdo, hay que aumentar el número de plazas MIR, pero posiblemente sean también conscientes de que esta tarea compete al Gobierno central, y de su objetivo sea, una vez más, un intento de usurpar su legítima autoridad.

Lo que seguro que sí conocen es la dificultad que presenta Cataluña para retener talento, especialmente médico, debido al lamentable trato que reciben, que es el peor de toda España. De ahí nuestra enmienda en el punto 4, en un intento de eliminar el supremacismo lingüístico y favorecer la resolución de las oposiciones.

Les confesaré que me han sorprendido ustedes en los puntos 6, 7 y 8, cada uno más ridículo que el anterior, y que denotan una completa ignorancia de nuestra sanidad.

Verán, llevan hablando de atención primaria meses, y, al parecer, pasan por alto dos puntos cruciales. El primero: más de ochocientos médicos de cabecera –ochocientos trece exactamente, según una respuesta del Departamento de Salud– en nuestro sistema sanitario carecen de especialidad MIR, y, por tanto, de formación reglada. Esto es uno de cada seis médicos de cabecera en Cataluña. El segundo: la atención primaria tal y como está estructurada es un completo fracaso a nivel sanitario y a nivel de gestión.

Estos dos hechos generan un claro problema que se llama «colapso hospitalario», tanto en urgencias y en consultas externas como en hospitalización y en pruebas complementarias, una dificultad añadida para los profesionales sanitarios a nivel hospitalario fruto de las deficiencias del sistema y con las que ellos deben lidiar y acaban solventando basándose en el criterio que su formación de especialista les otorga. ¿Qué significa esto? Que un especialista ni puede ni debe gestionar la agenda de otro, lo que nos lleva a la inoperancia y a la falta de rigurosidad de sus propuestas.

Votaremos a favor de una evaluación de las medidas sanitarias adoptadas durante la pandemia y de la elaboración de un plan de choque para solucionar la lacra de las listas de espera –recordamos que somos la comunidad autónoma con la lista de espera más larga de España, con más de 114.000 personas esperando–, siempre y cuando no sea un plan de choque intoxicado con las falaces e hipócritas propuestas comunistas de caviar y alfombra roja a las que nos tienen acostumbrados.

Una vez más, han culminado ustedes el Pleno con una propuesta en su mayor parte fuera de los límites de la lógica y el sentido común. Y lo que dejan claro es el peligro que suponen sus políticas separatistas y antisistema, que arrollan con todo el orden que facilita el buen funcionamiento de nuestro sistema sanitario.

Muchas gracias.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, en nom del Grup Parlamentari de Junts per Catalunya, té la paraula el diputat senyor Jordi Fàbrega.

Jordi Fàbrega i Sabaté

Gràcies, presidenta. Sempre gràcies, presidenta, però aquesta setmana més que mai, gràcies, presidenta. (*Remor de veus.*) Conseller, diputats, diputades... Des de Junts per Catalunya, compartim el neguit per la situació de l'atenció primària, així com la importància de millorar les condicions de treball dels professionals i l'atenció que es dona als ciutadans.

Vull començar agraint la bona voluntat i la predisposició del Grup de la CUP, i especialment de la diputada Reguant, per mirar d'arribar a acords des de les posicions tan allunyades que tenim amb relació al model sanitari.

I, sobre l'atenció primària –que nosaltres, a diferència d'altres que han parlat abans, ens la creiem, ens l'estimem i creiem que ha de ser la base del sistema–, deixi'm contextualitzar molt ràpidament només una dada sobre la situació actual. A Catalunya, en els darrers dos anys s'han contagiat més de 2 milions de persones de la covid-19. D'aquests 2 milions de persones, 900.000 –és a dir, el quaranta-cinc per cent–..., ha estat durant l'últim mes. Qualsevol sistema sanitari estaria tensionat, en aquesta situació, i sobretot si pateix un infrafinançament crònic del que tots en som conscients. Llavors, des d'aquí també vull reconèixer la feina immensa dels professionals de l'atenció primària.

Anem a la moció. Nosaltres hem presentat esmenes a tots els punts per intentar donar solucions als reptes que tenim en base a la proposta de la CUP. D'aquestes se n'han acceptat, en transaccions, tres, i creiem que milloren el text original i el fan factible, i els professionals i els usuaris en veuran els resultats.

Anem a pams, per punts. Sobre la llei de salut pública. Aquesta llei –ja s'ha explicat, ho ha explicat la diputada Escarp– del 2009, una llei, precisament, del tripartit, va ser aprovada amb el màxim consens; de fet, va ser aprovada per unanimitat d'aquesta cambra. Creiem que és una bona llei. Creiem que és una llei amb la que els professionals se senten còmodes. Que cal actualitzar..., alguna modificació, algun tema? És evident. Que la pandèmia n'ha demostrat alguna mancança? És evident. Que cal adaptar-la a les noves tecnologies? És evident. Però no li cal un canvi substancial; no ens cal una nova llei, quan el noranta per cent d'aquesta llei encara és vigent. Potser sí que cal adaptar la llei de l'Agència de salut pública –potser sí–, i per això nosaltres proposàvem aquesta modificació parcial.

Sobre l'avaluació de les mesures impulsades. És que això ja s'està fent; això ja ho està fent, el Departament de Salut. I, en funció d'aquesta avaluació, és quan va prenent les diferents decisions. No només el Departament de Salut, eh? Recordem-ho, el Departament de Salut és el que orienta, i és el Govern el que decideix el que s'ha de fer. De fet, tenim un comitè científic assessor de la covid-19 per fer aquesta avaluació.

Amb relació als professionals, estem d'acord en que s'han d'incrementar les places de MIR, d'EIR; de fet, també de psicologia i de farmàcia, però això no depèn únicament, com tots sabem, del Govern de Catalunya. Tot i això, en els darrers quatre anys aquestes places s'han incrementat en un divuit per cent: de 1.572 a 1.866.

I també estem d'acord en que cal treballar per millorar el coneixement, entre els estudiants de medicina, de l'especialitat de medicina familiar i comunitària, perquè qui la coneix la valora, l'estima i després s'hi pot dedicar des del punt de vista professional. La transacció acceptada va en aquesta direcció. Per cert, tota la sort i els encerts a tots els aspirants d'aquesta prova, que precisament es fa aquest dissabte; sort i encerts a tots ells.

Sobre les oposicions pendents, el departament ja hi està treballant, però ho hem de fer dintre dels terminis i del calendari establert, com ja s'està fent.

Sobre el pla de xoc de les llistes d'espera. El text, tal com està redactat, hem de reconèixer que és un brindis al sol, perquè per fer aquesta activitat necessitem professionals i no n'hi ha. És que tots els que hi ha ja estan contractats o es contractaran l'any vinent amb el pressupost del 2022.

Del 2018 al 2022 s'ha incrementat la contractació a l'atenció primària més d'un vint-i-quatre per cent, incorporant més de 5.400 professionals, 427 gestors covid, 306 referents escola, 150 psicòlegs, i per al 2022 es preveuen 226 psicòlegs més i 148 dietistes-nutricionistes. S'han invertit més de 550 milions d'euros en primària. De fet, hem contractat més de 600 infermeres, professionals d'infermeria, procedents de diferents comunitats autònomes d'Espanya on han sigut acomiadades.

I, finalment, vostès demanen que des de l'atenció primària es gestionin les llistes d'espera dels especialistes de l'hospital i que no es retorni cap derivació. Demanen que desaparegui el criteri clínic en la gestió de la coordinació. Qui ha de decidir això són els professionals clínics. Per això hi han rutes clíniques, per això hi han protocols assistencials. Fer això és anul·lar el professionalisme mèdic, és anul·lar el criteri clínic. L'agenda de l'especialista de l'hospital no només són les derivacions de primària, hi han moltes altres coses més.

I permetin-me acabar molt ràpidament amb un punt que sí que hem trobat a faltar de la moció, perquè per fer tot això, i enmig d'una pandèmia, necessitem recursos. I vam trobar a faltar aquestes demandes en la negociació dels pressupostos i hem trobat a faltar el punt on es demana a l'Estat espanyol els fons covid, sense els quals és impossible fer front a una pandèmia, on avui tenim més de 2 milions de persones que ja s'han infectat.

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Gràcies, diputat. I, finalment, en aquest primer torn de defensa de les esmenes presentades, té la paraula el diputat senyor Juli Fernández, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana.

Juli Fernández i Olivares

Gràcies, presidenta. Bona tarda, conseller. Diputats, diputades... Permetin-ne començar, en el Dia Internacional en Memòria de les Víctimes de l'Holocaust, amb un record per a totes les persones que van patir el nazisme i el feixisme, tot recordant Neus Català, quan deia que l'única mort que li preocupava era la mort de la memòria. I la memòria segueix viva perquè no torni a passar enlloc ni mai més. I, sobretot, un record especial per a les persones marcades amb un triangle blau com a apàtrides en aquests camps.

Sobre la moció presentada per la CUP i al voltant dels tres grans blocs –polítics de salut pública, sistema de salut i persones treballadores–, podríem dir que estem bàsicament d'acord en el diagnòstic i en gran part de les propostes plantejades. És més, com deia el company Fàbrega, hem sigut capaços de transaccionar i posar-nos d'acord, creiem que millorant el text, en quatre dels punts. I en d'altres creiem que tenim la capacitat de veure el problema, però no la mateixa coincidència a l'hora de..., com l'abordem, tot i que estem convençuts i convençudes de que serem capaços de trobar-nos-hi.

En l'àmbit de la llei de salut pública, és una d'aquestes... Creiem que l'estructura de la llei respon a un gran consens i que tenim la capacitat de tenir un instrument que, amb modificacions, de ben segur, després del que hem viscut, pot ser molt útil. I que sobretot ens hem de focalitzar en l'Agència de Salut Pública, en el seu desplegament, i el conseller també ho va dir així en la seva presentació a l'inici de la legislatura en la Comissió de Salut.

I, evidentment, creiem que avaluar l'impacte de les mesures preses, sobretot des del punt de vista de com afecten la vida de la gent, no?, com afecten les desigualtats, perquè tots i totes sabem que el vuitanta per cent d'allò que té a veure amb el nostre estat de salut són els determinants socials..., doncs, creiem que és interessant poder-ho fer.

Des del punt de vista de més efectius, i sense caure gaire més en la reiteració de que per tenir més MIRs i més EIRs hem de tenir la capacitat de que l'Estat hi aposti –de ben segur que aquí el Grup Socialistes i el grup dels comuns ens podran ser molt útils a l'hora d'incrementar aquesta capacitat–, i ja fixant un horitzó de deu anys –deu anys perquè és el que triguem en formar un metge, i en aquests deu anys tindrem una elevada jubilació dels nostres professionals sanitaris–..., per tant, jo crec que és un horitzó estratègic i és un horitzó en el que hem de ser capaços de planificar les necessitats de contingents per tal de fer front a aquesta realitat que ja ens comencem a trobar a dia d'avui en la infermeria i els professionals de la medicina.

I, per anar acabant, en l'àmbit de l'atenció primària, que tots jo crec que creiem i estem convençuts de que ha de ser el pilar fonamental, no compartim que la millor solució sigui aquesta gestió d'agendes directament a partir dels professionals de l'atenció primària. Sí que compartim que cal un aprofundiment en aquesta coordinació i en aquest treball compartit que afavoreix la generació de consensos per tal de que hi hagin menys rebutjos i per tal de que les derivacions siguin el màxim de ràpid possible.

I, en l'àmbit de la participació per part dels professionals i dels treballadors i treballadores, segur que, més enllà de la reactivació del fòrum de professionals, que és una eina que creiem que és interessant, podrem trobar aquests espais de treball compartits.

Reiterar el compromís dels i les republicanes en un sistema de salut fort i en els compromisos pressupostaris que aquest Govern hi ha realitzat.

Moltes gràcies, presidenta; gràcies, diputats i diputades.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

A continuació, i per fixar la seva posició, té la paraula, en primer lloc, el diputat senyor David Cid, del Grup Parlamentari d'En Comú Podem.

David Cid Colomer

Gràcies, presidenta. Bé, en primer lloc, agrair aquesta proposta que presenta el Grup de la CUP, que crec que, a més a més, des de la nostra banda és molt oportuna, no? I més veient també la compareixença que feia el conseller crec que, si no vaig errat, dijous de la setmana passada, que feia la presentació del pla de salut 2021-2025. I cito unes paraules seves, o com a mínim un titular de premsa –crec que és d'*El Punt*, si no vaig errat–, que deia: «Argimon admet que el sistema públic perd qualitat i avisa de l'augment de les mútues.»

Jo crec que hem de ser tots i totes conscients..., crec que la situació de la sanitat pública a Catalunya es troba en una situació d'impàs –jo diria que en una situació crítica–, que, a més a més, és especialment greu en l'atenció primària. I apuntava amb xifres el propi conseller que en quatre anys les mútues sanitàries de Catalunya han passat del vint-i-cinc al trenta-dos per cent, i com això suposa un risc fonamental per al sistema públic de salut.

Podríem apuntar altres dades, també, que expressen jo diria l'abandonament de la primària o, com a mínim, com la prioritat del sistema s'ha desplaçat de la primària cap a altres espais del sistema de salut. Per exemple, en els darrers vint anys, el nombre de metges i metgesses que cursen l'especialitat de metge de família al MIR s'ha reduït un cinquanta per cent; és a dir, ara estem al voltant, pràcticament, només d'entre el vint-i-cinc o el vint-i-set per cent de metges que, un cop acaben el MIR, trien l'especialitat primarista. Per tant, és evident que estem en una situació límit.

I nosaltres compartim que calen més recursos, i jo puc estar d'acord que el sistema català de salut necessita més recursos, però també ens hem de preguntar per fer què. Perquè, jo hi estic d'acord, podem reclamar un nou fons covid, i ja els hem dit que nosaltres els acompanyarem, però escoltin, no ens fem trampes, tampoc. Perquè si no tenim el vint-i-cinc per cent del pressupost a atenció primària no és perquè no arribin

a aquests 1.400 milions d'euros, és perquè la conselleria durant molt de temps no ho ha considerat una prioritat. Perquè el compromís del vint-i-cinc per cent i a on es destinen els recursos..., això depèn de la conselleria, i és responsabilitat nostra. Per tant, si no es creuen l'atenció primària, si volen seguir abocant diners en els controls sanitaris i hospitalaris, és la seva opció, però no ens facin corresponsables a la resta del que és la seva decisió política.

Podríem dir el mateix sobre la salut pública. Tothom s'omple la boca de les polítiques salut pública, però si no tenim el quatre per cent, això tampoc és responsabilitat del Govern de l'Estat, és responsabilitat del Govern català, que decideix, amb el pressupost rècord –mai havíem tingut un pressupost de Salut amb tants diners com el que tenim aquest any–, com el gestiona en funció de les seves competències. I jo insisteixo en això, i crec que n'hem de ser tots conscients.

Crec que estem, el 2022, a les portes d'una vaga del sector de la salut. Jo crec que tots podem fer veure que no, però crec que estem aquí perquè la situació d'esgotament, de cansament, les condicions laborals que avui tenen els treballadors i treballadores, doncs..., estan en una situació límit, i els aviso. Per cert, una vaga que nosaltres acompanyarem. Perquè, al final, també, si la gent no es mobilitza, segurament, no?..., com diu la meua àvia, si no plores no mames; doncs segurament és a on haurem d'arribar, i, per tant, segurament serà on s'arribarà, no?

I jo crec que és fonamental que d'una vegada per totes situem l'atenció primària en el cor del sistema. I crec que de la moció s'ha parlat de molts temes, però crec que..., el fonamental per nosaltres és el punt 5, que és aquest pla de xoc de l'atenció primària.

I, hi insisteixo, crec que podem anar fent moltes declaracions, crec que podem anar fent també, bé, moltes mocions, però o som capaços entre tots i totes de situar això com una prioritat o estem en una situació límit del sistema públic de salut a nivell català. I, per tant, crec que aquí és on ens hauríem de..., crec que és on la conselleria s'hauria de centrar. És evident que estem en la sisena onada. Espero..., no ho sé, crec que encara el conseller no ha dit la paraula màgica, que és que ja hem superat el pic d'aquesta sisena onada. Però crec que, si superem aquesta sisena onada, i estic segur que ho farem, aquesta hauria de ser la màxima prioritat de la conselleria. I, per tant, doncs, espero que les properes setmanes en puguem parlar.

I, sobretot, no?, agafar les paraules del propi conseller. Crec que si al final el conseller de Salut de la Generalitat diu que el sistema està perdent qualitat i que li preocupa que en quatre anys hagin crescut les mútues del vint-i-cinc al trenta-dos per cent, no n'hi ha prou amb fer el diagnòstic, hauríem de conèixer quin és el tractament.

(Alguns aplaudiments.)

La presidenta

Seguidament, i en nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada senyora Anna Grau.

Anna Grau Arias

Gràcies, presidenta. Conseller... Bé, de mica en mica s'omple la pica. Aquí ja vàrem tenir un debat importantíssim sobre les bruixes, i avui en tenim un altre, doncs, sobre la sanitat catalana. Jo..., ja em perdonaran, però a mi m'angoixa la sensació de tenaç pèrdua de temps, de tenaç brindis al sol i de tenacitat en bones paraules que no sembla que vagin enlloc. Clar, aquesta moció..., clar, és d'aquelles que estan pensades, doncs, perquè les hagin de votar i perquè no passi res.

La CUP va presentar un text original, diguem-ne, que, vaja..., parlaven..., no demanaven directament rebentar la sanitat concertada, feien una defensa, així..., de la salut pública, però, diguem-ne, amb una certa prudència, suposo que buscant el consens. La moció diu coses que estan bé, però que tots sabem que no passaran. És bastant naïf en alguns aspectes. El Partit Socialista, amb les seves esmenes, li ha donat

un bany de professionalitat, i els grups del Govern, com sempre, un bany de prudència –entenent per «prudència» ni un duro.

És clar, dius..., a veure, tot això que estem parlant aquí, i estic bastant d'acord amb la valoració en general que ha fet el senyor Cid... Aquí s'ha dit: «No som prou ambiciosos»...; ni prou planificadors, ni prou transparents, ni capaços de revertir les retallades, que, de mica en mica, inexorablement, es van carregant el nostre sistema de salut. Vull dir, senyors, així no anem enlloc. El conseller i doctor Argimon ho va advertint, ho va advertint amb la boca petita, però tinc la impressió que, malgrat la seva innegable vàlua i fins i tot carisma en el conjunt del Govern, diguem-ne, com a molt pot anar mantenint la nau en el rumb, no invertir el rumb.

Aquí s'ha parlat, doncs... He trobat a faltar una menció a l'espoli fiscal. Vull dir, no ho sé, suposo que hi ha qui que pensa que tot això ho arreglarem atracant el Banc d'Espanya, com a *La casa de papel*, però és clar... De debò que no és per fer una broma. Vull dir, és molt trist que aquí la gent es justifiqui tirant-li la culpa a l'Estat, que l'Estat es justifiqui tirant-li la culpa a l'autonomia, i que fins i tot... Señores de VOX, ustedes, que han hecho una crítica implacable, que yo si no tuviera el día lánguido seguramente podría compartir, pero claro... Por ejemplo, la falta de fondos covid es en parte gracias a ustedes. Ustedes en el Congreso estaban a por uvas el día que se votó el control, la fiscalización de los fondos covid. I ara *los fondos covid un gobierno* participat, precisament, per alguns amics de vostè, senyor Cid, els repartirà com li surti dels nassos. I això, doncs, també té un impacte en la sanitat.

Llavors, resumint, a nosaltres ens sembla, doncs, que... Nosaltres votarem que sí a alguns punts d'aquesta moció, perquè estan fets perquè no puguem votar que no, però, vaja, com si votéssim *Elvis Presley sigue vivo*. Ens abstindrem en uns quants; els que, diguem-ne, no els hi ha donat temps de professionalitzar.

Però, sobretot... A veure, aquí, o ens agafem «en sèrio» la sanitat, ens agafem «en sèrio» el drama a l'atenció primària, o, per moltes declaracions que anem fent aquí –«que bé, que som...»– i per molts plans estratègics de salut, el carro anirà rodant implacablement muntanya avall.

I, sobretot, ens sembla fonamental revertir la manca de transparència. Això, senyor Argimon, ja l'hi he comentat alguna vegada. Mentre no hi hagi molta més transparència sobre com es gestionen els migrats –molt migrats– recursos per a la sanitat o quines són les prioritats –com, per exemple, qui decideix quantes vacunes es compren, per exemple, i a qui–, entre altres coses, no ens en sortirem –no ens en sortirem. I tots vostès saben que no ens en sortirem, i que tothom acabarà tenint una mútua, si se la pot pagar, i si no, no.

Jo, de debò, no desitjo que passi tot això. O sigui, jo, no es pensin que soc feliç fent un discurs destructiu, però, de debò, poques vegades tinc una sensació tan intensa de pèrdua de temps quan vegada rere vegada debatem en aquesta cambra, en la sessió plenària o en la comissió, «que sí, que sí, que sí» i no anem mai enlloc, i seguim igual. De debò volen tots vostès seguir igual?

I, mirin, de moment, avui ja ho deixo aquí.

Gràcies.

La presidenta

I, finalment, en nom del Grup Mixt, té la paraula el diputat senyor Alejandro Fernández.

Alejandro Fernández Álvarez

Gracias, presidenta. La última reflexión que ha trasladado la señora Anna Grau... Yo tenía aquí algunos argumentos que me sorprendían bastante. Es decir, llevo seis años en el Parlament de Catalunya y era la primera vez que a una moción de la CUP le íbamos a dar el visto bueno a la mitad de los puntos. Eso o significa que la CUP se ha hecho capitalista y de derechas –cosa que podría ser perfectamente posible, visto

que ya los comunes les están superando y ya les quitan la llave de la gobernabilidad en Cataluña— o que algo está pasando.

Pero, después de escuchar a la señora Anna Grau, a mí hay una cosa..., lo voy a decir porque me lo pide el cuerpo. (*Remor de veus.*) No, pero igual tienen que reflexionar ustedes; yo no, ¿eh?, porque yo no..., estuve a punto, pero no lo soy, alcalde ni estas cosas que son ustedes, ¿no?

Miren, la ley de transitoriedad provocó una cosa que yo no he visto en ningún parlamento autonómico regional de *Länder*, de departamento francés, de ningún lado, y es que hay una supeditación absoluta que les impide a ustedes ejercer el papel de representantes territoriales. Es una cosa muy curiosa.

Entonces, todo lo que hacemos en este Parlament... Y es verdad, cuando ha dicho la señora Anna Grau que esto la llevaba a la melancolía de pensar que aquí no hacemos nada, es que no habré visto un... Yo estuve cuatro años en el Congreso de los Diputados, y allí, cuando se aprobaba algo, iba a misa; pero aquí no, aquí es todo comedia. Y son ustedes los responsables. Ustedes vuelven a su pueblo y no pasa nada, porque todo está al servicio de lo que les digan sus jefes del aparato del partido.

En esta moción hay cosas interesantes. Y, de hecho —antes hacía la broma—, votaremos la mitad sí y la mitad abstención. No se va a hacer nada. Nada. Y no porque lo diga yo; es porque ustedes, que supuestamente tenían la llave, irán allí y les van a tomar por el pito del sereno. Esa es la historia de la Cataluña de hoy: que no hay ninguna posibilidad de llevar a cabo propuestas que podrían tener consenso político de todos por prejuicios ideológicos. Y eso deberían ser ustedes los primeros en valorarlo. Y hasta ahí puedo leer.

Yo, simplemente, trasladar que hay una parte importante de la moción que me parece muy interesante que la vamos a votar a favor —hay ocho puntos: cuatro, a favor, y cuatro, abstención, porque tienen un lenguaje que no es el nuestro—, pero que esto ya no sirve de nada.

O sea, están ustedes ya al servicio de esta historia, que ya es procesista. Esto ya no es la indepen..., es procesismo puro —procesismo puro. Y espero que lo entiendan. O sea, yo..., con toda la humildad, ¿eh?, yo estoy en el otro lado, pero a lo mejor algún día lo entienden.

Gracias.

La presidenta

Moltes gràcies. I, finalment, per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada senyora Eulàlia Reguant.

Eulàlia Reguant i Cura

Bé, molt breument. Gràcies, senyor Fernández, per il·luminar-nos (*rialles*), però, tornant a l'atenció primària i al sistema sanitari... I sí que és cert que la majoria de mocions que s'aproven en aquest Parlament són paper mullat. No deu ser només perquè nosaltres hàgim quedat supeditats a...; vostès n'han votat moltes i aprovat moltes que es converteixen en paper mullat perquè el Govern en el fons acaba, de fet, respectant poc les decisions que pren aquest Parlament. Deu ser responsabilitat de tots 135 diputats aquí, a la cambra.

Però, quan parlem de l'atenció primària i acaben sortint i diuen: «És que no hi ha prous professionals, no es troben professionals.» Jo diré que és cert, però també hem de tenir en compte que hi ha molts professionals de l'atenció primària que estan marxant i estan abandonant l'atenció primària. Hi ha moltes infermeres d'atenció primària que se n'han anat cap a l'hospitalària, perquè les condicions són millors a l'hospitalària. Per tant, potser també caldria canviar les condicions laborals dels i les professionals de l'atenció primària.

I també el que caldria és abordar aquesta reforma de l'atenció primària, perquè una de les coses que fa que els professionals i les professionals de l'atenció primària pleguin i no puguin més és que acaben cremades per no poder fer bé la seva feina,

perquè en les condicions en les que treballen no poden desenvolupar correctament la seva feina. D'aquí ve que plantegem propostes per garantir que poden fer la seva feina.

Perquè, amb relació a les derivacions i a la suspensió de visites mèdiques, quin és el criteri mèdic que preval? El de l'hospitalari. Perquè, si acceptem que des de l'especialitat es puguin suspendre derivacions, és que el que estem fent és que l'hospitalari prima sobre l'atenció primària, una nova situació més en la que es troben les treballadores d'atenció primària. D'aquí ve que plantegem algunes d'aquestes coses.

En la resta, gràcies a qui donarà suport a la moció. Hem acceptat les del PSC, com ha dit la diputada Escarp, i hem intentat transaccionar en allò que som capaços d'arribar a acords per defensar la sanitat pública. En allò que entenem que no avança en aquest sentit, no podíem transaccionar.

Moltes gràcies.

La presidenta

Bé, moltes gràcies.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes (continuació)

302-00081/13

Doncs, acabat el debat, els faig avinent que procedirem tot seguit a la votació dels punts 23 i 24 de l'ordre del dia, que corresponen a les mocions que hem substantiat aquesta tarda.

Votarem, en primer lloc, el punt 23, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la mediació i els mètodes alternatius de resolució de conflictes. Començarem votant els punts 1 i 2.

Comença la votació.

Aquests punts han quedat aprovats, amb 106 vots a favor, 11 vots en contra i 18 abstencions.

Votarem ara el punt número 3.

Comença la votació.

Aquest punt ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha obtingut 75 vots a favor, 11 vots en contra i 49 abstencions.

Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària (continuació)

302-00082/13

I votem ara el punt número 24, la moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la salut i l'atenció primària. Hem de votar tots els punts per separat. Comencem votant en el punt número 1.

Comença la votació.

El primer punt ha obtingut 56 vots a favor, 76 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 2.

Comença la votació.

El punt número 2 ha quedat aprovat, amb 135 vots a favor.

Votem ara el punt número 3.

Comença la votació.

El punt número 3 ha quedat aprovat, amb 124 vots a favor i 11 vots en contra.

Votem ara el punt número 4.

Comença la votació.

El punt número 4 ha quedat aprovat, amb 121 vots a favor, 11 vots en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt número 5.

Comença la votació.

El punt número 5 ha quedat aprovat, amb 70 vots a favor, 1 vot en contra i 64 abstencions.

Votem ara el punt número 6.

Comença la votació.

El punt número 6 ha quedat aprovat, amb 115 vots a favor, 11 vots en contra i 9 abstencions.

Votem ara el punt número 7.

Comença la votació.

El punt número 7 ha obtingut 17 vots a favor, 76 vots en contra i 42 abstencions.

I, finalment, votem el punt número 8.

Comença la votació.

Aquest punt no ha quedat aprovat, amb 20 vots a favor, 76 vots en contra i 39 abstencions.

Doncs res més. Els convido a assistir a l'acte que farem aquí al Parlament d'homenatge a les víctimes de l'Holocaust.

I aixequem la sessió.

La sessió s'aixeca a dos quarts de sis de la tarda.